Michael Moorcock
Schoonerul Ghetii

În decursul carierei sale, Michael Moorcock a primit premiul Nebula pentru cea mai bună nuvelă, **Behold the Man** (New Worlds, 1967), premiul Guardian **(The Condition of Muzak,** 1977) şi cel acordat de World Fantasy **(Gloriana or The Unfulfill'd Queen: Being a Romance,** 1978).

Schoonerul gheţii a apărut în serial în revista *SF Impulse* în 1966, a fost publicat ca roman în 1969 şi revizuit în 1977. Fiind un omagiu, dar şi o reluare a unor motive din romanul **The Rescue** (1920) de Joseph Conrad, **Schoonerul gheţii** descrie evoluţia civilizaţiei umane într-o nouă Epocă a Gheţii. Atmosfera este în schimbare, în anumite regiuni temperatura creşte, legăturile dintre oraşe - puţine cîte mai sînt ele - se fac cu mare greutate prin intermediul unor corăbii cu pînze care, manevrate de echipaje foarte asemănătoare celor de pe balenierele secolului al XIX-lea, alunecă pe stratul strălucitor de gheaţă cu ajutorul unor tălpice uriaşe. În căutarea unui ideal greu de atins, Konrad Arflane întreprinde o călătorie iniţiatică spre New York, o călătorie extrem de asemănătoare cu cea a eroilor legendelor medievale arthuriene porniţi în căutarea Sfîntului Graal.

Florin Mircea Tudor

Pentru Keith Roberts,
navigator de excepţie

1
Konrad Arflane

În momentul în care Konrad Arflane descoperi că nu-i mai rămăsese de comandat nici o corabie a gheţii, părăsi acel oraş situat pe o crevasă şi numit Brershill şi începu traversarea pe schiuri a marelui platou de gheaţă; porni în călătorie cu intenţia de a decide dacă trebuia să-şi găsească pe undeva moartea sau dacă mai merita să trăiască.

Nepermiţîndu-şi nici un compromis, îsi luă doar o mică rezervă de alimente şi cîteva lucruri strict necesare, socotind că oricum ar muri de foame şi extenuare dacă nu va ajunge la o hotărîre definitivă în următoarele opt zile.

După părerea lui, motivul era bine întemeiat. Deşi nu avea decît treizeci şi cinci de ani şi era considerat unul din cei mai buni căpitani de pe platou, Konrad avea puţine şanse să obţină o nouă comandă în Brershill; refuză însă cu străşnicie să ia în consideraţie posibilitatea de a servi sub alt căpitan, ca secund sau ca al doilea ofiţer, chiar dacă i s-ar fi oferit o astfel de ocazie. Şi numai cu cincisprezece ani înainte, Brershill avea o flotă ce însuma mai mult de cincizeci de corăbii. Astăzi rămăseseră doar douăzeci şi trei. Deşi nu putea fi considerat ca fiind morbid, Arflane hotărîse că singura alternativă la obţinerea comenzii unei corăbii aparţinînd unui oraş străin era cea de a muri.

Aşa încît porni la drum, traversînd platoul şi îndreptîndu-se spre sud. Puţine corăbii se găseau în direcţia aceea – dar şi mai puţine lucruri care să-l deranjeze.

Arflane era un bărbat înalt şi bine clădit, a cărui barbă, roşie şi stufoasă, sclipea acoperită în prezent cu promoroacă. Era îmbrăcat într-o haină de blană de urs polar şi focă neagră. O glugă groasă din blană de urs îi apăra capul de vîntul rece şi şfichiuitor, iar un cozoroc dintr-o pînză subţire, întinsă pe un cadru confecţionat dintr-un os de focă, îi proteja ochii de

reflexiile orbitoare ale soarelui de gheaţă. La şold purta un cuţit scurt de spintecat balene într-o teacă din piele de focă, iar în fiecare mînă ţinea cîte un harpon lung de opt picioare[1], ce-i servea atît ca armă cît şi ca beţe pentru schiurile din picioare – de fapt bucăţi lungi de os desprinse din scheletul unei balene uriaşe. Cu ele Konrad realiza o bună viteză de deplasare şi în curînd se trezi cu mult în afara rutelor obişnuite de transport.

Strămoşii săi îndepărtaţi fuseseră oameni ai mărilor – Konrad Arflane era un om al gheţurilor. Avea aceleaşi obiceiuri solitare, acelaşi aer de independenţă şi aceeaşi expresie distantă în ochii cenuşii. Singura diferenţă esenţială dintre ei consta în faptul că strămoşii lui abandonau uneori marea, în timp ce el nu se îndepărtase niciodată de gheaţă – pentru simplul motiv că, în acele zile, ea cuprindea întreaga lume.

Aşa cum ştia Arflane, spre orice punct cardinal te-ai fi îndreptat, întîlneai numai gheaţă – sub o formă sau alta: stînci de gheaţă, cîmpii de gheaţă, văi de gheaţă sau chiar întregi oraşe de gheaţă – deşi despre aşa ceva auzise doar. O gheaţă ce-şi schimba în mod constant culoarea, aşa cum şi-o schimba şi cerul: o gheaţă cînd de un albastru deschis, purpuriu sau ultramarin, cînd de un roşu închis, galben sau verde de smarald, în timpul verii, crevasele, gheţarii şi grotele deveneau încă şi mai frumoase datorită umbrelor adînci şi divers colorate pe care le reflectau; iarna, munţii şi platourile de gheaţă lipsite de orice vegetaţie căpătau o grandoare copleşitoare, înălţîndu-se albi, cenuşii şi negri sub cerul mohorît şi bîntuit de furtuni de zăpadă. În nici un anotimp nu întîlneai vreun peisaj lipsit de gheaţă sub multiplele ei faţete şi culori, iar Arflane era teribil de conştient că lucrurile nu se vor schimba niciodată. Gheaţa avea să dureze o eternitate.

Marele platou de gheaţă – teritoriul cel mai bine cunoscut de Arflane – ocupa şi acoperea în întregime acea parte a lumii cunoscută odinioară drept Matto Grosso[2]. Munţii şi văile originale fuseseră de mult rase de pe suprafaţa pământului, iar platoul actual – însumînd cîteva sute de mile în diametru – se înclina treptat în punctele lui cele mai îndepărtate, unindu-se cu gheaţa şi mai grunjoasă, înconjurătoare. Arflane cunoştea

---

[1] (1) Unitate de transport egală cu 30,47 cm (n.tr.)

[2] Podiş în Brazilia, între cursurile superioare ale fluviilor Parana şi Paraguay; altitudinea medie 500-700 metri (n.tr.)

platoul mai bine decît mulţi alţi bărbaţi, atît pentru că-l străbătuse împreună cu tatăl său înainte să împlinească doi ani, cît şi pentru că ajunsese căpitanul unui schooner[3] înainte de a avea douăzeci şi unu. Tătăl lui se numise tot Konrad Arflane – ca dealtfel toţi descendenţii masculini ai familiei, vreme de sute de ani; şi toţi fuseseră căpitani de corăbii. Doar cu cîteva generaţii în urmă, membrii familiei Arflane deţinuseră o mică flotilă de vase.

Navele cu pînze – în majoritatea lor destinate comerţului şi vînătorii – erau prevăzute cu tălpice, asemănătoare cu nişte schiuri uriaşe care le purtau cu mare viteză peste întinderile de gheaţă. Vechi de secole, navele constituiau principala sursă de comunicaţie, subzistenţa şi comerţ pentru locuitorii celor Opt Oraşe ale platoului. Aceste aşezări, situate în crevase sub nivelul gheţii, posedau fiecare propriile vase cu pînze, puterea fiecăruia depinzînd de mărimea şi valoarea flotei.

Brershill, oraşul natal al lui Arflane, fusese odinioară cel mai puternic dintre toate, dar flota i se micşorase rapid. Astăzi existau mai mulţi căpitani decît nave, motivul fiind unul singur: Friesgalt, rivalul de întotdeauna al Brershill-ului, devenise oraşul cel mai de seamă al platoului, dictînd regulile comerţului, monopolizînd terenurile de vînătoare şi cumpărînd, aşa cum se întîmplase cu barchentina[4] lui însuşi Arflane, corăbii de la proprietarii din alte oraşe ce nu mai puteau face faţă concurenţei.

Cînd trecuseră deja şase zile de la plecarea din Brershill şi el nu luase încă nici o hotărîre, Konrad Arflane zări ceva întunecat deplasîndu-se încet în direcţia sa peste cîmpia albă şi îngheţată. Se opri şi privi cu atenţie înainte, încercînd să-i determine natura. Nu avea nici un indiciu cu privire la dimensiuni. Putea să fi fost o balenă de uscat rănită, tîrîndu-se pe uriaşele sale înotătoare musculoase, sau un cîine sălbatic

---

[3] Navă rapidă, cu un profil ascuţit, avînd în general două catarge, cu un greement longitudinal sau cu velă, gabier şi zburător pe arborele trinchet (n.tr.)

[4] Navă cu pînze, de obicei cu trei catarge, cu greementul drept la arborele trinchet şi longitudinal la arborele mare şi cel artimon; unele barchentine au patru sau cinci catarge, utilizînd la artimon velatură aurică (n.tr.)

îndepărtat prea mult de copcile cu apă caldă de unde-şi înhăţa prada preferată - focile.

Starea normală de spirit a lui Arflane era indiferenţa, dar în acel moment un licăr de curiozitate îi apăru în ochi, urmărind înaintarea înceată. Cîntări ce trebuia să întreprindă.

Nori schimbători, imenşi, cenuşii şi aducători de zăpadă i se rostogoleau deasupra capului, acoperind complet soarele. Ridicîndu-şi cozorocul, Arflane privi cercetător punctul în mişcare, întrebîndu-se dacă să se apropie de el sau să-l ignore. Nu se afla pe acea întindere de gheaţă ca să vîneze, dar dacă era vorba de o balenă pe care ar fi reuşit s-o ucidă şi s-o însemne, atunci ar fi devenit destul de bogat, iar viitorul ar fi fost mult mai uşor de abordat.

Încruntîndu-se, îşi înfipse harpoanele în gheaţă şi se avîntă înainte pe schiuri. Muşchii îi jucau sub haina de blană, iar raniţa din spate i se mişca încoace-şi-ncolo, în timp ce se deplasa rapid spre lucrul din depărtare. Mişcările îi erau economice, aproape nervoase. Aplecat în faţă, zbura cu uşurinţă pe schiuri.

Soarele străpunse pentru o clipă straturile reci de nori şi întinderea de gheaţă străluci ca un diamant, de la un orizont la celălalt. Arflane distinse silueta unui om zăcînd pe platou. Apoi soarele fu acoperit din nou.

Arflane se simţi jignit. O balenă, eventual chiar şi o focă, ar fi putut fi ucisă şi i s-ar fi putut da o bună întrebuinţare - dar un om nu-i era absolut de nici un folos. Dar şi mai supărător era faptul că el alesese deliberat acel drum ca să evite orice contact cu alţi oameni sau corăbii.

În vreme ce se avînta pe gheaţa tăcută spre celălalt bărbat, Arflane luă în consideraţie posibilitatea de a-l ignora. Etica celor care trăiau pe cîmpurile de gheaţă nu-i impunea în nici un fel obligaţia de a-l ajuta; n-ar fi simţit nici cea mai mică remuşcare dacă l-ar fi lăsat să moară. Dintr-un motiv oarecare, deşi taciturn din fire, Arflane simţi totuşi că trebuie să se apropie de celălalt. Era greu să i se stîrnească curiozitatea dar, odată stîrnită, trebuia să şi-o satisfacă. Prezenţa oamenilor era atît de rară în regiune!

Apropiindu-se la o distanţă suficientă ca să distingă detaliile figurii întinse pe gheaţă, frînă treptat şi se opri.

O scînteie – mică - de viaţă mai pîlpîia în celălalt. Faţa neacoperită, picioarele şi mîinile îi erau purpurii şi inflamate din

cauza gerului. Şiroaie de sînge îi îngheţaseră pe cap şi braţe. Un picior îi era complet inutilizabil, rupt sau paralizat. Zdrenţe insuficiente dintr-o blană de bună calitate îi erau legate în jurul corpului cu ajutorul unor fîşii de intestine şi piele; capul îi era gol, iar părul cenuşiu strălucea din cauza promoroacei. Omul era bătrîn, dar corpul, ajuns acum la sfîrşitul puterilor, îl avea mătăhălos, cu umeri largi. Bărbatul continua să se tîrască cu o extraordinară tenacitate animalică. Ochii roşii, pe jumătate închişi, priveau fix în depărtare; ţeasta mare şi uscăţivă, cu buzele-i albastre degerate imobilizate într-un rînjet, se clătina încoace şi încolo, în timp ce individul se deplasa pe coate şi pe burtă peste cîmpia îngheţată. Arflane trecu neobservat.

Pentru o clipă, Konrad Arflane se holbă prost dispus la figura aceea, apoi se întoarse cu gîndul să se îndepărteze. Îl încerca totuşi o vagă admiraţie faţă de bătrînul muribund. Socoti că n-ar fi fost corect să-i tulbure chinul supraomenesc, îşi cumpăni harpoanele, gata să-şi facă vînt pe gheaţă în direcţia din care venise, dar auzind un sunet în spatele său, aruncă o privire peste umăr şi văzu că bărbatul se prăbuşise extenuat şi zăcea acum complet nemişcat pe gheaţa albă. Nu avea să mai treacă mult pînă va muri.

Pradă unui impuls brusc, Arflane se răsuci din nou şi lunecă pe schiuri pînă ce se ghemui lîngă trupul imobil. Dînd drumul unui harpon şi sprijinindu-se în celălalt, îl apucă de un umăr cu o mînă învelită în mănuşa groasă. Strînsoarea era uşoară, aproape o mîngîiere.

— Eşti dîrz bătrîne, murmură.

Capul mare se mişcă astfel încît Aflane reuşi să-i vadă chipul degerat sub claia de păr acoperită de gheaţă. Ochii se deschiseră încet, încărcaţi de o nebunie introvertită. Buzele albastre şi umflate se întredeschiseră şi un sunet gutural îi ieşi din gîtlej. Arflane privi un moment meditativ în acei ochi demenţi, apoi dîndu-şi jos din spate voluminoasa-i raniţă, o deschise şi scoase o ploscă conţinînd o băutură alcoolică. O destupă neîndemînatic şi o apropie de gura umflată şi contorsionată, turnîndu-i printre buze cîteva picături de licoare. Bătrînul înghiţi, tuşi şi respiră cu greutate, apoi spuse, pe un ton aproape liniştit:

— Mă simt de parcă aş fi luat foc, dar acest lucru e imposibil. Înainte să pleci, domnule, spune-mi, rogu-te, dacă mai este mult pînă la Friesgalt...

Ochii i se închiseră şi capul îi căzu în piept. Arflane îl privi nehotărît. Judecînd după zdrenţe cît şi după accent, muribundul era un aristocrat friesgaltian. Dar cum de ajunsese singur pe cîmpia de gheaţă, fără nici un însoţitor? Încă o dată, Arflane se gîndi să-l lase să moară. Salvîndu-l, nu avea nimic de cîştigat - individul era ca şi mort. Konrad simţea doar dispreţ şi ură pentru marii lorzi din Friesgalt, ale căror schoonere uriaşe dominau în acele zile cîmpiile îngheţate. În comparaţie cu locuitorii altor oraşe, nobilimea friesgaltiană ducea o viaţă păgînă şi fără de griji. Lua în mod deschis în derîdere doctrina referitoare la Ice Mother, îşi încălzea casele pînă la refuz şi se purta adeseori extravagant. Refuza să le permită femeilor să depună chiar şi cea mai neînsemnată muncă manuală; ba unora le dăduse chiar aceleaşi drepturi ca şi bărbaţilor.

Arflane oftă, apoi se încruntă iarăşi, uitîndu-se în jos spre bătrînul aristocrat şi cîntărindu-l în minte. Puse în cumpănă propria sa prejudecată şi simţul de autoconservare, faţă de admiraţia invidioasă pentru tenacitatea şi curajul celuilalt. Dacă supravieţuise unui naufragiu, atunci nu mai era nici o îndoială că se tîrîse multe zile ca să ajungă pînă în acel loc. Un naufragiu reprezenta singura explicaţie pentru prezenţa lui pe gheaţă. Arflane se decise. Scoase din raniţă un sac de dormit tivit cu blană, îl desfăcu sì-l întinse. Păşind stîngaci pe schiuri, ridică picioarele bărbatului şi le introduse în deschizătura acestuia, apoi începu să împingă din .greu înăuntru restul corpului; reuşi în cele din urmă să lege strîns gluga sacului în jurul capului bătrînului, lăsînd doar o deschizătură extrem de mică pentru respirat. Schimbă poziţia propriei sale raniţe, lăsînd-o să-i atîrne de curele pe piept şi ridică sacul de dormit în spate, pînă ce faţa încotoşmănată depăşi puţin nivelul umerilor săi largi. Dintr-o pungă de la brîu scoase două fîşii de piele şi-l legă bine pe rănitul înveşmîntat în blană. Apoi, cu destulă greutate chiar pentru cineva de forţa sa, se ridică pe schiuri şi-şi începu lunga călătorie spre Friesgalt.

În spate, vîntul începu să sufle, risipind norii în vîrtejuri cenuşii şi lăsînd să se vadă soarele ce desena umbrele norilor pe gheaţă. Cîmpia părea vie, o maree clocotitoare, neagră în

zonele cu umbră şi roşie în cele cu soare, scînteietoare precum cristalul. Platoul părea infinit, fără nici un fel de proeminenţe sau puncte de reper, fără nici un fel de delimitare a orizontului în afară de norii care, undeva în depărtare, lăsau impresia că se contopesc cu gheaţa. Soarele se pregătea să apună; Konrad mai avea la dispoziţie doar vreo două ceasuri. Nu era prudent să călătoreşti pe întuneric. Se îndrepta spre vest, spre Friesgalt, în urmărirea marelui glob roşu ce îi dispărea treptat din faţa ochilor. Fulgi uşori de zăpadă şi frînturi minuscule de gheaţă se învolburau şi se deplasau pe platou, puse în mişcare - ca şi Arflane însuşi - de vîntul rece. Braţele puternice ale lui Konrad mişcau ritmic harpoanele înalte în sus şi-n jos, în timp ce corpul i se apleca tot mai mult în faţă, atît pentru a cîştiga o mai mare viteză cît şi din cauza greutăţii purtate în spate; picioarele îi erau uşor depărtate pe schiurile dure din oase de balenă.

Continuă să înainteze pînă ce amurgul se transformă în întunericul nopţii, iar luna şi stelele începură a se vedea din cînd în cînd printre norii tot mai groşi. Abia acum Konrad încetini şi se opri. Vîntul se domolise, devenind un fel de oftat îndepărtat; chiar şi acesta dispăru cu totul în momentul cînd Arflane dădu jos din spate corpul bătrînului, lăsă să-i cadă raniţa de pe piept şi începu să-şi instaleze cortul, împlîntînd ţăruşii de os în gheată.

Cînd cortul fu gata, îl tîrî pe bătrîn înăuntru şi dădu drumul la aparatul de încălzit, un obiect extrem de preţios, dar în care nu avea mai multă încredere decît în focul deschis, văzut doar de două ori în viaţă. Instalaţia era alimentată de mici baterii solare, însă Arflane, ca şi restul locuitorilor platoului, nu în-ţelegea cum funcţiona. Chiar şi explicaţiile din cărţile cele vechi nu însemnau nimic pentru el. Se presupunea că bateriile funcţionau aproape o veşnicie, dar cele cu adevărat bune deveneau tot mai rare.

Prepară supă pentru doi şi după ce slăbi curelele din jurul gîtului sacului de dormit, îl readuse la viaţă pe bătrîn cu ajutorul cîtorva înghiţituri din ploscă.

Luna strălucea prin ţesătura uzată a cortului, oferindu-i lui Arflane exact atîta lumină cît să poată lucra.

Friesgaltianul tuşi şi gemu. Arflane îl simţi cum se înfioară.

— Mai vrei supă? îl întrebă el.

— Puţină, dacă mai ai. Vocea extenuată, dar care mai reţinea încă accentele unei rezistenţe anterioare, avea o nuanţă ce te punea în încurcătură.

Arflane apropie de buzele crăpate un pocal de metal plin cu fiertura fierbinte. Friesgaltianul înghiţi şi mormăi:

— De ajuns pentru moment; îţi mulţumesc.

Arflane puse pocalul la loc pe aparatul de încălzit, apoi se lăsă pe vine şi rămase tăcut o bucată de vreme. Celălalt vorbi primul.

— Cît de departe sîntem de Friesgalt?

— Nu prea departe. Poate vreo zece ore pe schiuri. Am putea pleca de îndată ce se ridică luna, dar eu nu urmez o rută bine marcată pe hartă. Nu-mi pot permite să risc pornind înainte de apariţia zorilor.

— Desigur. Sperasem să fim mai aproape dar... Bătrînul tuşi din nou, apoi scoase un oftat moale. Te poţi înşela adesea în privinţa distanţelor. Eu unul am avut noroc, m-ai salvat. Îţi sînt recunoscător. După accent îmi dau seama că eşti din Brershill. De ce...

— Nu ştiu, răspunse Arflane.

Urmă o tăcere şi Arflane se pregăti să se întindă pe o foaie de cort. Bătrînul avea sacul de dormit şi nu va fi prea frig dacă – în ciuda tuturor obiceiurilor sale - va lăsa să funcţioneze aparatul de încălzit. Vocea slabă se făcu din nou auzită.

— E neobişnuit pentru un bărbat să călătorească singur pe o zonă de gheaţă nemarcată pe hartă, chiar şi în timpul verii.

— Adevărat, replică Arflane.

După o pauză, friesgaltianul, evident obosit, rosti răguşit:

— Sînt Lordul Pyotr Rorsefne. Mulţi oameni m-ar fi lăsat să mor pe gheaţă; unii chiar din propriul meu oraş.

Arflane mîrîi ceva pe un ton nerăbdător.

— Eşti un bărbat generos, mai adăugă Supremul Lord al Corăbiilor din Friesgalt înainte de a adormi în cele din urmă.

— Cel mai probabil doar un nebun, spuse Arflane, clătinînd din cap. Se întinse pe jos încrucişîndu-şi mîinile sub ceafă. Preţ de o clipă îşi ţuguie buzele, încruntîndu-se uşor. Apoi zîmbi puţin ironic. Zîmbetul i se şterse treptat de pe faţă pe măsură ce adormi la rîndul său.

2
Sotia lui Ulsenn

Cu puţin după opt ore de la ivirea zorilor, Konrad Arflane zări Friesgalt-ul. Ca toate celelalte Opt Oraşe, şi acesta se afla sub gheaţă, săpat în coasta unei mari crevase naturale, la o adîncime de aproape o milă[5]. Principalele locuinţe şi galerii fuseseră scobite în stînca ce începea la cîteva sute de picioare mai jos, deşi multe din depozite şi din etajele superioare ale caselor erau tăiate direct în gheaţă. La suprafaţă se distingea doar o mică parte a Friesgalt-ului; tot ce se vedea era peretele din blocuri de gheaţă ce înconjura crevasa şi proteja intrarea în oraş, atît de atacul inamicilor umani cît şi de capriciile naturii.

Şi totuşi, păienjenişul de catarge al marilor corăbii indica amplasarea oraşului. La o primă vedere, o întreagă pădure părea să crească din gheaţă, fiecare copac dispus simetric şi fiecare ramură perfect dreaptă şi orizontală; o pădure deasă, liniştită dar şi ameninţătoare, sfidînd natura – ceva asemănător cu visul oricărui străvechi geometrician: un peisaj ideal, apărut la comandă.

Cînd se apropie destul ca să-şi dea seama de detalii, Arflane văzu că vreo cincizeci sau şaizeci de corăbii, de mărime potrivită, erau ancorate în gheaţă cu odgoanele de amarare prinse de ţăruşi de os bătuţi cu ciocanul în suprafaţa dură. Carenele lor din sticlă fibroasă rezistentă la intemperii se zgîriaseră după secole de folosinţă, dar multe dintre accesorii nu mai erau originale, ci copii realizate din materiale naturale. Buloanele de amarare fuseseră cioplite din fildeşii morselor, tangonii[6] fuseseră fasonaţi din oase de balenă, iar tachelajul[7] era un amestec de nylon extrem de preţios, intestine şi fîşii din

[5] Unitate de lungime egală cu 1609 metri; mila marină are 1852 metri (n.tr.)
[6] Braţ în consolă pentru fixarea velaturii (n.tr.)
[7] Ansamblul parîmelor folosite la fixarea arborilor sau la manevrarea pînzelor şi a vergilor (n.tr.)

piele de focă. Majoritatea tălpicelor erau de asemenea modelate din oase de balenă – la fel şi traversele cu care se fixau de carene.

Pînzele, ca şi carenele, erau dintr-un material sintetic original, în fiecare oraş se găseau mari cantităţi de pînză pentru vele confecţionată din nylon; dealtfel, însăşi economia lor se baza în mare măsură pe ţesăturile aflate în depozite. Toate corăbiile, cu excepţia acelora pregătite de plecare, trebuiau să aibă pînzele bine strînse.

Docurile din Friesgalt impresionau prin dimensiuni – lungi cît douăzeci de corăbii şi adînci cît trei. Dar nici o navă nouă nu se afla în prezent în ele. În lumea lui Arflane nu mai exista nici o modalitate de a le construi. Toate corăbiile prezentau, după atîtea veacuri, o anumită uzură, dar erau încă zdravene şi semeţe; fiecare avea o linie aparte, datorată atît diferitelor ornamente realizate de generaţii de căpitani şi membri de echipaj, cît şi tachelajului ales de nenumăraţii comandanţi şi proprietari.

Vergile[8] catargelor, tachelajele, punţile şi gheaţa înconjurătoare erau pline de marinari în haine de blană, ale căror răsuflări stîrneau adevărate dîre de abur în aerul rece. Ei încărcau şi descărcau navele, făceau diverse reparaţii şi puneau totul la punct, fiecare pe corabia sa. Mormane de piei de animale, butoaie şi cutii zăceau lîngă nave. Braţele macaralelor ridicau mărfurile pînă la nivelul punţilor, deplasîndu-le apoi spre bocaporţi[9] unde erau preluate de oamenii însărcinaţi cu stivuirea lor. Alte încărcături erau îngrămădite pe sănii tractate de cîini sau trase manual pînă în oraş.

Sub cerul al cărui plafon de nori se lăsa tot mai jos şi din care porniră a se cerne fulgi uşori de zăpadă, cîinii lătrau, oamenii ţipau şi mirosul imposibil de definit al vaselor comerciale se amesteca cu acela mai uşor de distins al grăsimii, pielii şi cărnii de balenă.

La o oarecare distanţă, echipajul unei baleniere se găsea pe punctul să se îmbarce. În general, vînătorii de balene se ţineau la distanţă de ceilalţi marinari, dispreţuindu-le compania;

---

[8] Bară de lemn fixată în poziţie orizontală sau oblică, servind la susţinerea velelor pătrate (n.tr.)

[9] Deschizătură practicată în punte prin care se încarcă mărfurile în cală (n.tr.)

iar adevărul era că echipajele navelor comerciale nu se supărau deloc, deoarece vînătorii de balene – atît cei din teritoriul cunoscut sub numele de North Ice, cît şi cei din South Ice – erau mai mult decît violenţi la petreceri. Aproape toţi erau bărbaţi solizi, făcînd pe grozavii cu harpoanele de zece picioare petrecute peste umeri, nepăsători la necazurile pe care le-ar fi putut produce balansul lor. Bărbile le avea bogate şi dese, părul mare şi mult mai lung decît regulamentar. Ca şi bărbile, era adesea împletit şi îmbibat cu untură de balenă, avînd cele mai stranii şi barbare forme. Hainele lor de blană erau de bună calitate – de un tip purtat în mod obişnuit de aristocraţi - pentru că vînătorii de balene îşi permiteau să cumpere orice ar fi dorit, cu condiţia să se întoarcă de la vînătoare cu o pradă bogată: numai că hainele le purtau pătate şi fără nici un fel de ceremonie. Cea mai mare parte a carierei sale, Arflane fusese căpitan de balenieră şi simţea o anumită camaraderie faţă de aceşti vînători cu limbaj vulgar, veniţi din North Ice şi care se îmbarcau acum pe corabia lor.

În afară de cele cîteva baleniere - în special barce sau barchentine cu trei catarge – pe gheaţa alunecoasă din pricina grăsimii se aflau toate tipurile de bărci şi corăbii. Mici iahturi şi keciuri[10] folosite pentru diverse lucrări în jurul docului, bricuri[11], brigantine[12], schoonere cu două catarge cu două vele gabieri, cutere[13] şi goelete[14]. Cele mai multe dintre navele de comerţ aveau trei catarge cu greementul[15] drept, dar dispersate pe ici-colo se mai vedeau cîteva bricuri şi schoonere cu cîte două catarge. Culorile predominante – cafeniul, negrul şi verdele - erau în cea mai mare parte decolorate de intemperii.

Carenele balenierelor erau invariabil negre şi pătate de sîngele a generaţii de balene de uscat măcelărite.

---

[10] Vas mic cu două catarge (n.tr.)

[11] Vas cu două catarge, cu vele pătrate şi bompres, cu o lungime de aproximativ 30 metri (n.tr.)

[12] Navă cu două catarge şi bompres, cu vele pătrate la catargul prova si triunghiulare pe celălalt catarg; lungime 22-28 metri (n.tr.)

[13] Ambarcaţiune mică cu un singur catarg şi cu bompres, avînd o formă alungită (n.tr.)

[14] Navă cu două pînă la şase catarge (n.tr.)

[15] Totalitatea catargelor, vergelor, velelor şi a manevrelor fixe şi mobile ale unei nave cu vele (n.tr.)

Arflane distinse denumirea celei mai apropiate corăbii. Pe cele mai multe le recunoscuse fără a avea nevoie să citească literele săpate în borduri. Cea de lîngă el, *Land Whale*[16], era o navă greoaie, cu trei catarge, al cărei port de origine fusese Djobhabn, cel mai sudic dintre cele Opt Oraşe; aspectul ei semăna izbitor cu acela al cunoscutului mamifer ce trăise odinioară în apă - dar care părăsise oceanele cu multe secole în urmă pe măsură ce gheaţa le acoperea treptat, întorcîndu-se încă o dată pe pămîntul părăsit altădată în favoarea mării. *Land Whale* era o corabie greoaie dar puternică, cu o provă largă ce se îngusta treptat spre pupa. Tălpicele erau scurte şi greutatea ei o făcea să fie foarte aproape de gheaţă.

Un bric cu două catarge, *Heurfrast,* numit astfel după fiul mitic al lui Ice Mother, se afla la doi paşi, de pe el descărcîndu-se o încărcătură de blăni de focă şi piei de urs; evident, echipajul tocmai se întorsese dintr-o expediţie fructuoasă. Un alt vas cu două catarge, o brigantină, încărca putini cu untură de balenă, o acţiune premergătoare - după părerea lui Arflane - unei călătorii vădit comerciale spre celelalte oraşe; era vorba de *Good Wind*[17]*,* botezată astfel în speranţa că numele îi va purta noroc. Arflane o cunoştea drept o navă pe care nu te puteai bizui, avînd renumele, ironic dealtfel, de a se opri exact în momentele cruciale; de aceea şi trecuse prin mîna multor proprietari. Lîngă ea se mai aflau alte trei bricuri cu două catarge, schoonere cu două sau trei catarge, ca şi cîteva barce; numele îi erau cunoscute lui Arflane. Zărea barchentina *Katarina Ulsenn* cît şi navele de acelaşi tip, *Nastasya Ulsenn* şi *Ingrid Ulsenn,* toate stăpînite de puternica familie Ulsenn din Friesgalt şi numite după respectabilele matroane ale clanului. Lîngă ele se aflau o corabie brershilliană cu greementul drept, *Leaper,* şi alta din acelaşi oraş, zveltul barc de vînătoare *Bear Scenter.* Două bricuri comerciale, mici dar încăpătoare, proveneau din Chadersgalt, oraşul cel mai apropiase Brershill, altele din Djobhabn, Abersgalt, Fyorsgep şi Keltshill, celelalte Opt Oraşe.

Balenierele erau grupate departe de celelalte vase. Toate aveau un aspect uzat, dar o înfăţişare mîndră şi sfidătoare. În mod tradiţional, ele se botezau cu nume paradoxale şi Arflane recunoscu pe *Sweet Girl, Truelove, Smiling Lady, Gentle Touch,*

[16] Balena de uscat (n.tr.)
[17] Vînt bun – tradiţională urare marinărească ("vînt bun din pupă") (n.tr.)

Soft Heart, Kindness şi alte cîteva cu nume similare; altele purtau denumirile de *Good Fortune, Hopeful, Lucky Lance* şi aşa mai departe. Peste toate plutea, ca o amprentă, mirosul îndeletnicirii lor: cel al sîngelui şi cărnii de animale.

Într-o parte, spre celălalt capăt al şirului de baleniere, stăteau cliperele[18] gheţii, dominînd cu catargele lor toate celelalte corăbii înconjurătoare şi emanînd, prin înfăţişare, o aroganţă crudă. Acestea reprezentau reginele rapide, maiestuoase şi zvelte ale platoului, capabile - în cazurile cele mai bune - să depăşească de mai bine de două ori viteza oricăror nave. Carenele, aşezate pe tălpice subţiri, păreau pipernicite în comparaţie cu altele, dar de pe punţile lor se putea privi pe dunetele[19] vaselor învecinate.

Cel mai înalt şi mai graţios dintre toate aceste clipere cu patru catarge era principalul vas al flotei friesgaltiene, *Ice Spirit*[20]*,* cu pînzele bine strînse şi cu fiecare inci[21] strălucind de atîtea oase lustruite, sticlă fibroasă, aur moale, argint, alamă sau chiar fier. O navă elegantă, cu linii bine definite, i-ar fi suprins pe străvechii ei proiectanţi dacă aceştia ar fi fost în stare să o vadă astăzi - şi numai datorită ornamentelor.

Prova sa, bompresul[22] şi teuga[23] erau decorate cu craniile uriaşe şi alungite ale caşaloţilor. Gurile - gen cioc - se zbîrleau cu dinţi feroci, rînjind dispreţuitori spre celelalte vase, mărturie a priceperii, curajului şi puterii proprietarilor, familia Rorsefne. Deşi considerat drept schooner, *Ice Spirit* era în realitate un barc cu greement drept, aşa cum se numea el potrivit vechii terminologii a mării. Iniţial, toate marile clipere erau schoonere cu greement longitudinal, dar acesta se dovedise impracticabil de îndată ce s-a trecut la navigaţia pe gheaţă; astfel apăruse greementul drept, însă numele schoonerului rămăsese

---

[18] Navă rapidă, de mari dimensiuni, cu 5-6 etaje de vele (suprafaţă velică pînă la 4000 m^2), cu cel puţin trei catarge şi cu puntea superioară mult ridicată la provă şi la pupă (n.tr.)
[19] Parte mai înaltă de la pupa unei nave unde se află cabinele căpitanului şi ale ofiţerilor (n.tr.)
[20] Spiritul gheţii (n.tr.)
[21] Unitate de măsură egală cu 2,54 cm (n.tr.)
[22] Catarg mult înclinat, plasat la extremitatea provei (n.tr.)
[23] Construcţie situată deasupra punţii superioare la provă, în interiorul căreia se află magaziile şi, mai rar, locuinţe pentru echipaj (n.tr.)

neschimbat. Steagul familiei Rorsefne flutura deasupra rîndunicii[24]; de fapt, existau patru steaguri mari. Pictat în negru, alb, galben auriu şi roşu de vreun artist semibarbar, drapelul Rorsefnilor includea simbolicele mîini albe ale lui Ice Mother, flancate de un urs şi o balenă - însemne ale curajului şi vitalităţii; mîinile ţineau în palme o corabie de gheaţă. Un stindard grandios, gîndi Arflane, ridicînd în spate greutatea aproape moartă din sac şi începînd să alunece din ce în ce mai repede spre îngrămădirea de corăbii.

Pe măsură ce distanţa se micşora, schoonerul pe care-l remarcase pregătindu-se de plecare molă odgoanele de ama-rare, iar vîntul îi umflă puternic enormele pînze, bombîndu-le. Cu toate că doar vela mare şi cele două focuri[25] fuseseră desfăcute, era de ajuns ca nava să se deplaseze încet, depărtîndu-se de celelalte.

Virînd sub vînt, începu să alunece graţios pe marile ei tălpice, îndreptîndu-se în direcţia lui Arflane. Acesta se opri şi o salută bine dispus în timp ce ea trecea pe lîngă el. Era *Snow Girl,* din Brershill. Tălpicele scîrţîiră pe gheaţa lucie în momentul cînd cîrmaciul răsuci timona impunînd corăbiei un curs constant printre cele cîteva denivelări de teren produse de trecerea navelor. Unul sau doi dintre marinari îl recunoscură şi-i făcură din mînă, aşa atîrnaţi cum stăteau pe greement, dar cei mai mulţi erau ocupaţi cu velele. Prin aerul limpede şi îngheţat, Arflane îl auzi pe căpitan strigîndu-şi ordinele într-o portavoce. Apoi corabia îl depăşi, mai multe pînze fură ridicate şi ea prinse viteză.

Arflane simţi o strîngere de inimă în momentul cînd se întoarse şi urmări cu privirea corabia lunecînd pe gheaţă, îndreptîndu-se spre est. Era o navă bună, una pe care i-ar fi plăcut s-o comande. Vîntul umflă încă cîteva pînze şi *Snow Girl* zvîcni brusc înainte, exact ca un animal. Speriate de creşterea bruscă a vitezei, cîteva gâi[26] de zăpadă, negre cu alb, ce se

---

[24] Velă pătrată fixată cel mai sus pe catarg (n.tr.)

[25] Velă triunghiulară aflată pe catargul de la prova (trinchet); în raport cu locul unde este fixat poartă diferite denumiri: focul mic, focul mare, focul săgeţii, focul de furtună (n.tr.)

[26] Pasăre răpitoare de zi, asemănătoare cu uliul, cu ciocul coroiat, cu gheare puternice şi cu coada bifurcată (n.tr.)

roteau în cerc deasupra ei, cîrîiră sălbatic şi bătînd din aripi se ridicară în văzduh înainte de a plonja din nou înspre adunătura de vase, fie ca să planeze răbdătoare deasupra, fie ca să se cocoaţe pe vîrfurile catargelor, aşteptînd acolo şansa de a înşfăca bucăţi gustoase de carne de balenă sau de a bea picături de untură din focile de-abia descărcate.

Arflane înfipse cu putere harpoanele în gheaţă şi se propulsa înainte pe schiuri, alunecînd printre odgoanele de amarare şi carenele corăbiilor, evitîndu-i pe marinarii curioşi care-l priveau pe furiş în vreme ce-şi vedeau de treburi. Îşi croi drum spre înalţii pereţi din blocuri de gheaţă din jurul Friesgalt-ului, oraşul-crevasă.

La poarta principală, destul de mare pentru a permite trecerea unei sănii, fu întîmpinat de un soldat de gardă, cu o săgeată deja fixată pe arcul de fildeş. Era un tînăr blond, cu gluga de blană lăsată pe spate şi cu o expresie neliniştită pe chip, fapt care-l determină pe Arflane să considere că băieţandrul fusese doar recent repartizat în acel post.

— Nu eşti din Friesgalt şi evident nu eşti un comerciant de pe una din corăbii, zise tînărul. Ce doreşti?

— Îl duc în spate pe Lordul Rorsefne, răspunse Arflane. Unde să-l depun?

— Lordul Rorsefne! Omul de gardă păşi înainte, coborîndu-şi arcul şi dădu deoparte capişonul sacului de dormit, aşa încît să vadă faţa celui dus de Konrad în spinare. Nimeni altcineva? E mort?

— Aproape.

— Au plecat în urmă cu cîteva luni, într-o expediţie secretă. Unde l-ai găsit?

— Cam la o distanţă de o zi, înspre est. Arflane slăbi chingile şi începu să-l lase încet jos pe gheaţă pe bătrîn. Ţi-l las aici.

Tînărul ezită o clipă, apoi spuse:

— Nu, aşteaptă pînă îmi vine schimbul. Trebuie să pice dintr-un moment într-altul. Trebuie să povesteşti tot ce ştii. S-ar putea să dorească să trimită o expediţie de salvare.

— Nu-i pot ajuta cu nimic, replică impacientat Arflane.

— Te rog să rămîi, doar să le spui cum l-ai găsit. Îmi va fi şi mie mai uşor.

Arflane ridică din umeri.

— Nu-i nimic de povestit. Aplecîndu-se începu să tragă corpul dincolo de poartă. Dar dacă aşa vrei, am să aştept – pînă îmi vor înapoia sacul de dormit.

În spatele porţii, se ridica – pînă la înălţimea pieptului – un al doilea zid din blocuri de gheaţă. Aruncînd o privire peste el, Arflane zări cărarea abruptă ce cobora către primul nivel al oraşului. Din loc în loc se distingeau şi alte nivele, cel puţin atît cît puteai parcurge cu privirea. Înspre partea cea mai îndepărtată a crevasei, Konrad distinse cîteva din uşile şi ferestrele cartierului de locuinţe. Multe erau împodobite cu sculpturi înzorzonate şi cu basoreliefuri cioplite în rocă. Mult mai minuţios realizate decît în peşterile-locuinţă de acum cîteva milenii, aceste încăperi de troglodiţi semănau mult, la exterior, cu primele adăposturi ocupate de strămoşii oamenilor. Trecerea la acest mod de existenţă devenise necesar de cîteva secole, cînd devenise imposibil de construit case la suprafaţă, temperatura scăzînd încontinuu iar nivelul gheţii ridicîndu-se treptat. Primii locuitori ai crevaselor anticipaseră corect condiţiile ce urmau să vină, şi-şi săpaseră casele cît mai adînc posibil în pămînt, astfel ca ele să reţină cît mai multă căldură. Aceiaşi oameni construiseră corăbiile gheţii, conştienţi de faptul că, în imposibilitatea aprovizionării cu combustibilul necesar, ele vor deveni cel mai practic mijloc de transport.

Abia acum îşi dădea seama Arflane de relaxarea care-l cuprinsese pe paznicul aflat lîngă rampa cea mai apropiată ducînd în sus, spre nivelul doi. Era îmbrăcat într-o blană albă de urs şi înarmat cu un arc şi o tolbă de săgeţi. Se deplasa cu greu pe terenul înclinat în cizmele sale cu cuie, recomandate pentru deplasarea de la un nivel la altul, poteca relativ îngustă şi prăpastia de dedesubt fiind despărţite doar de o simplă frînghie din piele.

Cînd sosi schimbul, tînărul de gardă îi explică ce se întâmplase. Noul venit, un bătrîn cu o faţă lipsită de orice expresie, dădu din cap şi se duse să-şi ocupe locul lîngă poartă.

Arflane se lăsă pe vine şi-şi desfăcu schiurile, în timp ce tînărul îi aduse o pereche de cizme cu crampoane. După ce şi le puse, ambii ridicară sacul ce se mişca uşor şi începură să coboare cu grijă rampa.

Lumina de la suprafaţă se diminua treptat pe măsură ce coborau, trecînd pe lîngă bărbaţi şi femei ocupaţi cu transportul

la suprafaţă a unor bunuri de comerţ şi în interiorul oraşului a proviziilor de alimente şi a pieilor de animale. Unii dintre ei îl recunoscură pe Lordul Rorsefne. Arflane şi tînărul paznic refuzară să răspundă la întrebările lor neîncrezătoare şi îngrijorate, înaintînd pe bîjbîite într-un întuneric din ce în ce mai dens.

Le trebui mult timp pînă să ajungă la un nivel situat la jumătatea distanţei de suprafaţă. Zona era slab luminată cu becuri alimentate de la aceeaşi sursă responsabilă de încălzirea cartierelor de locuinţe ale oraşului-cavernă. Sursa respectivă se afla pe fundul crevasei şi era privită, chiar de către aristocraţii friesgaltieni care luau în derîdere miturile, cu o teamă superstiţioasă. Pentru locuitorii gheţurilor, frigul era starea naturală a oricărui lucru, în timp ce căldura reprezenta o necesitate necurată de supravieţuire - dar una nu mai puţin nenaturală. În ţara dominată de Ice Mother, nu exista nici un fel de căldură şi nici nu era de dorit să se prelungească eterna viaţă a celor care i se alăturau prin moarte, devenind la fel de reci. Căldura putea distruge gheaţa - şi asta constituia o dovadă sigură a caracterului ei funest. Se zvonea că, pe fundul crevasei, căldura era atît de mare încît temperatura devenea insuportabilă; aici era locul unde se retrăgeau, după moarte, spiritele celor ce o jigniseră în timpul vieţii pe Ice Mother.

Familia Lordului Rorsefne ocupa un întreg nivel al oraşului, pe ambele părţi ale crevasei. Un pod se arcuia peste prăpastie şi cei doi bărbaţi fură nevoiţi să-l treacă pentru a ajunge la reşedinţa principală. Podul, din piei de animale, se balansa şi se curba pe măsură ce înaintau pe el. De cealaltă parte îi aştepta un bărbat de vîrstă mijlocie, cu faţa pătrată, îmbrăcat în livreaua galbenă a familiei.

— Ce aveţi acolo, se răsti el nerăbdător, gîndindu-se, probabil, că cei doi bărbaţi erau nişte negustori dornici să-şi vîndă marfa.

— Pe stăpînul tău, zise Arflane, zîmbind uşor. Avu satisfacţia să vadă trăsăturile servitorului descompunîndu-se în clipa în care acesta recunoscu faţa pe jumătate ascunsă a omului din sacul de dormit.

În mare grabă, cîţiva slujitori îi ajutară să-l transporte printr-o uşă scundă deasupra căreia se găsea încrustat în stîncă blazonul familiei Rorsefne. Încă două uşi şi ajunseră în vestibul.

Becuri îngropate în pereţi iluminau holul. Atmosfera era supraîncălzită, aşa că Arflane începu să transpire - fizic dar şi mental. Îşi dădu pe spate gluga şi-şi slăbi curelele de la haină. Holul era bogat împodobit; Arflane nu mai văzuse niciodată ceva asemănător. Draperii pictate, confecţionate din pielea cea mai fină, acopereau pereţii de stîncă; chiar şi aici - într-un vestibul – se găseau scaune de lemn, cîteva capitonate cu pînză adevărată. Arflane văzuse doar o singură dată în viaţă pînză adevărată pentru vele şi doar un singur obiect din lemn. Pielea, oricît de bine ar fi fost argăsită, nu devenea niciodată atît de fină precum mătasea sau pînza de in la care tocmai se uita acum. Avea sute de ani vechime, fusese păstrată în ambianţa rece a cămărilor, şi, fără nici un pic de îndoială, provenea dintr-o epocă anterioară momentului cînd strămoşii săi ajunseseră să locuiască în defileurile sudice, cînd pe Pămînt încă mai exista vegetaţie, şi nu doar în copcile cu apă caldă şi în oceanele cîntate de legende blasfemetoare. Arflane ştia că Pămîntul, ca şi stelele şi luna, era format aproape în întregime din gheaţă şi că într-o bună zi, la porunca lui Ice Mother, chiar şi copcile cu apă caldă şi cavernele ce făceau posibilă viaţa animalelor şi oamenilor, aveau să se transforme în gheaţă – starea naturală a materiei.

Servitorul îmbrăcat în galben dispăruse, dar reveni cu un individ la fel de înalt ca şi Arflane. Un bărbat cu o faţă slăbănoagă, cu buze ţuguiate şi ochi de un albastru spălăcit. Pielea îi era albă, ca şi cum n-ar fi fost niciodată expus climatului de la suprafaţă, îmbrăcat într-o jachetă de un roşu purpuriu şi nişte pantaloni negri, bine mulaţi pe corp, croiţi dintr-o piele moale. Lui Arflane îmbrăcămintea îi păru complet desuetă.

Bărbatul se opri lîngă corpul nemişcat al lui Rorsefne şi-l privi gînditor; apoi îşi înălţă capul şi se uită dispreţuitor la Arflane şi la tînărul soldat de gardă.

— Foarte bine, rosti el. Poţi să pleci.

Bărbatul nu-şi putea stăpîni nuanţa poruncitoare a vocii, fapt ce-l irită pe Konrad. Se întoarse să plece. Fără să le dorească, se aşteptase cel puţin la cîteva cuvinte de mulţumire.

— Nu dumneata, străine, continuă bărbatul înalt. M-am referit la gardă.

Tînărul ieşi din cameră şi Arflane îi urmări pe servitorii care-l transportau pe bătrîn.

— Aş vrea să-mi recuperez sacul de dormit, zise el, privindu-l direct în ochi pe celălalt.

— Cum se simte Lordul Rorsefne? întrebă acesta cu un aer distant.

— Probabil e pe moarte. Altcineva ar fi, dar s-ar putea ca el să supravieţuiască. În cel mai bun caz va pierde cîteva degete de la mîini şi de la picioare.

Bărbatul înalt încuviinţă din cap fără a-şi schimba expresia feţei.

— Sînt Janek Ulsenn, ginerele Lordului Rorsefne, declară el. Evident, îţi sîntem îndatoraţi. Cum de l-ai găsit?

Arflane îi explică în cîteva cuvinte. Ulsenn încruntă din sprîncene.

— Nu ţi-a mai spus nimic altceva?

— Este o minune că a avut puterea să-mi spună şi atît. Arflane l-ar fi putut îndrăgi pe bătrîn, dar ştia că nu l-ar fi plăcut niciodată pe Ulsenn.

— Chiar aşa? Ulsenn reflectă cîteva clipe. Ei bine, voi avea grijă să fii răsplătit. Ce-ai zice de o mie de blăni de urs de bună calitate, ei?

Era o adevărată avere.

— L-am ajutat pe bătrîn deoarece i-am admirat curajul, zise brusc Arflane. N-am nevoie de bănurilc dumitale.

Un moment, Ulsenn păru surprins.

— Şi atunci ce doreşti? Observ că eşti – făcu cel o pauză – din alt oraş. Nu eşti nobil. Ce...? Pur şi simplu era uluit. Nu s-a mai auzit ca cineva, fără un cod al onoarei să se obosească să facă ceea ce ai făcut dumneata. Chiar şi unul dintre noi ar ezita să salveze un străin. Ultima sa frază avea o nuanţă agresivă, ca şi cum l-ar fi ofensat ideea ca un străin, pe deasupra şi om simplu, să procedeze aşa cum făcuse Arflane; ca şi cum orice acţiune altruistă reprezenta un prerogativ al celor bogaţi şi puternici.

Arflane ridică din umeri.

— Mi-a plăcut curajul bătrînului. Dădu să plece, însă în clipa aceea o uşă se deschise în dreapta sa, lăsînd să pătrundă în hol o femeie cu părul negru, înveşmîntată într-o rochie groasă, brun-roşcatâ cu albastru. Faţa ei palidă era prelungă, cu

maxilarele proeminente, iar mişcările îi erau de o graţie înnăscută. Părul îi flutura pe umeri, ochii îi erau castanii cu o nuanţă aurie. Îi aruncă o privire uşor întrebătoare lui Ulsenn.

Arflane îşi înclină scurt capul şi întinse mîna să apuce mînerul uşii.

Vocea femeii sună moale, poate puţin ezitant.

— Dumneata eşti bărbatul care a salvat viaţa tatălui meu? Împotriva voinţei sale, Arflane se întoarse şi o înfruntă ţinîndu-şi picioarele depărtate, de parcă s-ar fi aflat pe puntea unei corăbii.

— Eu sînt, doamnă, *dacă* va supravieţui, rosti el scurt.

— Aceasta e soţia mea, spuse Ulsenn cu aceeaşi lipsă de amabilitate.

Femeia zîmbi curtenitor.

— Tatăl meu doreşte ca eu să-ţi mulţumesc şi să te anunţ că-şi va exprima el însuşi recunoştinţa cînd se va simţi în puteri. Ar dori să rămîi aici pînă atunci, ca oaspete al său.

Arflane nu-i acordase mare atenţie dar acum, cînd îşi înăţă capul şi privi pentru o clipă în ochii ei aurii, păru să distingă în ei o luminiţa ciudată, ce se stinse imediat.

— Vă mulţumesc, răspunse uitîndu-se oarecum amuzat în direcţia lui Ulsenn, dar soţul dumneavoastră s-ar putea să nu fie chiar atît de ospitalier.

Soţia lui Ulsenn îi aruncă bărbatului ei o privire vexată. Fie că era cu adevărat supărată pe primirea pe care i-o făcuse Ulsenn lui Arflane, fie se prefăcea în folosul acestuia din urmă. Dacă se prefăcea, Arflane nu ştia cum să-i interpreteze motivele; dinspre partea lui, ea se putea folosi de această ocazie doar pentru a-şi pune în încurcătură soţul în faţa unui străin de clasă socială mai joasă.

Ulsenn oftă.

— Ce prostie! Trebuie să rămînă dacă aşa doreşte tatăl tău. La urma urmei, Lordul Rorsefne e stăpînul casei. Îl trimit pe Onvald să-i aducă ceva de mîncare.

— Dar poate că oaspetele nostru ar dori să ia masa cu noi, zise ea tăios. Între cei doi domnea o animozitate evidentă.

— Ah, desigur, murmură posomorit Ulsenn.

Sătul de toate aceste replici, Arflane declară cu toată politeţea de care era în stare:

— Cu permisiunea dumneavoastră, voi mînca în camera negustorilor, şi tot acolo mă voi odihni. Am auzit că la nivelul şaisprezece aveţi un fel de hotel destul de bun. Informaţia îi fusese dată de tînărul soldat de gardă, în momentul cînd trecuseră pe lîngă el.

Femeia spuse liniştit:

— Te rog să rămîi cu noi. După ce...

Arflane se înclină şi o privi din nou direct în faţă, încercînd să-i evalueze sinceritatea. În cele din urmă decise că nu era plămădită din acelaşi aluat ca şi bărbatul ei. Într-o oarecare măsură îi semăna la trăsături tatălui şi îi fulgeră prin minte că aceleaşi calităţi pe care le admirase la bâtrîn ar fi putut să le fi moştenit şi ea; oricum însă, nu conta - nu avea să rămînă acolo.

Ea îi evită privirea.

— Foarte bine. Pe cine trebuie sa anunţ la hotel?

— Căpitanul Konrad Arflane din Brershill, declară el cu o voce aspră ca şi cum ar fi destăinuit, fără tragere de inimă, un secret. Ice Mother să vă aibă în paza.

Apoi, cu o scurta înclinare a capului adresată amîndurora, părăsi holul trecînd prin uşile triple şi trîntind-o cu putere şi cu înverşunare pe ultima în urma sa.

3
Ice Spirit

În ciuda intuiţiei sale, Konrad Arflane se decise să rămînă în Friesgalt pînă după ce bătrînul îi va fi vorbit. Nu era sigur ce anume aştepta; dacă cineva l-ar fi întrebat, ar fi răspuns că rămînea din pricina sacului de dormit pe care nu dorea să-l piardă – şi că, în plus, nici nu avea altceva mai bun de făcut. N-ar fi admis niciodată că Ulrica Ulsenn reprezenta motivul şederii sale în oraş.

Îşi petrecea cea mai mare parte a timpului hoinărind la suprafaţă, printre corăbii. Încăpăţînat din fire, nu mai trecu intenţionat pe la familia Rorsefne. Aştepta ca ei să-l caute.

În ciuda puternicii antipatii resimţite pentru Janck Ulsenn, Arflane considera că-l înţelegea mai bine decît pe orice alt friesgaltian. Ulsenn nu era un reprezentant tipic al aristocraţiei moderne din Friesgalt, aristocraţie ce nu făcea decît să dezonoreze codul de comportare rigid şi arogant al strămoşilor. În celelalte oraşe mai sărace, vechile tradiţii mai erau încă respectate, deşi prinţii-negustori de acolo nu avuseseră niciodată puterea pe care o aveau familii precum Rorsefne sau Ulsenn. Pe Ulsenn, Arflane îl admira cel puţin datorită refuzului de a-şi modera comportarea. În această privinţă, ambii aveau ceva în comun. Arflane detesta semnele de schimbare treptată a concepţiei celor din jur, schimbări observate într-un mod semiconştient. A gîndi însemna să pierzi; "îmblânzirea" legilor dure, dar de bun simţ, ale supravieţuirii pe tărîmurile de gheaţă era prea bine ilustrată chiar de recenta salvare a bătrînului – de către el însuşi. Această orientare spre decadenţă ducea în mod sigur la dezastru; era nevoie de mai mulţi Ulsenni ca să oprească respingerea treptată a vieţii sociale, a religiei şi a modului de gîndirc tradiţional. Nu exista nici o altă cale de a asigura supravieţuirea într-un mediu unde viaţa animală nu era menită să dăinuie. Degenerarea ar fi continuat, medita Arflane,

iar lui Ice Mother nu i-ar fi trebuit mult timp pentru a şterge de pe faţa pămîntului şi pe ultimii supravieţuitori ai speciei umane.

Că Arflane devenise un soi de erou în oraş constituia un semn cert al timpurilor în schimbare. Cu un secol mai devreme toţi şi-ar fi bătut joc de slăbiciunea sa. Astăzi îl felicitau, cu toate că el îi dispreţuia, înţelegînd că îl ocroteau la fel cum ar fi ocrotit un animal îndrăzneţ, că nu dădeau doi bani atît pe calităţile cît şi pe sărăcia sa. Aşa încît Konrad hoinărea singur, cu o faţă împietrită, ursuz, evitînd pe oricine şi ştiind, dar nepăsîndu-i, că prin purtarea lui nu făcea decît să întărească ideea generală că toţi cei din afara Friesgalt-ului nu erau decît barbari şi bizari.

În cea de-a treia zi a şederii, se duse să privească – cu o admiraţie invidioasă – corabia numită *Ice Spirit.*

Pe cînd se apropia de ca, strecurîndu-se pe sub odgoanele de amarare bine întinse, cineva îl strigă de sus.

— Căpitane Arflane!

Privi într-acolo fără tragere de inimă. O faţă bălană, bărboasă, se aplecase peste parapetul vasului.

— N-ai vrea să urci la bord şi să dai o raită?

Arflane clătină din cap, dar deja o scară din piele fusese aruncată peste bord, ultima ei treaptă lovind gheaţa chiar la picioarele sale. Încruntă din sprîncene, nedorind-o complicaţie inutilă cu friesgaltienii, chiar dacă era teribil de curios să pună piciorul pe puntea unui vas devenit aproape o legendă în ţinuturile de gheaţă.

Hotărîndu-se rapid, apucă scara şi începu să urce spre balustrada încrustată cu fildeş, aflată undeva deasupra sa.

Sus fu întîmpinat cu un zîmbet de bărbatul îmbrăcat într-un veston bogat, dintr-o blană albă de pui de urs şi pantaloni cenuşii din piele de focă, bine strînşi pe corp - un fel de uniformă a căpitanilor flotilei din Friesgalt.

— M-am gîndit că ţi-ar place să inspectezi corabia, căpitane, ca un marinar ce eşti. Zîmbetul omului era deschis iar tonul nu avea acea nuanţă de condescendenţă la care se aşteptase Arflane. Mă numesc Petchnyoff, al doilea ofiţer de pe *Ice Spirit.* Un bărbat destul de tînăr pentru rangul său. Barba şi părul erau mătăsoase şi blonde, ceea ce-i conferea un aspect de neghiob, însă vocea o avea puternică şi fermă. Să te conduc?

— Mulţumesc, răspunse Arflane. N-ar trebui să-l întrebi mai întîi pe căpitan? Pe vremea cînd fusese căpitan, Konrad se arătase a fi complet împotriva unor astfel de vizite de curtoazie.

Petchnyoff zîmbi.

— *Ice Spirit* nu are un căpitan ca atare. În condiţii normale e condusă de Lordul Rorsefne sau, în cazul cînd el nu poate fi prezent la bord, de o altă persoană numită de domnia sa. În cazul dumitale, sînt sigur că ar dori să-ţi arăt vasul.

Arflane dezaproba acest sistem de care mai auzise şi altădată; după părerea sa, orice corabie trebuia să aibă un căpitan permanent, un om care să-şi petreacă cea mai mare parte a vieţii pe ea. Era singurul mod de a "simţi" întreaga pulsaţie a navei, de a învăţa de ce anume e capabilă şi de ce nu.

Corabia avea trei punţi – principală, mijlocie şi puntea pupa – situate la înălţimi diferite, şi două coverte[27] la pupă; cel puţin aşa păreau din poziţia unde se aflau în prezent cei doi bărbaţi. Punţile erau din sticlă fibroasă, roasă exact ca şi carena, dar presărată cu fragmente destul de mari de oase ca să permită picioarelor o priză mai bună. Cea mai mare parte a suprastructurii era alcătuită din aceeaşi sticlă fibroasă, tocită, zgîriată şi sfărîmată de nenumăratele călătorii făcute de-a lungul anilor. Cîteva uşi şi acoperişuri ale tambuchiurilor[28] fuseseră înlocuite cu copii confecţionate din bucăţi mari de fildeş, lipite împreună şi sculptate minuţios în comparaţie cu sticla fibroasă neornamentată. Fildeşul era gălbui şi mîncat în multe părţi, arătînd aproape la fel de vechi ca şi piesele originale. Funiile, un amestec de nylon, intestine şi piele, porneau de la balustradă pentru a se întinde pînă la arborii superiori.

Arflane privi în sus, executînd cea mai bună evaluare posibilă a dimensiunii navei. Catargele se înălţau atît de sus încît aproape dispăreau din vedere. Corabia era bine întreţinută, înregistra mecanic, cu fiecare iard[29] şi inci al greementului atît de drept şi bine ajustat, că nu s-ar fi mirat dacă marinarii se tîrau pe arborii superiori ca să măsoare fiecare unghi în parte.

---

[27] Punte continuă superioară (n.tr.)

[28] Deschizătură în puntea unei nave, prevăzută cu un capac sau o construcţie asemănătoare cu o gheretă, care permite accesul în încăperile de sub punte (n.tr.)

[29] Unitate de lungime egală cu 0,914 metri (n.tr.)

Velele erau înfăşurate strîns, fiecare fald avînd exact aceeaşi lăţime; tangonii de fildeş fuseseră sculptaţi cu pitoreşti şi complicate desene. O adevărată corabie de paradă!

Konrad se simţi cuprins de indignare la gîndul că *Ice Spirit* era atît de rar folosită într-o expediţie utilă.

Petchnyoff stătea liniştit alături, privind de asemenea în sus. Lumina devenise cenuşie şi rece, imprimînd zilei un aspect ireal.

— Va ninge curînd, constată cel de-al doilea ofiţer.

Arflane aprobă din cap. Nimic nu-i plăcea mai mult decît o furtună de zăpadă!

— Foarte îngrijit păstrată, declară el. Petchnyoff îi remarcă tonul şi rînji.

— Prea îngrijit, după părerea dumitale. Poate ai dreptate. Trebuie să menţinem în formă echipajul. Avem o şansă extrem de mică să mai navigam cu ea, în special după plecarea Lordului Rorsefne. Îl conduse pe Arflane spre o uşă de fildeş practicată într-o latură a punţii mijlocii.

— Să mergem jos pentru început.

Cabina în care intrară, prevăzută cu două cuşete, era mult mai luxos mobilată decît oricare alta văzută vreodată de Arflane. Cufere masive, blănuri, o masă din oase de balenă, scaune din piele întinsă pe cadre de os. O uşă ducea către o pasarelă îngustă.

— Cabinele căpitanului şi ale eventualilor săi oaspeţi, explică Petchnyoff, arătînd cu degetul spre uşile pe lîngă care treceau.

— Cabina pe unde am intrat este a mea. O împart cu Kristoff Hinsel, al treilea ofiţer. E de cart, dar vrea să te întîlnească.

Petchnyoff îi arătă calea. Părea să nu se mai sfîrşească. Arflane începu să creadă că se rătăcise într-un labirint de mărimea unui oraş, atît de mare era corabia. Încăperile destinate echipajului arătau curate şi spaţioase. Doar cîteva erau ocupate, la bord existînd doar minimul necesar de oameni ca să întreţină nava şi să o pregătească de plecare la simplul capriciu al proprietarului. Cele mai multe hublouri erau din sticlă originală, groasă şi incasabilă. Trecînd pe lîngă unul, Arflane remarcă că afară se întunecase. Zăpada cădea din abundenţă pe gheaţă, limitînd vizibilitatea la cîţiva iarzi.

Arflane nu putea să nu fie impresionat de capacitatea corăbiei şi-l invidia sincer pe Petchnyoff pentru faptul că o comanda. Dacă Brershill ar avea o navă ca asta, gîndi el, oraşul ar folosi-o spre binele său şi curînd şi-ar recăpăta adevărata poziţie. Poate că ar fi trebuit să fie recunoscător că friesgaltienii nu o utilizau cu chibzuinţă, altfel monopolul lor s-ar fi întins pe o şi mai mare parte a comerţului.

În cele din urmă urcară pe dunetă. Pe ea, un bărbat în vîrstă nu păru să le acorde vreo atenţie. Privea fix şi concentrat la timona nedesluşit poziţionată dedesubt, pe puntea mijlocie. Fusese bine imobilizată, aşa încît tălpicele pe care le ghida să nu-şi schimbe poziţia, solicitînd prea mult odgoanele de amarare. Deşi ochii bătrînului erau aţintiţi asupra timonei, părea cufundat în contemplarea unor gînduri ascunse. Se răsuci în momentul cînd ceilalţi doi i se alăturară lîngă balustradă. Barba îi era albă iar gluga de blană, nu prea bine prelucrată, i se ridicase, umbrindu-i chipul. Vestonul îi era bine strîns pe corp şi purta mănuşi fără degete. Zăpada i se depusese pe umeri; ningea la fel de puternic, micşorînd vizibilitatea; fulgi mari se strecurau prin greement pentru a se depune pe punţi. Arflane îi auzea răpăind pe prelata de deasupra.

— Kristoff Hinsen, al treilea ofiţer, îl prezentă Petchnyoff, bătîndu-l uşor pe braţ. Kristoff, fă cunoştinţă cu salvatorul Lordului Rorsefne.

Kristoff îl privi gînditor pe Arflane. Faţa sa semăna cu cea a unei bătrîne gaie de zăpadă, cu ochi negri, rotunzi ca mărgelele şi atotcunoscători; nasul îl avea coroiat.

— Dumneata eşti căpitanul Arflane. Ai comandat *North Wind-ul,* nu?

— Sînt suprins că o ştii, replică Arflane. Am părăsit-o acum cinci ani.

— Da, domnule. Ţi-aduci aminte de o corabie pe care ai vîrît-o într-o falie de gheaţă, undeva spre sud de locul unde ne aflăm acum? *Tanya Ulsenn?*

Arflane rîse.

— Desigur. Urmăream o turmă de balene ce tocmai fuseseră descoperite. Celelalte corăbii rămăseseră în urmă - lupta se dădea între noi şi *Tanya.* Şi după ce pe ea am propulsat-o în zidul de gheaţă, călătoria s-a dovedit profitabilă. Erai la bord?

— Eram căpitanul. Trucul dumitale m-a costat brevetul. Deşi acţionase conform codului acceptat de marinarii gheţii, Arflane studie faţa lui Kristoff pentru a detecta vreo urmă de resentiment. Niciuna.

— Au existat timpuri mai bune şi pentru mine, declară Arflane.

— Şi pentru mine, replică Kristoff, chicotind. Deci, pînă la urmă, victoriile şi înfrîngerile au dus la acelaşi rezultat. Acum dumneata nu mai comanzi nici o corabie, iar eu sînt al treilea ofiţer pe o tîrfă de lux care zace-n pat întreaga zi.

— Va trebui să se ridice totuşi de acolo, aprecie Arflane privind în jur. Valorează cît zece alte corăbii.

— Ziua cînd tîrfa asta bătrînă va ridica ancora într-o călătorie productivă... ei bine, în acea zi va pieri Pămîntul! Kristoff lovi dezgustat puntea cu piciorul. Ştii, căpitane Arflane, am încercat şi eu odată tactica dumitale; eram al doilea ofiţer pe *Heurfrast.* Căpitanul se rănise - dintre toate accidentele posibile, se încurcase în coarda unui harpon - şi eu am preluat comanda. Cunoşti baleniera aia veche, *Heurfrast,* nu-i aşa?

Arflane aprobă din cap.

— Ei bine, era dificil de manevrat - pînă apucai să-i simţi mişcările, apoi totul mergea strună. S-a întîmplat un an sau cam aşa ceva mai tîrziu, pe cînd ne întreceam cu două bricuri din Abersgalt. Unul s-a răsturnat drept în calea noastră şi a trebuit să-l ocolim; faptul i-a permis celuilalt să ia un avans considerabil. Dar am reuşit să-l ajungem şi... brusc am văzut chiar în faţă o falie de gheaţă. M-am decis să încerc să-l împing într-acolo.

— Şi ce s-a întîmplat? întrebă zîmbind Arflane.

— Am intrat *amîndoi* în ea; îmi lipsea simţul dumitale de sincronizare. Pentru asemenea ispravă m-au pus la conservare pe balena asta mumificată. De-abia astăzi îmi dau seama că şmecheria dumitale era mai dificil de realizat decît am crezut iniţial.

— Am avut noroc, zise Arflane.

— Dar mai folosiseşi înainte respectiva tactică, la fel şi după aia. Erai un bun căpitan. De obicei, noi cei din Friesgalt, nu recunoaştem că există marinari mai buni ca ai noştri.

— Mulţumesc, spuse Arflane, incapabil să reziste la linguşeala bătrînului şi începînd să se simtă mai la largul său,

acum cînd se afla în compania unora de aceeaşi meserie. Îmi aduc aminte că fuseseşi cît p-aci să ieşi din capcana pe care ţi-o întinsesem.

— Aproape, oftă Hinsen. Căpitane, navigaţia nu mai e ceea ce a fost odată.

Arflane mîrîi aprobator.

Petchnyoff zîmbi şi-şi ridică gluga. Zăpada cădea în valuri atît de dese, încît era cu neputinţă să distingi altceva decît siluetele vagi ale corăbiilor din apropiere.

Relaxîndu-se în liniştea din jur, Arflane îşi imagină că ei trei erau ultimii oameni din întreaga lume - nimic nu mişca sub mantia albă de zăpadă ce amortiza orice sunet.

— Cu cît trece timpul, cu atît vor fi mai puţine şanse de a întîlni o astfel de vreme, declară gînditor Petchnyoff. Acum ninge doar o dată la zece sau cincisprezece zile. Tatăl meu îşi aminteşte că odinioară se întîmpla atît de des, că părea să dureze întreaga vară. Iar iarna vînturile erau mai tăioase şi mai reci.

Hinsen îşi scutură zăpada de pe veston.

— Ai dreptate, băiete. Lumea s-a schimbat de cînd eram eu tînăr, atmosfera se încălzeşte. Peste cîteva generaţii, vom zburda pe gheaţă în pielea goală. Rîse de propria sa glumă.

Arflane se simţi prost. Nu vroia să le strice buna dispoziţie, dar trebuia să vorbească.

— Nu-i o conversaţie pe care ar trebui s-o audă Ice Mother, prieteni, declară el cu stîngăcie. Şi, în plus, ceea ce ai spus nu-i adevărat. Într-un fel sau altul, climatul se modifică puţin în fiecare an, dar într-o viaţă de om se răceşte constant. Aşa trebuie să fie. Lumea e pe moarte.

— Aşa au crezut strămoşii noştri, iar ei şi-au simbolizat ideile prin crezul în Ice Mother, zise zîmbind Petchnyoff. Dar dacă n-ar exista în realitate nici o Ice Mother? Să presupunem că soarele ar deveni mai fierbinte, iar Pămîntul la fel cum a fost înainte de apariţia gheţii? Ce s-ar întîmpla dacă e adevărată ideea că epoca în care trăim ar fi doar una din cele cîteva în care gheaţa acoperă lumea? O serie de cărţi vechi vorbesc de asta, căpitane.

— Eu aş numi-o absurditate hulitoare, replică tăios Arflane. Dumneata însuţi eşti conştient că acele cărţi conţin multe noţiuni stranii pe care le ştim neadevărate. Singura în

care cred este "Cartea lui Ice Mother". Ice Mother vine din centrul universului,-aducînd o gheaţă purificatoare; într-o zi ţelul ei va fi atins şi gheaţa va domni pretutindeni – totul va fi purificat. N-aveţi decît să interpretaţi cum vreţi, n-aveţi decît să spuneţi că Ice Mother nu există, că e doar o poveste, dar trebuie să admiteţi că unele din acele vechi cărţi recunosc acelaşi lucru, şi anume că toată căldura trebuie să dispară.

Hinsen îi aruncă o privire sardonică.

— Există indicii că vechile concepţii sînt false, murmură el. Adepţii lui Ice Mother declară: "Totul trebuie să se răcească"; dar ştii că în Friesgalt avem învăţaţi care-şi fac o glorie din a controla evoluţia vremii. Puterea noastră provine din cunoştinţele lor. Savanţii friesgaltieni consideră că nivelul gheţii a scăzut într-o anumită măsură în ultimii doi sau trei ani şi că, într-o bună zi, soarele va fi iar galben şi arzător, aşa încît gheaţa se va topi. Ei declară că soarele a devenit deja mai fierbinte şi că, anticipînd schimbarea, animalele se deplasează spre sud. Adulmecă un nou fel de viaţă - precum plantele pe care le găsesc în copcile cu apă caldă - dar a trăi pe uscat din aşa ceva e ca şi cum ar trebui să mănînce fărîmituri de stîncă provenite din pămînt. Ei cred că o astfel de viaţă există deja pe undeva - că a existat întotdeauna, poate pe insulele de pe mări...

— Nu există *mare!*

— Savanţii zic că nu am fi reuşit să supravieţuim dacă n-ar exista o mare pe undeva; şi dacă aceste plante n-ar fi crescut pe nişte insule.

— Nu! Arflane îi întoarse spatele lui Hinsen.

— Dumneata poţi să spui "nu", dar raţiunea spune că ăsta-i adevărul.

— Raţiunea? rîse în bătaie de joc Arflane. Sau vreo amăgire a minţii care trece drept raţiune? Nu-i nici o logică adevărată în tot ceea ce îndrugi. Nu faci decît să trăncăneşti pe seama unei idei pervertite, în care mai degrabă *ai vrea* să crezi. Modul tău de gîndire ne va duce pe toţi la dezastru!

Hinsen clătină din cap.

— Căpitane Arflane, ceea ce-ţi spun e o realitate, gheaţa se înmoaie aşa cum şi firea noastră devine mai îngăduitoare. În acelaşi mod cum animalele simt noul fel de viaţă, procedăm şi noi. De aceea se schimbă ideile noastre. Nu doresc nici o schimbare. Îmi pare însă rău, pentru că nu aş putea iubi altă

lume în afară de cea pe care o cunosc. Voi muri în propria mea lume, dar ce le va lipsi urmaşilor noştri? Vîntul, zăpada, şi gheaţa pe care să luneci cu rapiditate, priveliştea unei cete de balene luînd-o la goană din faţa flotei, zborul harponului, lupta sub un soare roşu şi rotund ce zace îngheţat pe cerul albastru, şuvoiul de sînge negru de balenă, provocator precum bărbaţii care l-au făcut să ţîşneaseă... Unde vor fi toate acestea cînd tărîmurile de gheaţă vor deveni murdare, moi ca ţărîna şi de un verde sfărîmicios? Ce vor deveni oamenii? Tot ce iubim şi admirăm va decade şi va fi apoi uitat în zonele îmbîcsite, fierbinţi şi nesănătoase... Ce harababură şi ce lume dezordonată va fi aceea! Dar *va fii!*

Arflane izbi cu putere balustrada, scuturînd zăpada.

— Dumneata nu eşti întreg la minte! Cum să se schimbe totul?

— Poate ai dreptate, replică moale Hinsen. Dar ceea ce văd, întreg sau nu la minte, văd eu însumi, direct şi inevitabil.

— Dumneata negi orice lege a naturii? întrebă batjocoritor Arflane. Chiar şi un nebun va admite că nimic nu se încălzeşte de la sine după ce s-a răcit înainte. Vezi ce-i în jurul tău, nu ceea ce *crezi* că este! Îţi înţeleg raţionamentul. Moartea, Kristoff Hinsen, doar *moartea* e inevitabilă! Odinioară a existat toată această mizerie, toată această verdeaţă, toată această viaţă - asta o accept. Dar a murit. Un om moare, devine rece; oare redevine el brusc cald, sărind în sus şi strigînd: "Am murit, dar acum trăiesc din nou!"? Nu-ţi dai seama cum modul dumitale de gîndire te înşală? Indiferent dacă Ice Mother e ceva real sau numai un simbol, ea trebuie respectată. Pierdeţi din vedere asta, cum aţi şi făcut-o în Friesgalt, iar oamenii vor muri mai devreme decît e necesar. Ştiu că mă crezi un barbar superstiţios pentru că nu mă dezic de părerile mele, dar există un bun simţ în ceea ce afirm.

—Te invidiez pentru că eşti capabil de atîta siguranţă, spuse calm Kristoff Hinsen.

— Iar eu te compătimesc pentru regretul tău cîtuşi de puţin necesar.

Stînjenit, Petchnyoff îl apucă de mînă pe Arflane.

— Să-ţi arăt şi restul navei, căpitane?

— Mulţumesc, replică brusc Arflane, dar am văzut tot ce doream. E o corabie bună. N-o lăsa şi pe ea să putrezească.

Tulburarea citindu-i-se pe faţă, Hinsen încercă să spună ceva dar Arflane se răsucise deja. Părăsi duneta şi coborî pe puntea inferioară, apoi încălecînd balustrada, coborî pe scară şi se întoarse în ritm de marş în oraşul subteran, zdrobind zăpada sub cizme.

4
Hotelul „Shipsmasher”

După vizita sa pe schoonerul gheţii, Konrad Arflane devenea din ce în ce mai iritat de aşteptarea la care era supus în Friesgalt. Nu avea încă nici o veste de la familia Ulsenn referitor la starea bătrînului şi îl deranja atmosfera din oraş. Nu luase nici o decizie cu privire la propriile sale afaceri, deşi intenţiona în principiu să obţină un post - chiar de subofiţer - pe prima corabie din Brershill ce urma să intre în marele port.

Începu să bîntuie cheiurile, evitînd orice contact cu vreo corabie, în special cu *Ice Spirit,* dar pîndind sosirea unei nave brershilliene.

În cea de-a patra dimineaţă de aşteptare, zări un barc cu trei catarge. Se apropia cu toate pînzele sus, arborînd steagul Brershill-ului şi deplasîndu-se mult prea repede pentru un vas aflat atît de aproape de un port. Arflane zîmbi în momentul cînd, distingînd-o mai bine, îşi dădu seama că era *Tender Maiden,* o baleniera comandată de vechiul său prieten, căpitanul Jarhan Brenn. Părea că se îndreaptă direct spre zona unde aglomerarea de vase era mai mare, iar oamenii ce lucrau acolo începură să se împrăştie în panică, temîndu-se, fără îndoială, că nava scăpase de sub control. Cînd ajunse doar la o mică distanţă de port, viră lin şi rapid într-un arc de cerc, strînse terţarolele[30] şi alunecă spre colţul cel mai îndepărtat unde se aflau deja amarate alte baleniere. Arflane începu să alerge pe gheaţă, cizmele striate asigurîndu-i o priză bună.

Gîfîind, ajunse la *Tender Maiden* chiar în momentul cînd parîmele de amarare erau aruncate înspre mîinile în care se aflau pregătite ciocanele şi piroanele.

Arflane rînji subţire, smulse din mîna unui marinar surprins un ciocan greu de fier şi un piron de os şi începu să-l bată în

---

[30] Porţiune dintr-o velă ce poate fi strînsă prin înfăşurare pentru a reduce suprafaţa pînzei expusă vîntului (n.tr.)

gheaţă. Se aplecă şi apucînd cea mai apropiată parîmă o întinse bine, apoi o înfăşură în jurul pironului. Corabia mai înainta puţin, parîmele rezistară şi totul rămase nemişcat.

De undeva, de pe punte, cineva rîse. Ridicîndu-şi privirea, îl văzu lîngă balustradă pe căpitanul vasului, Jarhan Brenn.

— Arflane! Atît de rău ai ajuns să faci treaba unui simplu marinar? Unde ţi-i corabia?

Konrad ridică din umeri, întinzîndu-şi mîinile într-un gest ironic, apoi apucă parîma şi începu să se caţere pe ea pînă ce ajunse la balustradă şi sări dincolo, lîngă vechiul său prieten.

— N-am corabie, îi spuse el lui Brenn. A fost vîndută în contul unei datorii a proprietarului. Vîndută unui negustor din Friesgalt.

Brenn dădu din cap plin de simpatic.

— Bănuiesc că nu va fi ultima. Trebuia să fi rămas în branşa noastră. Orice s-ar întîmpla, va fi întotdeauna de lucru pentru noi, vînătorii de balene. Şi pînă la urmă nici nu te-ai însurat cu femeia aia. Chicoti.

Brenn se referea la un moment petrecut cu şase ani înainte, cînd Arflane acceptase comanda unui vas comercial ca o favoare făcută unei fete cu care voia să se căsătorească. De abia după ce făcuse pasul, realizase că nu s-ar fi căsătorit cu o femeie ce putuse să-i ceară aşa ceva. Dar era prea tîrziu pentru a-şi mai recăpăta comanda balenierei.

Ridică din nou din umeri şi-i zîmbi mîhnit lui Brenn.

— Aşa urmărit de ghinion cum sînt, mă îndoiesc că aş fi zărit vreo balenă în toţi aceşti şase ani.

Prietenul său era un bărbat scund şi îndesat, cu o faţă rotundă, roşcovană şi o barbă neregulată. Era îmbrăcat într-o haină groasă de blană neagră, dar capul şi mîinile le avea descoperite. Părul aproape cărunt îl purta tuns scurt pentru un vînător de balene, iar mîinile, puternice şi aspre, erau pline de bătăturile pe care doar un harpon le-ar fi putut face. Brenn era respectat atît pe teritoriile de vînat din South Ice, cît şi pe cele din North Ice. După aspectul greementului, vîna în mod obişnuit în North Ice.

— Ghinionul nu-i numai al tău, mîrîi dezgustat Brenn. Calele noastre sînt aproape goale. Doi pui de balenă şi o femelă bătrînâ, asta-i tot ce avem la bord. Am rămas fără provizii şi intenţionăm să schimbăm prada pe merinde, apoi vom încerca

să vînăm în zona South Ice-ului – sper să fie mai bine. A devenit tot mai greu să găseşti balene în nord.

Neobişnuit la Brenn era faptul că vîna atît în sud cît şi în nord. Cei mai mulţi vînători de balene preferau o singură zonă, caracteristicile lor fiind foarte diferite, dar lui Brenn nu-i păsa de aşa ceva.

— Toate terenurile de vînătoare sînt sărace în acest sezon, nu? întrebă Arflane. Aud că şi focile şi urşii sînt din ce în ce mai puţini, iar despre morse nu s-a mai auzit de două sezoane.

Brenn îşi ţuguie buzele.

— Totul se va aranja, cu ajutorul lui Ice Mother. Îl plesni prieteneşte pe braţ pe Arflane şi se îndepărtă pentru a supraveghea descărcarea încărcăturii din cala centrală. Corabia duhnea a sînge şi a untură de balenă.

— Uite ce captură, se adresă el lui Arflane, care-l urmase. Nici n-a fost nevoie să le jupuim. Le-am tras doar sus şi le-am pus la păstrare aşa întregi cum erau. Jupuirea - termen specific pentru hăcuirea unei balene – se făcea de obicei pe gheaţă, apoi bucăţile erau ridicate la bord şi puse la păstrare. Dacă operaţiunea nu fusese necesară, atunci într-adevăr captura trebuia să fie mică.

Balansîndu-se pe o grijea[31], Arflane aruncă o privire în cală. În ciuda întunericului, distinse corpurile nemişcate ale celor doi pui şi ale unei femele ce nu părea mult mai mare. Clătină din cap plin de înţelegere. Cu ceea ce se găsea acolo nu prea aveau şanse să aprovizioneze corabia pentru lunga cursă spre South Ice. Brenn era probabil mai trist decît o arăta.

Brenn urlă nişte ordine şi se lăsă să alunece pe o parîmă în cală, în timp ce bigele[32] se balansau şi palanele[33] începură să coboare. Vînătorii de balene lucrau încet şi fără tragere de inimă, evident deprimaţi. Aveau şi motive, avînd în vedere faptul că prada era întotdeauna împărţită la sfîrşitul călătoriei, partea revenită fiecăruia depinzînd de numărul şi mărimea balenelor capturate. Brenn trebuie să le fi cerut oamenilor să

---

[31] Saulă legată transversal pe şarturi, formînd o scară pentru urcarea în arboradă (n.tr.)

[32] Aparat format din două sau trei braţe de sprijin, unite printr-o bară prevăzută cu scripeţi, cu ajutorul căruia se încarcă sau se descarcă mărfurile în porturi (n.tr.)

[33] Macara formată din mai mulţi scripeţi situaţi pe două sau mai multe axe, dintre care una fixă (n.tr.)

renunţe la părţile lor, în speranţa că expediţia spre South Ice se va dovedi mai fructuoasă. De obicei vînătorii de balene beneficiau de un credit suficient cînd intrau într-un port, credit pe care le plăcea să-l cheltuiască. Cei ce nu beneficiau de el, deveneau morocănoşi şi irascibili. Arflane realiză că Brenn era conştient de aceasta, chinuindu-se să găsească o modalitate pentru a-şi ţine echipajul în frîu pe durata escalei în Friesgalt.

— Unde înnoptaţi? întrebă calm Konrad privind cum primul pui de balenă era ridicat din cală. Pe trupul lui se distingeau urmele a patru sau cinci harpoane. Cele patru mari înotătoare, faţă şi spate, fîlfîiau în timp ce corpul se răsucea în palane. Ca la toate balenele tinere de uscat, părul de pe corp era rar. În mod normal, o balenă era acoperită de un păr aspru doar la maturitate - după trei ani. Aşa cum se prezenta, puiul avea vreo douăsprezece picioare lungime şi cîntărea în jur de cîteva tone. Brenn oftă.

— Ei bine, am credit la hotelul Shipsmasher[34]. De fiecare dată cînd amarez în Friesgalt, las acolo o oarecare parte din profit. Oamenii mei vor fi bine primiţi, cel puţin cîteva zile, timp după care ar trebui să fim gata de plecare. Depinde de învoiala pe care o voi putea face cu negustorii; mai ales, cît de repede o voi încheia. Mîine voi începe să sondez terenul pentru cea mai bună ofertă.

Shipsmasher, numit ca toate hotelurile pentru vînătorii de balene după un astfel de mamifer celebru[1], nu era cel mai bun din Friesgalt. De fapt, avea renumele de a fi cel mai prost. Era un hotel "la cucurigu", undeva la cel de-al treilea nivel de sus, săpat în gheaţă, nu în stîncă. Arflane îşi dădu seama că nu era momentul prielnic să-i ceară un post prietenului său. Brenn se vedea obligat să suprime orice post vacant pentru a-şi permite reaprovizionarea şi să reechiparea corăbiei, mizînd pe lozul cîştigător al unei expediţii mai fructuoase spre South Ice.

Bigele scîrţîiră pe măsură ce puiul de balenă era deplasat spre unul din bordurile vasului.

— Le descărcăm cît de repede putem, spuse Brenn. Există întotdeauna şansa ca cineva să cumpere prada pe loc. Cu cît mai repede, cu atît mai bine.

Brenn urlă la primul său ofiţer, un bărbat înalt şi slab pe nume Olaf Bergsenn.

---

[34] în traducere, spărgătorul de corăbii (n.tr.)

— Preia comanda, Olaf. Mă duc la Shipsmasher. Cînd terminaţi, adu oamenii acolo. Ştii pe cine să laşi de cart.

Faţa lugubră a lui Bergsenn nu-şi modifică expresia în timp ce încuviinţă o dată din cap şi ofiţerul se îndepărta pe puntea pătată ca să supravegheze descărcarea.

O estacada[35] fu lăsată; Arflane şi Brenn o coborîră din cîţiva paşi mici şi sacadaţi, sub privirile unei cete de vînători posomoriţi ce trîndăveau lîngă arborele mare, cu harpoanele aruncate neglijent pe umeri. Conform tradiţiei, numai căpitanul avea voie să părăsească nava înainte ca încărcătura să fie complet descărcată.

Ajunşi la zidul oraşului, garda îl recunoscu pe Arflane şi le făcu semn să treacă. Konrad şi Brenn începură să coboare rampa. Gheaţa acoperitoare şi pereţii din jur erau impregnaţi cu praf şi fragmente de rocă, atît de roase încît îi dădeau un aspect de piatră adevărată. Balustrada de frînghie de cealaltă parte a rampei prezenta şi ea semnele unei uzuri constante. La o oarecare distanţă mai jos, lîngă peretele exterior al crevasei, Arflane distinse oameni urcînd şi coborînd rampele de acces, sau lucrînd la întreţinerea teraselor. Aproape la fiecare nivel, prăpastia era traversată în cruciş de punţi de frînghie; deasupra capetelor lor, spre partea de sus a crevasei, exista un singur pod fix, folosit numai în cazuri speciale.

În timp ce se poticneau în josul rampei, îndreptîndu-se spre cel de-al treilea nivel, Brenn îi zîmbi o dată sau de două ori lui Arflane, fără a rosti însă vreo vorbă. Konrad se întrebă dacă prezenţa sa nu-l deranja cumva pe celălalt, aşa încît îi propuse să-l lase singur la "Shipsmasher"; Brenn refuză, scuturînd din cap.

— N-aş scăpa şansa de a sta pe îndelete de vorbă cu tine. Lasă-mă să vorbesc cu Flatch, apoi vom lua un butoiaş cu bere şi-ţi voi povesti toate necazurile mele, iar tu pe-ale tale.

La al treilea nivel, existau trei hoteluri pentru vînătorii de balene. Trecură de primele două, "King Herdarda" şi "Killer Pers", şi ajunseră la "Shipsmasher". Ca şi la celelalte, cadrul uşii îi constituia de fapt un uriaş maxilar de balenă; un mic craniu provenind de la un acelaşi mamifer reprezenta un semn distinctiv, atîrnat la exterior.

[35] Platformă aşezată pe picioare înalte pentru a realiza comunicaţia între un punct situat la înălţime si altul de pe sol (n.tr.)

Deschiseră uşa uzată şi pătrunseră direct în încăperea principală.

Sala era întunecată, spaţioasă şi cu tavanul înalt, deşi dădea impresia de strâmtoare. Pereţii erau acoperiţi cu piei de balenă grosolan argăsite. Lumini defectuoase pîlpîiau în locuri ciudate, pe tavan şi pereţi; locul mirosea puternic a ale[36], carne de balenă şi sudoare umană. Desene stângace reprezentând balene, vânători şi baleniere erau atîrnate pe pieile de pe pereţi împreună cu harpoane, suliţe şi cuţite cu tăiş lat, lungi de trei picioare, asemănătoare cu cel purtat de Arflane şi folosite în special la spintecarcâea şi jupuirea balenelor. Cîteva harpoane fuseseră răsucite, în forme fantastice, amintind de balene cu-prinse de agonia morţii. Niciuna dintre aceste scule vînătoreşti nu prezenta vreun semn al crucii, vînătorii considerînd de rău augur încrustarea lui pe harpoane sau pe cuţite de spintecat balene.

Grupuri de vînători trîndăveau pe lîngă mesele înghesuite unele în altele, şezînd pe banchete tari şi sorbind o bere preparată din mai multe soiuri de ierburi găsite în copcile cu apă caldă. O astfel de bere avea un gust extrem de amar şi foarte puţini în afară de vînătorii de balene se arătau dispuşi s-o consume.

Arflane şi Brenn păşiră printre şirurile de mese pînă la mica tejghea. În spatele ei, într-un colţ tihnit, stătea un tip ursuz ce se ridică în momentul apropierii lor.

Flatch, proprietarul lui "Shipsmasher", fusese cu mulţi ani înainte vînător de balene. Era mai înalt decît Arflane, dar aproape incredibil de obez, cu un pîntece enorm şi nişte mâni şi picioare extrem de grase. Avea doar un ochi, o ureche, un braţ şi un picior, ca şi cum un cuţit uriaş ar fi tăiat efectiv jumătate din el. Pierduse diversele părţi ale corpului într-o întîlnire cu balena numită Shipsmasher, un animal uriaş pe care el îl străpunsese primul cu harponul. Monstrul fusese ucis, însă Flatch nu-şi mai putuse continua meseria şi cumpărase acest hotel din cota sa de profit. Ca un prinos adus faptei sale, hotelul primise numele purtat şi astăzi. Drept compensaţie, folosise fildeşul mamiferului ca să-şi înlocuiască braţul şi piciorul, iar o bucată din pielea balenei îi acoperea ochiul precum un plasture.

---

[36] Bere slabă fabricată de obicei din malţ (n.tr.)

Singurul ochi valid al lui Flatch privi scrutător prin straturile de grăsime ce-l înconjurau şi patronul îşi ridică braţul de fildeş în semn de salut.

— Căpitane Arflane. Căpitane Brenn. Vocea îi era piţigăiată şi dezagreabilă dar în acelaşi timp abia perceptibilă, ca şi cum ar fi fost obligată să străbată toată grăsimea adunată în jurul gîtlejului. Multiplele guşe i se mişcau uşor în timp ce vorbea, însă era imposibil de apreciat dacă salutul său ascundea un anume sentiment.

— Bună dimineaţa, Flatch, spuse cordial Brenn. Îţi aminteşti de berea şi proviziile pe care ţi le-am furnizat în ultimele sezoane?

— Desigur, căpitane Brenn.

— Am nevoie de ceva credit pentru cîteva zile. Oamenii mei trebuie hrăniţi, îmbătaţi şi înconjuraţi de tîrfe pînă în momentul cînd voi fi gata să pornesc spre South Ice. Am avut ghinion în nord. Îţi cer doar o plată cinstită pentru ce ţi-am adus în schimb, nimic mai mult.

Flatch îşi desfăcu buzele groase şi maxilarele i se mişcară în sus şi-n jos.

— O vei obţine, căpitane Brenn. M-ai ajutat să depăşesc două sezoane dificile. Voi avea grijă de oamenii tăi.

Brenn rînji de parcă i s-ar fi ridicat o piatră de pe inimă. Părea să se fi aşteptat la o oarecare împotrivire.

— Vreau o cameră pentru mine, adăugă el. Se întoarse spre Arflane.

— Unde ai tras?

— Am o odaie într-un hotel, cîteva nivele mai jos, răspunse Konrad.

— Cîţi oameni sînt în echipajul tău, căpitane?

Brenn îl puse la curent, apoi mai răspunse la cîteva întrebări. Deveni mai relaxat, aruncînd priviri piezişe în jurul său şi cercetînd cîteva din desenele de pe pereţi.

În timp ce-şi termina conversaţia cu Flatch, un bărbat se ridică de la o masă apropiată şi făcu cîţiva paşi spre ei înainte de a se opri şi a-i înfrunta.

Pe un braţ musculos balansa un harpon greu, cealaltă mînă şi-o sprijinea pe şold. Faţa, chiar în acea lumină slabă şi pîlpîitoare, era roşie, acoperită cu pete şi devastată de vînt, soare şi ger. Avea un cap aproape lipsit de carne, din care

oasele ţîşneau în afară precum scheletul unei corăbii. Nasul era lung şi îngust, ca prova răsturnată a unui cliper; sub ochiul drept se vedea o cicatrice adîncă, pe obrazul stîng alta. Părul îi era negru, strîns şi împletit pe cap într-un fel de piramidă spiralată terminată în două chestii rigide asemănătoare cu aripioarele unei balene sau ale unei foci. Strania coafură era menţinută în acea poziţie de un cocoloş de untură de animal, răspîndind un miros puternic. Hainele de blană erau de bună calitate, deşi impregnate de sînge şi untură de balenă, ceea ce le făcea să emane un miros rînced; cojocul, deschis la gît, lăsa să se vadă un colier din dinţi de balenă. Din loburile urechilor atîrnau bucăţi de fildeş sculptate şi teşite. Cizmale din piele moale se înălţau pînă la genunchi, prinse de pantalonii bufanţi din piele cu nişte ţinte din os. La brîu purta o curea lată, unde atîrnau un cuţit fără teacă şi o pungă burduhănoasă. Chiar şi.printre vînătorii de balene părea de-a dreptul un sălbatic; înfăţişarea sa autoritară se datora parţial ochilor săi înguşti, reci şi de un albastru scînteietor.

— Mi s-a părut că ai spus că vrei să pleci spre South Ice, aşa-i, căpitane? Vocea îi prea gravă şi aspră. Spre sud?

— Mda. Brenn îl măsură din cap pînă-n picioare. Şi echipajul e complet, sau cel puţin atît de complet cît îmi pot permite.

Uriaşul aprobă din cap şi-şi trecu limba peste buze înainte de a scuipa într-un vas de lîngă tejghea.

Scuipătoarea era de fapt un craniu de balenă.

— N-am nevoie de o slujbă, căpitane. Îmi port singur de grijă. Căpitanii mă îndeamnă să merg cu ei şi nu invers. Numele meu e Urquart.

Arflane îl recunoscuse deja, dar Brenn, prin cine ştie ce întîmplare, nu-l întîlnise niciodată. Expresia i se schimbă.

— Urquart, Urquart-Lance-Lungă. Onorat de întîlnire. Urquart era cunoscut drept cel mai desăvîrşit mînuitor de harpon din teritoriile de gheaţă. Se spunea că ar fi ucis de unul singur mai mult de douăzeci de balene masculi.

Urquart mişcă imperceptibil din cap ca şi cum ar fi primit complimentul lui Brenn.

— Mda. Scuipă din nou şi privi melancolic craniul de balenă ce căpătase acum altă întrebuinţare. Eu însumi sînt din South Ice. Din cîte aud, vînezi de obicei în North Ice.

— De obicei, încuviinţă Brenn, dar cunosc destul de bine şi South Ice-ul. Era nedumerit dar şi prea politicos - sau prea impresionat - ca să-l întrebe direct pe Urquart de ce i se adresase.

Urquart se rezemă în harpon, prinzîndu-l cu mîinile sale puternice şi osoase şi sugîndu-şi buzele. Harponul avea vreo zece picioare lungime, nenumăratele sale cîrlige late de vreo şase inci sau chiar mai mult curbîndu-se pe aproape două picioare din întreaga lui lungime, fixate fiind cu cîte un inel mare de metal.

— Mulţi vînători din North Ice s-au îndreptat, în acest sezon ca şi în cel precedent, spre teritoriile din sud, declară Urquart. Au dat de noi peşti, căpitane Brenn.

Vînătorii de balene, mai cu seamă aruncătorii de harpoane, numeau fără excepţie balenele "peşti", în spiritul unui dispreţ voit faţă de marile mamifere.

— Vrei să spui că nici pe acolo nu se prea găseşte vînat. Faţa lui Brenn se întunecă.

— Din cîte am auzit, situaţia nu-i atît de proastă ca în nord, continuă încet Urquart. Dar îţi spun toate acestea pentru că pari să-ţi asumi un risc. Am văzut mulţi căpitani - la fel de buni ca dumneata - procedînd la fel. Vorbesc prieteneşte, căpitane Brenn. Ghinionul ne aşteaptă, atît în nord cît şi în sud. Nici un cîrd mai acătării nu a fost zărit tot sezonul. Peştii se mişcă spre sud, dincolo de raza noastră de acţiune. Corăbiile noastre îi urmăresc tot mai departe şi mai departe. Dar curînd nu va mai fi posibilă aprovizionarea unor astfel de călătorii lungi. Urquart făcu o pauză, apoi adăugă:

— Peştii ne părăsesc.

— De ce-mi spui asta? întrebă Brenn, pe jumătate furios pe Urquart în dezamăgirea sa.

— Pentru că eşti prietenul lui Konrad Arflane, zise Urquart fără a-l privi pe Arflane, care în fapt nu-l întîlnise niciodată faţă în faţă - îl zărise doar de la distanţă.

Arflane fu uimit.

— Dar omule, nici nu mă cunoşti...

— Îţi cunosc faptele, murmură Urquart, apoi trase adînc aer în piept ca şi cum conversaţia i-ar fi tăiat respiraţia. Se întoarse încet pe călcîie şi se îndreptă spre uşă cu paşi lungi şi

săltaţi, îşi plecă capul să treacă pe sub uşor şi dispăru din vedere.

Brenn răsuflă zgomotos şi-şi schimbă poziţia picioarelor. Se plesni peste coapsă de cîteva ori, apoi se strîmbă la Arflane.

— La ce se referea? Arflane se rezemă de tejghea.

— Nu ştiu, Brenn. Dar dacă Urquart te-a avertizat că vînătoarea e proastă şi-n South Ice, mai bine ai fi atent...

Brenn rîse scurt şi amar.

— Arflane, nu-mi pot permite să fiu atent. Pur şi simplu mă voi ruga toată noaptea lui Ice Mother sperînd să-mi poarte noroc. E tot ce pot face, omule! Vocea îi devenise aproape un urlet.

Flatch se reaşezase în colţul său din spatele tejghelei. Acum se ridică, un fel de fiară monstruoasă, şi îi aruncă o privire scrutătoare cu singurul său ochi chiar în momentul cînd Brenn se întoarse spre el comandînd biftecuri de balenă cu garnitură de ierburi, udate cu un butoiaş de bere.

Mai tîrziu, după ce oamenii lui Brenn sosiră şi se înveseliră brusc la vestea că Flatch era dispus să le asigure tot ceea ce doreau, Arflane şi Brenn se aşezară, unu-n faţa celuilalt, la o masă retrasă, cu butoiaşul de bere rezemat de perete. Din cînd în cînd, dădeau cep butoiaşului şi-şi reumpleau cupele incasabile, fabricate dintr-un material plastic de demult. Berea nu le ridică moralul, aşa cum speraseră, deşi Brenn părea destul de sigur pe sine ori de cîte ori cineva din echipaj i se adresa prin obscuritatea mohorîtâ a încăperii.

Realitatea e că berea reuşise să-l aducă pe Brenn la adevărata lui stare de spirit. Deveni necomunicativ, răsucindu-şi mereu capul să privească spre uşa în prezent închisă. Arflane ştia că Brenn nu aştepta pe nimeni.

În cele din urmă, se aplecă peste masă şi spuse:

— Brenn, Urquart e un tip sinistru, poate chiar nebun. Nu vede decît partea neagră a lucrurilor. Mă învîrt pe aici de cîteva zile şi am văzut descărcîndu-se prăzile. Sînt fără îndoială mai mici decît de obicei, dar nu chiar atît de mici. Am prins şi noi doi aşa ceva şi totuşi, dacă ne gîndim la o perioadă mai lungă, nu am avut de suferit. Mie mi s-a întîmplat cîteva sezoane în şir, dar apoi am avut noroc în următoarele trei. Proprietarii au fost îngrijoraţi însă…

Brenn îşi ridică privirea din cupă.

— Treaba ta, Arflane, cum te-ai descurcat. Dar eu sînt propriul meu stăpîn. *Tender Maiden* e a mea. Am cumpărat-o acum două sezoane. Rîse din nou cu amărăciune în glas. Credeam că fac un lucru rezonabil, ştiind că atîţia dintre noi şi-au văzut în ultimii ani corăbiile vîndute în ciuda voinţei lor. Aşa cum decurg lucrurile, se pare că de nevoie mi-o voi vinde şi eu, sau o voi închiria vreunui negustor Friesgaltian. N-am altă alternativa. Iar echipajul meu e cît se poate de doritor să-şi încerce norocul! Să le spun "noutăţile" lui Urquart? Au neveste şi copii, cum am şi eu. Să le spun?

— N-ar ajuta la nimic, declară liniştit Arflane.

— Şi încotro se duce peştele? continua Brenn. Puse, aproape trîntind, cupa pe masă. Ce se întîmpia cu cîrdurile?

— Urquart a spus că se îndreaptă spre sud. Poate că va cîştiga cel care va învăţa cum să le urmărească, şi cum să trăiască din proviziile găsite pe drumul de gheaţă. Spre sud sînt o mulţime de copci cu apă caldă. E posibil să se pună la punct un mijloc de a urmări cîrdurile...

— Mă ajuţi în sezonul ăsta?

— Nu ştiu, rosti Arflane care, gîndindu-se acum la conversaţia de pe *Ice Spirit,* începea să devină din ce în ce mai deprimat.

Tîrfele lui Flatch coborîră în încăpere. Flatch nu făcea niciodată un lucru doar pe jumătate. Cîte una pentru fiecare om din echipaj, inclusiv Arflane şi Brenn. Katarina, fiica cea mai mică a lui Flatch, se apropie de ei însoţită de o altă fată, la fel de brunetă şi drăguţă pe cît era ea de blondă şi neatrăgătoare. Katarina o prezenta drept Maji.

Arflane încercă să pară jovial.

— Iată, se adresă el lui Brenn, cineva care de-abia aşteaptă să te înveselească.

Lăsîndu-se pe spate, cu bruneta şi beata Maji ghemuită la pieptul său, Brenn rîse în hohote de propria sa glumă. Fata chicoti. De cealaltă parte a mesei, Arflane zîmbi şi mîngîie părul Katarinei. Era o fată inimoasă, capabilă instinctiv de a relaxa bărbaţii. Maji îi făcu cu ochiul lui Brenn. Acolo unde Arflane dăduse greş, femeia reuşise - restabilise optimismul natural al lui Brenn.

Se făcuse foarte tîrziu. Aerul era îmbîcsit şi fierbinte, iar camera plină de zgomotul vocilor de beţivi ale vânătorilor de balene. În lumina chioară şi pîlpîitoare, Arflane zărea siluetele îmbrăcate în blană trecînd clătinîndu-se de la o masă la alta, sau dormind prăbuşite pe bănci. Echipajul lui Brenn nu era singurul prezent în "Shipsmasher". Mai erau marinari de pe alte două corăbii, o balenieră friesgaltiană din North Ice şi o altă navă – de asemenea din North Ice – dar provenind din Abersgalt. Dacă ar fi fost cineva din South Ice, s-ar fi produs incidente, dar celelalte echipaje păreau să se împace de minune cu oamenii lui Brenn. Din mulţimea de corpuri mălăhăloase se ridicau lungile harpoane, balansîndu-se precum zveltele catarge în bătaia vîntului, vîrfurile lor terminate cu cîrlige aruncînd umbre distorsionate în lumina tremurătoare răspîndită de lămpile proaste. Se auzeau bubuituri puternice atunci cînd oamenii se prăbuşeau pe podea sau răsturnau butoiaşele de bere. Mirosea a bere amară ce se revărsa peste mese şi inunda podeaua. Arflane auzea chicotelile fetelor şi rîsul grosolan al bărbaţilor şi, cu toate că temperatura urcase prea mult pentru propria sa tihnă, începea să se relaxeze în compania acelor oameni pe care îi înţelegea întrutotul. Odată debarcaţi de pe corăbii, echipajele aveau, mai mult sau mai puţin, un statut egal cu cel al ofiţerilor şi acest lucru contribuia la atmosfera relaxată şi naturală din "Shipsmasher".

Arflane îşi turnă o altă cupă de bere în timp ce Brenn începu o nouă poveste.

Uşa exterioară se deschise brusc şi un şuvoi de aer pătrunse înăuntru făcîndu-l pe Arflane să se cutremure, chiar dacă pe undeva, părea să-i fie recunoscător. Se lăsă tăcerea şi bărbaţii se întoarseră. Uşa fu trîntită de un individ de talie medie, înveşmântat într-o manta groasă din piele de focă, îşi făcu drum printre mese.

Nu era un vînător de balene.

Cel puţin aşa părea după croiala mantalei, felul în care mergea şi culoarea pielii. Părul scurt şi negru, cu breton deasupra ochilor, de-abia îi acoperea ceafa. La încheietura mîinii drepte se vedea o brăţară de aur, pe cel de-al doilea deget al aceleaşi mîini un inel de argint. Se deplasa degajat, deşi oarecum ostentativ; pe buze îi plutea un uşor zîmbet ironic. Era

chipeş şi destul de tînăr. Salută cu o uşoară înclinare a capului oamenii care încă îl mai priveau fix, suspicioşi.

Un harponier masiv deschise gura şi-i rîse-n nas; ceilalţi îi urmară exemplul. Tînărul îşi ridică sprîncenele şi aplecîndu-şi capul într-o parte, îi privi rece.

— Îl caut pe căpitanul Arflane. Vocea îi era melodioasă şi aristocratică, cu accent friesgaltian. Mi s-a spus că-l pot găsi aici.

— Eu sînt. Ce doreşti? întrebă Konrad Arflane, privindu-l cu oarecare ostilitate.

— Manfred Rorsefne. Pot să-ţi vorbesc?

Arflane ridică din umeri şi Rorsefne se apropie de el aşezîndu-se pe banchetă, lîngă Katarina Flatch.

— Bea, zise Arflane împingînd spre noul venit propria sa cupă plină cu bere. În timp ce-şi termina gestul, îşi dădu seama că era aproape complet beat, fapt ce-l determină să facă o pauză şi să-şi frece fruntea. Cînd îl privi din nou pe Manfred Rorsefne, în ochi îi sclipea o privire sălbatică.

Rorsefne clătină din cap.

— Nu, căpitane, mulţumesc, dar n-am chef de băut. Aş vrea să-ţi vorbesc între patru ochi, dacă e posibil.

Brusc iritat, Arflane zise:

— Nu-i posibil. Îmi place să petrec cu prietenii. Şi, oricum, ce face un Rorsefne într-un astfel de local?

— Umblă după dumneata, evident, oftă teatral Manfred Rorsefne. Şi umblă după dumneata la această oră pentru că e ceva important. Totuşi, continuă el în timp ce se ridica în picioare, voi veni mîine dimineaţă în camera dumitale. Îmi pare rău că te-am deranjat, căpitane. Aruncă o privire cinică spre Katarina Flatch şi se îndepărtă,

În timp ce Rorsefne îşi croia drum spre uşă, unul din bărbaţi aruncă un harpon chiar în faţa picioarelor sale. Tînărul se poticni şi se împiedică, încercă să-şi recapete echilibrul dar coada unui alt harpon îl lovi în spate, trîntindu-l la podea, în hohotele răguşite de rîs ale vînătorilor.

Arflane urmărea scena lipsit de orice expresie. Chiar şi un aristocrat nu era în siguranţă într-un astfel de local, dacă nu avea vreo legătură cu vînătoarea de balene. Manfred Rorsefne nu făcea decît să plătească preţul propriei sale nesăbuinţe.

Masivul aruncător de harpon care rîsese primul de Rorsefne, se ridică şi-l înhaţă pe tînăr de gulerul mantalei. Aceasta se desfăcu şi vînâtorul făcu un pas înapoi, clătinîndu-se şi hohotind cu un aer de beţiv. Un altul i se alătură - un individ roşcat şi îndesat - întinzîndu-se pentru a-l apuca şi el de haină. Dar Rorsefne se rostogoli înfruntîndu-l, cu acelaşi zîmbet ironic pe buze, şi dădu să se ridice în picioare.

Brenn se aplecă înainte să vadă mai bine ce se petrece. Aruncă o privire spre Arflane.

— Vrei să-i opresc? Arflane clatină din cap.

— Greşeala lui. E nebun să intre aici.

— N-am auzit niciodată de o asemenea apariţie, fu el de acord, reaşezîndu-se.

Rorsefne era în prezent în picioare, întinzîndu-se peste roşcat să-şi recupereze mantaua din piele de focă din mîna mătăhălosului vînâtor.

— Mulţumesc pentru haină, zise el încet, cu o voce puţin tremurată.

— Asta-i răsplata pentru spectacolul oferit, rînji celălalt. Poţi pleca acum.

Disimulîndu-şi sclipirea ochilor, Rorsefne îşi încrucişa braţele pe piept. Arflane îl admiră pentru curaj.

— S-ar părea, continuă liniştit Rorsefne, că ţi-am oferit mai mult decît ai făcut dumneata. Vocea îi era de astă-dată fermă.

Sub un impuls brusc, Arflane se ridică şi se prelinse pe lîngă fata lui Flatch pentru a se plasa în stînga vînătorului. Konrad era atît de beat încît trebui să se sprijine un moment decmarginea mesei.

— Dă-i mantaua, zise el, nedesluşit. Şi hai să-i dăm bătaie cu berea. Băiatul nu merită atîta osteneală.

Masivul harponier îl ignoră pe Arflane şi continuă să rînjească tînărului aristocrat legănînd mantaua bogată în stînga şi-n dreapta pentru a-l sîcîi. Arflane se repezi înainte şi i-o înşfacă din mînă. Celălalt se întoarse mîrîind şi-l plesni pe Konrad peste faţă. Brenn se ridică din colţul său urlînd un ordin, dar omul îl ignoră şi se aplecă să culeagă mantaua de acolo de unde căzuse. Probabil încurajat de intervenţia lui Arflane, Manfred Rorsefne făcu şi el un pas înainte în direcţia mantalei. Roşcatul îl pocni. Rorsefne se clătină, dar răspunse cu aceeaşi monedă.

Oarecum trezit de lovitură, Arflane îl apucă pe vînător de umăr, îl răsuci şi-i trăsni un pumn în faţă. Brenn escalada masa urlînd incoerent şi încercând să oprească lupta înainte de a fi prea tîrziu. Făcu o încercare să-i despartă pe Arflane şi pe harponier.

Toţi vînătorii de balene din Friesgalt zbierau acum mînioşi, luîndu-i partea, de dragul luptei probabil, lui Manfred Rorsefne care se încăierase cu roşcatul.

Lupta deveni confuză. Ţipînd, fetele îşi adunară fustele în jurul lor şi se retraseră în camerele din spate ale hotelului. Harpoanele erau folosite ca ciomege, izbind capete şi trupuri.

Arflane îl văzu pe Brenn prăbuşindu-se sub efectul unei lovituri la cap şi încercă să se apropie de el. Dar toţi vînătorii prezenţi în local păreau să se fi coalizat împotriva lui. Deşi lovea în toate direcţiile, curînd fu copleşit de numărul lor. Căzut la podea, încă luptîndu-se, simţi un curent de aer din direcţia uşii şi se întrebă cine intrase.

Apoi o voce răsunătoare, asemănătoare cu tunetul vîntului din nord la intensitate maximă, se făcu auzită peste tumultul luptei. Arflane simţi cum mîinile vânătorilor de balene îşi slăbesc strînsoarea şi se ridică de jos, ştergîndu-şi sîngele din ochi. Urechile îi bubuiră atunci când vocea tună din nou.

— Peşte, nebuni ai cavernelor! Peşte vă spun! Peşte, vînători de cîini! Peşte, sorbitori-de-bere! Peşte să vă curăţaţi rugina de pe harpoane! Un cîrd de o sută de capete sau chiar mai mult, nu mai departe de cinzeci de mile spre sud sud-vest!

Clipind din cauza sîngelui ce i se scurgea dintr-o tăietură puţin adîncă de pe frunte, Arflane îşi dădu seama că vorbitorul era bărbatul pe care el şi Brenn îl întîlniseră mai devreme – Urquart-Lance-Lungă.

Un braţ al lui Urquart se sprijinea pe uriaşul său harpon, celălalt se încolăcise în jurul umerilor unui puştan tulburat dar şi jenat. Flăcăul purta o coadă de păr unsă cu grăsime de balenă şi o haină de urs alb, a cărei somptuozitate indica că posesorul era un fel de slujitor, probabil un băiat de serviciu.

— Spune-le, Stefan, spuse Urquart cu o voce mai moale, acum că putea fi auzit.

Băiatul bîigui cîteva cuvinte, arătînd cu degetul spre uşa încă deschisă.

— Corabia noastră le-a depăşit pe înserat. Eram încărcaţi la refuz şi nu ne-am putut opri, deoarece trebuia să ajungem pînă scara la Friesgalt. Dar le-am văzut. Îndreptîndu-se de la nord spre sud, pe o direcţie aproximativ la douăzeci de grade vest. Un cîrd mare. Tăică-meu, căpitanul, spune că n-a fost unul mai mare de douăzeci de sezoane.

Arflane se aplecă să-l ajute pe Brenn care încerca să se ridice, împleticindu-se şi ţinîndu-se de cap.

— Ai auzit, Brenn?

— Da. Brenn zîmbi în ciuda buzelor umflate şi strivite. Ice Mother e bună cu noi.

— E destul pentru fiecare corabie din port, continuă Urquart, şi mai şi rămîne. Se deplasează repede, din cîte spune tatăl băiatului, dar o corabie bună le va ajunge din urmă.

Arflane privi jur împrejurul camerei, încercînd să-l găsească pe Manfred Rorsefne. Îl zări rezemat de un zid, strîngînd în mîna dreaptă un cuţit de spintecat, evident un fost ornament de pe perete. Pe buze îi mai flutura încă zîmbetul ironic.

Arflane îl privi gînditor.

Urquart îşi muta şi el privirea de la bărbaţii din jur şi păru surprins la vederea lui Rorsefne. Dar expresia de uimire i se şterse repede de pe chip şi trăsăturile cumplite îi deveniră din nou îngheţate. Îşi luă mîna de pe umerii băiatului şi-şi trecu harponul în ea. Păşi spre Manfred Rorsefne şi-i luă cuţitul.

— Mulţumesc, zîmbi Rorsefne, devenise cam greu.

— Ce făceai în locul ăsta? întrebă brusc Urquart. Arflane fu surprins de familiaritatea arătată tînărului.

Rorsefne arătă cu capul în direcţia lui Arflane.

— Am venit să-i aduc un mesaj căpitanului Arflane, însă era ocupat cu prietenii săi. Pentru că tot mă aflam aici, alţii au decis că trebuia să-i înveselesc. Căpitanul Arflane şi cu mine am căzut de acord că le-a ajuns...

Ochii albaştri şi înguşti ai lui Urquart se întoarseră cu grijă înspre Arflane.

— L-ai ajutat, căpitane?

Arflane lăsă să i se citească dezgustul pe faţă.

— A fost un nebun să vină singur în aşa un loc. Dacă-l cunoşti, du-l acasă, Urquart.

Oamenii începură să părăsească încăperea, trăgîndu-şi glugile pe cap şi recuperîndu-şi harpoanele; se îndreptau acum grăbiţi spre corăbii, ştiind că fiecare căpitan va dori să ridice pînzele odată cu apariţia zorilor.

Brenn îl bătu pe Arflane pe umăr.

— Trebuie să plec. Avem destule provizii pentru o cursă scurtă. Mi-a făcut plăcere să te revăd, Arflane.

Brenn ieşi însoţit de doi dintre harponierii săi. În afară de Urquart, Rorsefne şi Arflane, încăperea devenise acum pustie.

Flatch se deplasa şchiopătînd printre mesele răsturnate, corpul său corpolent balansîndu-se dintr-o parte în alta. Era urmat de trei din fiicele sale, care începură să facă curăţenie. Păreau să considere faptul ca ceva normal. Flatch le urmărea cu privirea şi nu-i aborda în nici un fel pe cei trei bărbaţi.

Coafura stranie a lui Urquart arunca o umbră uriaşă pe peretele opus, cel de lîngă uşă. Arflane nu-şi dăduse seama pînă atunci cît de mult semăna ea cu coada unei balene de uscat.

— Deci ai mai ajutat un Rorsefne, murmură Urquart, deşi, încă o dată, nu era nevoie s-o faci.

Arflane îşi frecă fruntea contuzionată.

— Eram beat. N-am intervenit de dragul său.

— Oricum, a fost o luptă frumoasă, declară cu o voce moale Manfred Rorsefne. Nici nu mi-am dat seama că pot lupta atît de bine.

— Pentru ei era doar joacă. Glasul lui Arflane suna plictisit şi dispreţuitor.

Grav, Urquart aprobă cu o mişcare a capului. Îşi schimbă priza harponului şi-l privi direct pe Rorsefne.

— Se jucau cu tine, repetă şi el.

— Atunci a fost un joc frumos, vere, declară Rorsefne uitîndu-se ţintă în ochii tăioşi ai lui Urquart. Eh? Figura înaltă şi cruntă a lui Lance-Lungă era imobilă, trăsăturile grave calme, ochii îndreptaţi ţintă spre uşă. Arflane se întrebă de ce-l numise Rorsefne pe Urquart "văr" – puţin probabil să fi existat o adevărată legătură de sînge între aristocrat şi sălbaticul vînător.

— Vă însoţesc pe amîndoi înapoi la nivelele inferioare, spuse încet Urquart.

— Ce pericol mai e acum? îl întrebă Manfred Rorsefne. Nici unul. Mergem singuri, vere, şi aşa voi putea poate să-i transmit în cele din urmă mesajul căpitanului Arflane.

Urquart ridică din umeri, se întoarse şi părăsi încăperea fără să mai rostească un cuvînt.

Manfred rînji spre Arflane, dar acesta se mulţumi doar să-i arunce o privire încruntată.

— Capricios, vărul Lance-Lungă. Şi acum, căpitane, n-ai vrea să mă asculţi în timp ce-ţi comunic ce am de spus?

Arflane scuipă în craniul de balenă de alături.

— Ascultatul nu face nimănui vreun rău, declară el.

În timp ce înaintau cu grija pe rampele înclinate, îndreptîndu-se spre nivelele inferioare, evitând vînătorii de balene beţi care se clătinau în timp ce urcau spre suprafaţa, Manfred Rorsefne nu scoase nici un cuvînt, iar Arflane era prea plictisit şi obosit pentru a-i cere direct mesajul. Efectele berii trecuseră şi durerile din corpul coatuzionat începeau să se facă simţite. Figurile confuze ale vînătorilor grăbiţi spre corăbii sub lumina palidă se distingeau în faţa şi în spatele lor. Din cînd în cînd, cineva scotea cîte un strigăt, dar în general, membrii echipajelor se deplasau în tăcere, chiar dacă tîrşîitul constant al cizmelor lor striate pe potecă producea ecouri în jurul crevasei. Ici şi colo cineva se mai agăţa de frînghiile de siguranţă, alunecînd prea aproape de margine. Nu o dată se întîmplase ca marinari beţi să-şi piardă echilibrul şi să se prăbuşească în fundul misterios al prăpastici.

Rorsefne vorbi doar în momentul cînd Arflane se opri la intrarea în cămin şi cînd ultimul dintre vînătorii de balene dispăruse din vedere.

— Unchiul meu e mai bine. E dornic să te vadă.

— Unchiul dumilale?

— Pyotr Rorsefne. Se simte mai bine.

— Cînd vrea să mă vadă?

— Acum, dacă-ţi convine.

— Sînt prea obosit. Lupta...

— Îmi cer scuze, n-am avut intenţia să te implic...

— Nu trebuia să fi venit la "Shipsmasher". Ştii asta.

— Adevărat. Greşeala îmi aparţine, căpitane. De fapt, dacă vărul Lance-Lungă nu ar fi adus acele veşti bune, s-ar fi putut ca acum să-ţi am pe conştiinţă moartea...

— Nu fi tîmpit, replică dispreţuitor Arflane. De ce i-ai spus lui Urquart "vere"?

— Îl pune în încurcătură. Un secret de familie. Se presupune că nu trebuie să spun nimănui că Urquart e fiul natural al unchiului meu. Mergi la reşedinţa noastră? Poţi să dormi acolo, dacă eşti obosit, şi-l poţi vedea pe unchiul meu mîine dis-de-dimineaţă.

Arflane ridică din umeri şi-l urmă pe Manfred Rorsefne în josul rampei. Era pe jumătate adormit şi pe jumătate beat şi tot ce-i veni în minte pe parcursul drumului fu nu chipul lui Pyotr Rorsefne, ci al fiicei sale.

5
Familia Rorsefne

Trczindu-se într-un pat prea moale şi prea cald, Konrad Arflane privi uluit în jur. Draperii bogate din pînză groasă pictată împodobeau pereţii camerei, iar pe ele erau reprezentate cunoscutele corăbii ale familiei Rorsefne în timpul călătoriilor şi vînătorilor. Într-o parte, un schooner cu patru catarge era atacat de giganticele balene de uscat, într-altă parte o balenă era ucisă de un căpitan cu un harpon masiv; vizavi corăbii înaintau cu greu prin spărturi de gheaţă sau se apropiau de oraşe, traversînd întinderi îngheţate. Se desfăşurau vechi războaie, se glorificau străvechi victorii. Vitejii bărbaţi ai familiei se găseau întotdeauna în prim plan, de obicei fluturîndu-şi steagul cu blazon. Din toate părţile, doar acţiune şi violenţă.

Expresia feţei lui Arflane deveni oarecum răutăcioasă pe măsură ce privea cercetător tablourile. Rămase întins, dar aruncă într-o parte blănurile ce-i acoperiseră corpul gol. Hainele zăceau pe o banchetă lîngă uşă. Îşi coborî picioarele pe podea şi ridicîndu-se din pat păşi pe blana de pe jos, îndreptîndu-se spre lavoarul pregătit pentru el. În timp ce se spăla bălăcindu-se în apa rece, îşi dădu seama că amintirile recente erau destul de vagi. Trebuia să fi fost cu adevărat beat ca să accepte propunerea lui Manfred Rorsefne de a înnopta acolo. Nu reuşea să înţeleagă cum de nu refuzase invitaţia. Trăgîndu-şi pe el rufăria strîmtă de corp din piele moale şi îmbrăcîndu-şi cu greu haina şi pantalonii, se întreba dacă ar fi fost posibil s-o întîlnească în acea zi pe Ulrica Ulsenn.

Cineva ciocani la uşa; Manfred Rorsefne intră înăuntru, înveşmîntat într-o manta de blană vopsită în pătrate roşii şi albastre. Îi zîmbi zeflemitor.

— Ei bine căpitane? Tot arţăgos?

— Bănuiesc că eram beat, declară iritat Arflane ca şi cum i-ar fi reproşat acest lucru tînărului. Aş putea să-l văd acum pe bătrînul Rorsefne?

— Mai întîi micul dejun. Manfred îl conduse printr-un coridor larg, pe ai cărui pereţi se vedeau aceleaşi draperii pictate. Printr-o uşă situată la capătul acestuia, intrară într-o cameră spaţioasă în centrul căreia era plasată o masă pătrată din fildeş de balenă, minunat sculptată. Pe ea se aflau cîteva pîini din ierburile copcilor cu apă caldă, diferite feluri de mîncare preparate din carne de balenă, focă şi urs, o supieră plină cu tocană şi o oală mare cu *hess,* o băutură asemănătoare la gust cu ceaiul.

Ulrica Ulsenn, purtînd o rochie simplă din piele neagră şi roşie, era deja aşezată. Îşi ridică privirea la intrarea lui Arflane, îi zîmbi timid, apoi îşi coborî din nou ochii în farfurie.

— Bună dimineaţa, salută morocănos Arflane.

— Bună dimineaţa. Vocea suna aproape imperceptibilă. Manfred Rorsefne îşi trase un scaun lîrigă ca.

— N-ai vrea să iei loc, căpitane?

Stingherit, Arflane se aşeză, dar trăgîndu-şi un scaun lîngă masă, genunchiul său îl atinse pe cel al femeii. Ambii avură o mişcare bruscă de recul. Vizavi, Manfred Rorsefne tocmai se servea cu carne de focă şi pîine. Aruncă o privire veselă spre cei doi. Două servitoare intrară în cameră, îmbrăcate în rochii lungi cafenii şi purtînd emblema familiei Rorsefne pe mîneci.

Una din ele rămase deoparte, iar cealaltă se apropie şi făcu o reverenţă. Ulrica Ulsenn îi zîmbi.

— Încă nişte *hess,* te rog, Mirayn.

Fata luă oala pe jumătate plină de pe masă.

— Totul e-n regulă, doamnă?

— Da, mulţumesc. Ulrica îi aruncă o privire furişă lui Arflane. Îţi lipseşte ceva, căpitane?

Arflane clătină din cap.

În momentul cînd servitoarele plecau, Janek Ulsenn dădu buzna pe lîngă ele în cameră. Îl observă pe Arflane lîngă soţia sa şi îl salută brusc din cap, apoi se aşeză şi începu să se servească.

O atmosferă evidentă de tensiune invada camera. Arflane şi Ulrica Ulsenn evitau să se uite unul la celălalt. Janek Ulsenn se încruntă, însă nu-şi ridică ochii din farfurie. Manfred Rorsefne îi privea amuzat dar şi deliberat cînd pe unul cînd pe celălalt, fapt ce le sporea şi mai mult stinghereala.

— Aud că a fost zărită o turmă mare, rupse în cele din urmă tăcerea Janek Ulsenn, adresîndu-se lui Manfred şi ignorîndu-şi soţia şi pe Arflane.

— Am fost unul dintre primii care au primit ştirea, zîmbi Manfred. Nu-i aşa, căpitane Arflane?

Konrad pufni şi continuă să mănînce. Se simţea teribil de tulburat de prezenţa Ulricăi Ulsenn.

— Trimitem o corabie? îl întrebă Manfred pe Janek Ulsenn. Ar trebui. După cîte se pare, este destul peşte pentru toată lumea. Ar trebui să mergem chiar noi înşine – am putea lua schoonerul cu două catarge să ne bucurăm de plăcerile vânătorii pe toată durata ei.

Ulrica părea să fie de acord cu propunerea.

— Ce idee grozavă, Manfred. Tata-i mai bine, aşa încît nu va avea nevoie de mine. Merg şi eu. Ochii îi străluciră. N-am mai fost la o vînătoare de trei sezoane.

Janek Ulsenn îşi frecă nasul şi-şi încreţi fruntea.

— N-am timp de pierdut cu o nesăbuită călătorie de plăcere.

— Ne-am putea întoarce într-o zi, zise nerăbdător Manfred. Mergem noi, Ulrica, dacă Janek n-are curajul. Căpitanul Arflane ar putea prelua comanda...

Arflane îl fulgeră cu privirea.

— Lordul Ulsenn a folosit cuvîntul potrivit - nesăbuit. Un vas de plăcere, cu o femeie la bord, la vînătoare de balene! Nu-mi asum aşa responsabilitate. Vă sfătuiesc să renunţaţi la idee. E de ajuns ca un mascul să se înfurie şi corabia va fi prefăcută în ţăndări în cîteva secunde.

— Nu fi prăpăstios, căpitane, îl povăţui Manfred. Oricum va merge şi Ulrica. Aşa-i?

Ulrica ridică uşor din umeri.

— Dacă Janek n-are nimic împotrivă.

— Ha am, murmură acesta.

— Ai dreptate să o avertizezi de primejdiile unei astfel de călătorii, continuă Arflane. Nu-i făcea plăcere să se solidarizeze

cu Ulsenn, dar ştia că de data aceasta era de datoria sa s-o facă. Exista o reală posibilitate ca micul vas să fie distrus în timpul vînătorii.

Ulsenn se îndrepta din spate, cu o privire jignită.

— Dacă totuşi vrei să mergi, Ulrica, declară el cu o voce fermă, holbîndu-se crunt la Arflane, n-ai decît s-o faci.

Arflane îşi mută şi el privirea aşa încît să-l fixeze direct în ochi pe Ulsenn.

— În acest caz, consider că trebuie să aveţi un căpitan experimentat. Comand eu corabia.

— Trebuie să vii şi dumneata, vere Janek, îl luă în zeflemea Manfred. Doar ai o datorie faţă de supuşii noştri. Te vor respecta şi mai mult dacă te vor vedea că eşti gata să înfrunţi pericolul.

— Nu-mi pasă ce gîndesc, replică Ulsenn, privindu-l fix pe Manfred Rorsefne. Nu mi-e teamă de pericole. Numai că sînt ocupat. Cineva trebuie să aibă grijă de afacerile unchiului tău cît timp este bolnav.

— Nu pierzi decît o zi. Era limpede că Manfred îşi bătea joc de ruda lui.

Ulsenn făcu o pauză, evident pradă unor sentimente contradictorii. Se ridică de la masă, fără să-şi termine micul dejun.

— Mă mai gîndesc, declară el părăsind camera. Ulrica Ulsenn se sculă în picioare.

— Manfred, l-ai supărat si l-ai jignit în mod deliberat. L-ai pus în încurcătură şi pe căpitanul Arflane. Trebuie să-ţi ceri scuze.

Manfred se înclină batjocoritor spre Arflane.

— Îmi pare rău, căpitane.

Arflane privi gînditor faţa frumoasă a Ulricăi. Ea se înroşi părăsind camera în aceeaşi direcţie în care se îndreptase soţul ei. În clipa cînd uşa se închise, Manfred izbucni în rîs.

— Iartă-mă, căpitane. Janck e atît de încrezut, iar Ulrica îl urăşte tot atît de mult ca şi mine. Dar ca e-atît de *loială!*

— O calitate rară, zise sec Arflane.

— Într-adevăr! Manfred se ridică de la masă. Şi acum, să mergem să-l vedem pe singurul membru al familiei ce merită o astfel de loialitate.

Capete de urs, balenă, morsă şi lup împodobeau pereţii acoperiţi cu pici ai spaţiosului dormitor. La capătul cel mai îndepărtat se înălţa un pat înalt şi larg unde, rezemat de blănuri împăturite, zăcea Pyotr Rorsefne. Mîinile-i bandajate se odihneau pe cuverturi, fiind singurele semne că se aflase atît de aproape de moarte. Faţa îi era roşie şi sănătoasă, ochii strălucitori iar mişcările alerte în momentul cînd întoarse capul să-i privească pe Arflane şi Manfred Rorsefne. Părul sur şi bogat era pieptănat şi i se revărsa pe umeri. Mustaţa şi barba erau stufoase, ambele aproape de o albeaţă ca de nea. Corpul său – sau ceea ce Arflane putea vedea din el - se împlinise, făcînd ca o asemenea restabilire să pară un miracol. Arflane punea minunea mai degrabă pe seama vitalităţii naturale a bătrînului şi a setei sale de viaţă decît a îngrijirilor la care fusese supus. Pentru o clipă se întrebă de ce Rorsefne mai era încă ţintuit la pat.

— Salut, Arflane. Vezi, te-am recunoscut! Vocea îi era adîncă şi vibrantă, fără nici un pic de slăbiciune în ea. Sînt din nou bine, sau atît de bine cît voi mai putea să fiu de acum înainte. Scuză-mi maniera în care ne întîlnim, însă aceşti papă-lapte cred că nu voi fi capabil să-mi menţin echilibrul. Am pierdut picioarele, dar am păstrat restul.

Arflane aprobă din cap, răspunzînd prieteniei bătrînului în ciuda propriei voinţe.

Manfred aduse un scaun dintr-un colţ al încăperii.

— Aşează-te, spuse Pyotr Rorsefne. Avem de vorbit. Poţi să ne laşi singuri, Manfred.

Arflane se aşeză lîngă pat, în vreme ce Manfred părăsea încăperea cu o vădita părere de rău.

— Dumneata şi cu mine ne-am împotrivit lui Ice Mother, zîmbi Rorsefne, scrutîndu-l atent pe Arflane. Ce părere ai, căpitane?

— Un bărbat are dreptul să încerce să rămînă în viaţa cît mai mult posibil, replică Arflane. Cu siguranţa că Ice Mother nu are nimic împotriva să mai aştepte puţin.

— Se credea ca nimeni nu trebuie să se amestece în viaţa altcuiva, ori în moartea sa. Se credea că dacă un bărbat e pe punctul să fie luat de Ice Mother, atunci nimeni nu are dreptul să i se opună. Aşa spunea vechea concepţie de viaţă.

— Ştiu. Poate că sînt la fel de molîu ca aceia pe care i-am condamnat de cînd mă aflu aici.

— Ne-ai condamnat, nu-i aşa?

— Observ o tendinţă de renegare a lui Ice Mother. De aici nu ne putem aştepta decît la dezastru.

— Eşti adept al vechilor concepţii, nu ale celor noi. Nu crezi că gheaţa se topeşte?

— Nu, domnule.

Lîngă pat se afla o mică măsuţă cu instrumente de scris, o cutie cu hărţi, un ulcior cu *hess* şi o cupă. Pyotr Rorsefne se întinse s-o apuce. Anticipîndu-i mişcarea, Arflane turnă nişte *hess* din ulcior şi-i înmînă băutura. Rorsefne mîrîi ceva ce semăna a mulţumesc. Expresia îi era gânditoare şi calculată cînd îl privi pe Arflane drept în ochi.

Destul de îndrăzneţ, Konrad Arflane îi susţinu privirea. Bărbatul din faţa sa era unul din cei pe care Arflane credea că-i înţelege. Spre deosebire de ceilalţi membri ai familiei, el nu-l făcea să se simtă stingherit.

— Sînt proprietarul multor corăbii, murmură Rorsefne.

— Ştiu. A mult mai multe decît navighează în realitate.

— Încă ceva cu care nu eşti de acord, căpitane? Marele clippere stau ancorate în port. Sînt sigur că eşti conştient de faptul că dacă le-aş trimite la vînătoare şi comerţ, aş conduce toate celelalte oraşe spre sărăcie într-o singură decadă.

— Sînteţi generos. Lui Arflane i se părea surprinzător că Rorsefne se lăuda cu caritatea sa; nu se potrivea deloc cu firea personajului.

— Doar înţelept. Rorsefne făcu un gest cu o mînă bandajată. Friesgalt-ul are nevoie de competiţie la fel de mult cît oraşul tău – şi celelalte ca el – au nevoie de comerţ. Deja am devenit prea îmbuibaţi, efeminaţi şi vanitoşi. Bănuiesc că eşti de acord cu asta.

Arflane încuviinţă din cap.

— Stă în evoluţia lucrurilor, oftă Rorsefne. Odată ce un oraş devine puternic, el începe să decadă. Pentru că îi lipseşte stimulul. Aici, pe podişul celor Opt Oraşe, ne apropiem de acel moment în care nu mai există nimic în stare să ne impulsioneze. Mai mult decît atît, vînatul e pe

cale de dispariţie pe aceste meleaguri. Arflane, pe toţi ne aşteaptă moartea, într-o perioadă de timp nu prea lungă.

Arflane ridică din umeri.

— Aşa doreşte Ice Mother. Mai devreme sau mai tîrziu tot se va întîmpla. Nu sînt sigur că v-am înţeles în întregime raţionamentul, dar ştiu cu siguranţă că, cu cît vor deveni mai slabi din fire oamenii, cu atît mai puţine şanse de supravieţuire vor avea...

— Dacă se îmblînzesc condiţiile naturale, atunci şi oamenii îşi pot permite să facă la fel, declară liniştit Rorsefne. Savanţii noştri spun că nivelul gheţii se reduce, iar vremea se îmbunătăţeşte de la un sezon la altul...

— O dată am văzut o linie neîntreruptă de stînci de gheată la orizont, îl întrerupse Arflane. Am fost uluit. Niciodată nu mai fuseseră stînci pe acolo, în special cele ce se sprijineau pe vîrfuri, cu bazele în nori. Am început să mă îndoiesc de toate cunoştinţele acumulate de mine despre lume. M-am întors acasă şi le-am spus tuturor ce văzusem. Mi-au rîs în nas. Mi-au spus că ceea ce văzusem nu era decît o iluzie – ceva legat de reflexia luminii - şi că dacă aveam să mă duc din nou acolo în ziua următoare, stîncile vor fi dispărut. A doua zi m-am întors în acel loc. Stîncile pieriseră fără urmă. Atunci am ştiut că nu mă pot încrede întotdeauna în simţurile mele, dar că pot avea încredere în ceea ce ştiam a fi drept. Ştiu că gheaţa nu se topeşte. Ştiu că savanţii voştri au fost induşi în eroare, ca şi mine, de iluzii.

Rorsefne oftă.

— Aş vrea să fiu de acord cu dumneata, Arflane...

— Dar nu puteţi. Am avut deja o discuţie de genul ăsta...

— Nu, vorbesc serios. Vreau să fiu de acord cu dumneata. Dar, pur şi simplu, am nevoie, într-un fel sau altul, de dovezi.

— De jur împrejur nu sînt decît dovezi. Evoluţia naturală a lucrurilor este spre completă glacialitale şi moarte. Soarele trebuie să moară şi vîntul trebuie să se risipească în noapte.

— Am citit că au mai fost şi alte epoci în care gheaţa acoperea lumea... şi apoi a dispărut. Rorsefne se îndreptă din spate, aplecîndu-se înainte. Ce spui de asta?

— Nu era decît începutul. Ice Mother a fost împinsă înapoi de două sau de trei ori. Dar ca a fost mai puternică şi a avut răbdare. Cunoşti răspunsurile. Sînt trecute în învăţături.

— Savanţii consideră că puterea ei este din nou în descreştere.

— Nu poate fi adevărat. Dominaţia ei asupra întregii lumi este inevitabilă.

— Nu faci decît să citezi învăţăturile. N-ai nici un fel de îndoieli?

Arflane se ridica de pe scaun.

— Nici măcar una.

— Te invidiez.

— Şi asta mi s-a mai spus. Nu-i nimic de invidiat, poate e mai bine sa credem într-o iluzie.

— Nu pot să cred în ea, Arflane. Rorsefne se apleca înainte, mîinile sale bandajate întinzîndu-se să-l apuce pe căpitan de braţ. Aşteaptă. Ţi-am spus ca am nevoie de dovezi. Bănuiesc că ştiu unde să le găsesc.

— Unde?

— Acolo unde am fost cu corabia şi echipajul meu. Acolo de unde m-am întors. Un oraş, la multe luni depărtare de aici, spre nordul îndepărtat. New York. Ai auzit vreodată de el?

Arflane rîse.

— Un mit. Vorbeam mai înainte de iluzii...

— L-am văzut, e adevărat că de la distanţă, dar nu se pune la îndoială existenţa sa. Oamenii l-au văzut şi ei. Duceam lipsă de provizii şi eram atacaţi de barbari. Am fost forţaţi să ne întoarcem înainte de a ne apropia de el. Hotărîsem să mă întorc acolo cu o întreagă flotă. Am văzut New York-ul, locul în care Duhurile Gheţii îşi ţin curtea. Oraşul lui Ice Mother. Un oraş al minunilor. I-am văzut clădirile ridicîndu-se în straturi suprapuse pînă la cer.

— Cunosc povestea. Oraşul a fost înghiţit de ape care apoi îngheţînd, l-au păstrat neatins sub gheaţă. O legendă imposibilă. S-ar putea să cred în doctrinele lui Ice Mother, însă nu-s atît de superstiţios...

— Dar e adevărat! Am văzut New York-ul. Turnurile sale ţîşnesc dintr-un cîmp strălucitor de gheaţă lucie. Nimeni nu poate spune cît de adînc se înfig ele în pămînt. Poate că acolo se află curtea lui Ice Mother, poate că aceasta face şi ea parte dintr-un mit... Dar dacă oraşul a fost astfel conservat, poate că s-au păstrat şi cunoştinţele locuitorilor săi. Arflane, într-un fel sau altul, dovezile de care vorbeam se află în New York.

Perplex, Arflane se întreba în sinea sa dacă bătrînul lord scăpase cu adevărat de febra care-l chinuisc atîtea zile.

Rorsefne păru să-i ghicească gîndurile. Rîse, bătînd cu degetul în cutia cu hărţi.

— Sînt în toate minţile, căpitane. Totul e notat aici. Cu o corabie bună, mai bună decît cea cu care am fost eu, New York-ul poate fi atins şi adevărul descoperit.

Arflane se aşeză din nou.

— Cum a fost distrusă corabia?

Rorsefne oftă.

— Un şir întreg de nenorociri - crăpături în gheaţă, stînci în mişcare, atacuri ale balenelor de uscat, ciocniri cu barbarii. Ajunsă în cele din urmă pe platoul de pe Great North Course[37], corabia n-a mai rezistat. Pur şi simplu s-a dezmembrat, omorîndu-i pe cei mai mulţi din echipaj. Bărcile de salvare fiind şi ele distruse, supravieţuitorii au pornit pe jos spre Friesgalt, sperind să întîlnească în drum vreo corabie. N-am întîlnit nici una. N-a mai trecut mult şi doar eu am rămas în viaţă.

— Deci cauza naufragiului a fost ghinionul?

— În esenţă. Unei nave bune nu i s-ar fi întâmplat aşa ceva.

— Cunoaşteţi amplasarea oraşului?

— Mai mult decît atît, am trasat întregul curs.

— Cum de aţi ştiut încotro să mergeţi?

— N-a fost greu. Am citit vechile cărţi şi am comparat amplasările indicate de fiecare în parte.

— Şi acum vreţi să conduceţi o flotă într-acolo?

— Nu. Rorsefne se lăsă să cadă pe blănuri. N-aş fi decît o povară într-o astfel de expediţie. Prima dată am plecat în secret deoarece nu doream ca zvonurile să tulbure liniştea oamenilor, în timpuri tulburi, astfel de ştiri pot distruge stabilitatea unei întregi societăţi. Cel mai bine este să păstrăm secretul despre acest oraş pînă ce o corabie va ajunge la New York şi va descoperi ce cunoştinţe se ascund cu adevărat acolo. În acest scop intenţionez s-o trimit acolo pe *Ice Spirit.*

— E cea mai bună corabie din toate cele Opt Oraşe.

---

[37] Marea Rută de Nord (n.tr.)

— Se spune ca o corabie e măsura celui ce o conduce, murmura Rorsefne. Începeau să-l părăsească puterile. Nu ştiu nici un alt comandant mai bun decît dumneata, căpitane Arflane. Am încredere în dumneata. Ai o reputaţie bună.

Arflane nu refuză imediat oferta aşa cum îşi închipuise că va proceda. Anticipase pe jumătate sugestia bătrînului lord, dar nu era sigur că Rorsefne era complet raţional. Poate că văzuse vreun miraj oarecare, sau poate fusese un şir de munţi care de la distanţa să fi arătat ca un oraş. Şi totuşi ideea de a merge la New York, gîndul de a descoperi miticul palat al lui Ice Mother şi de a-şi verifica instinctiva sa credinţă în inevitabila domnie a gheţii, îl atrăgea şi-i înflăcăra imaginaţia. La urma urmei, nimic nu-l reţinea în aceste locuri, iar expediţia părea să fie una dezinteresată, dacă nu chiar sacră. A merge spre nord, spre reşedinţa lui Ice Mother, a naviga, precum marinarii altor timpuri, într-o expediţie pe durata multor luni, a afla cunoştinţe capabile să schimbe lumea, constituiau idei ce se potriveau perfect cu firea sa predominant romantică. Mai mult decît atît, urma să comande cea mai bună corabie din lume, parcurgînd întinderi necunoscute de gheaţă şi descoperind rase noi de oameni, dacă ceea ce-i povestise Rorsefne despre barbari se dovedea adevărat. New York, oraşul legendar, ale cărui turnuri înalte răsăreau dintr-o cîmpie netedă de gheaţă... Şi ce dacă, pînă la urmă, New York nu exista? El ar fi continuat să navigheze spre nord, tot mai departe şi mai departe spre nord, iar toţi ceilalţi s-ar fi îndreptat spre sud.

Ochii lui Rorsefne se închiseseră pe jumătate. Aparenta sa sănătate fusese înşelătoare; bătrînul era extenuat.

Arflane se ridică pentru a doua oară de pe scaun.

— Am acceptat, în ciuda părerii mele personale, să comand un iaht cu care membrii familiei dumneavoastră vor să ia parte astăzi la o vînătoare de balene.

Rorsefne zâmbi slab.

— Ideea lui Ulrica?

— A lui Manfred. Într-un fel sau altul, a reuşit să ne atragă în această acţiune pe lordul Janck Ulsenn, pe fiica dumnea-voastră şi pe mine. Fiica dumneavoastră a sprijinit ideea lui Manfred. Ar trebui, ca şef al familiei, să...

— Nu-i treaba dumitale, căpitane. Ştiu că vorbeşti cu bună intenţie, dar Manfred şi Ulrica sînt în stare să-şi poarte singuri de

grijă. Cei din neamul Rorsefne se hrănesc cel mai bine cu pericole, drept pentru care e necesar să le şi caute. Bătrînul lord făcu o pauză, studiind din nou expresia lui Arflane şi încruntîndu-se într-un fel puţin curios. N-aş fi crezut că-ţi stă în fire să dai sfaturi necerute, căpitane...

— Nu mi se întîmplă aşa ceva, în mod normal. Arflane era complet uluit. Nu ştiu de ce-am menţionat acest lucru. Îmi cer iertare. Îşi dădea seama că nu proceda deloc în felul său obişnuit. Care să fi fost cauza schimbării?

Pentru o clipă îşi imagină întreaga familie Rorsefne ca fiind un pericol pentru propria sa persoană – dar pericolul era atît de nebulos... Simţi cum îl cuprinde panica şi-şi frecă rapid faţa bărboasă. Uitîndu-se la Rorsefne, văzu că bărbatul zîmbea abia perceptibil. Zîmbetul părea plin de simpatie.

— Ai spus că merge şi Janek? întrebă brusc Rorsefne, rupînd vraja momentului.

— Aşa se pare. Bătrînul rîse încetişor.

— Mă întreb cum o fi fost oare convins. N-are nici o importanţă. Cu oarecare noroc, el va fi cel omorît şi ea îşi va găsi pe cineva cu care să se mărite, deşi şansele sînt mici. Comanzi iahtul?

— Am promis s-o fac, deşi nu ştiu de ce am acceptat. Fac o mulţime de lucruri pe care nu le-aş fi făcut în altă parte. Sînt într-un soi de impas, lord Rorsefne.

— Nu te nelinişti, chicoti Rorsefne. Pur şi simplu nu eşti obişnuit cu modul nostru de a aborda problemele.

— Nepotul dumneavoastră mă pune în încurcătură. Nu ştiu cum a reuşit, însă m-a determinat să fiu de acord cu el cînd de fapt tot ce simt este complet împotrivă. E un tînăr foarte abil.

— Are propria lui tărie sufletească, declară afectuos Rorsefne. Nu-l subestima pe Manfred, căpitane. Pare slab, în fire şi constituţie fizică, dar de fapt îi place să pozeze.

— Îl faceţi să pară foarte misterios, spuse pe jumătate în glumă Arflane.

— Bănuiesc că-i mai greu de înţeles decît noi ceilalţi, replică Rorsefne. Reprezintă ceva nou, poate tocmai o nouă generaţie. Se vede că ţi-e antipatic. Deşi s-ar putea să ajungi să-l placi la fel de mult cum o placi pe fata mea.

— Acum chiar că deveniţi misterios. Nu mi-am exprimat simpatia pentru cineva anume.

Rorsefne ignoră remarca.

— Vino să mă vezi după vînătoare, hotărî el cu voce slăbită. Am să-ţi arăt hărţile. Apoi îmi vei spune dacă accepţi comanda.

— Foarte bine. La revedere, domnule.

Părăsind camera, Arflane îşi dădu seama că, irevocabil, se lăsase atras în afacerile familiei Rorsefne, şi că, de cînd salvase viaţa bătrînului, soarta sa devenise indestructibil legată de cea a lordului. Reuşiseră să-l corupă, să-l facă omul lor. Ştia că va accepta comanda oferită de Pyotr Rorsefne, la fel cum preluase şi comanda iahtului la propunerea lui Manfred Rorsefne. Fără să pară a fi pierdut cîtuşi de puţin din propria sa integritate, nu mai era propriul său stăpîn. Tăria de caracter a lui Pyotr Rorsefne, frumuseţea şi graţia Ulricăi Ulsenn, subtilitatea lui Manfred Rorsefne, chiar şi atitudinea belicoasă a lui Janck Ulsenn, toate se combinaseră pentru a-l prinde în capcană. Tulburat, Arflane se îndreptă din nou spre încăperea în care-şi luase micul dejun.

6
Vînatoarea de balene

Despărţit de restul flotei de un mic zid din blocuri de gheaţă, iahtul – graţios şi cu o provă zveltă – se afla ancorat în portul personal al familiei Rorsefne.

Tropăind pe gheaţă în dimineaţa rece, cu aerul de un galben fumuriu, pătat pe ici pe colo de nuanţe de portocaliu şi purpuriu închis, reflectate de gheaţă, Arflane îl urma pe Manfred Rorsefne croindu-şi drum spre iaht prin stratul încă moale de zăpadă. În spatele lui Arflane veneau Janek şi Ulrica Ulsenn, aşezaţi pe o mică, dar împodobită sanie trasă de cîţiva servitori. Ca soţ şi soţie stăteau unul lîngă celălalt, înfăşuraţi în blănuri scumpe, cu mîinile vîrîte adînc în manşoane uriaşe şi cu feţele aproape în întregime ascunse de capişoane.

Echipajul iahtului fusese deja completat şi oamenii se pregăteau de plecare. Un tun-harpon masiv, acţionat cu arc – asemănător cu o arbaletă gigantică – fusese încărcat şi amplasat la provă. Uriaşul harpon, format pe jumătate din cîrlige cu vîrf ascuţit, depăşea cu mult bompresul, de parcă ar fi fost un falus sălbatic.

Arflane zîmbi privind masivul harpon. Părea prea mare pentru zveltul iaht pe care se afla. Domina nava, un schooner cu velatură longitudinală, şi atrăgea toate privirile asupra sa. Un harpon minunat, dar aducător de moarte.

Konrad îl urmă pe Manfred spre estacadă şi fu surprins să-l vadă acolo pe Urquart, urmărindu-i cu ochii săi pătrunzători şi sardonici, legănîndu-şi propriul harpon pe braţul stîng; trăsăturile-i cumplite şi corpul său înalt rămăseră imobile cîteva clipe, apoi le întoarse brusc spatele şi se îndrepta în sus pe puntea pupa către timonerie. Janek Ulsenn, bosumflat şi cu faţa-i exprimînd o îngrijorare prost camuflată, îşi ajuta soţia să urce la bord. Lui Arflane i se păru că de această dată ea ar fi trebuit să-şi ajute soţul.

Un ofiţer într-o blană albă cu gri înainta pe punte spre noii sosiţi. Se opri în faţa lui Manfred Rorsefne, deşi protocolul cerea ca el să se adreseze celui mai în vîrstă membru al familiei, Janek Ulsenn.

— Gata de a ridica pînzele, domnule. Luaţi comanda?

Manfred clătină uşor din cap şi făcu un pas lateral, aşa încît între Konrad şi ofiţer nu se mai afla nimeni.

— Iată-l pe căpitanul Arflane. El va comanda corabia. Are depline puteri, asigurate de poziţia pe care o ocupă.

Ofiţerul, un bărbat lat în spate, de vreo treizeci de ani, cu o barbă acoperită cu brumă, înclină capul în direcţia lui Arflane.

— Am auzit de dumneavoastră, domnule căpitan. Sînt mîndru să servesc sub ordinele dumneavoastră. V-aş putea arăta corabia înainte de a mola parîmele?

— Mulţumesc. Arflane îi părăsi pe ceilalţi şi-l însoţi pe ofiţer spre timonerie. Cum te numeşti?

— Haeber, domnule căpitan. Secund. La bord mai sînt un al doilea ofiţer, un nostrom[38] şi restul echipajului – nu-s băieţi răi, domnule.

— Obişnuiţi cu vînătoarea de balene?

O umbră trecu pe faţa lui Haeber. Răspunse simplu:

— Nu, domnule căpitan.

— Măcar e cineva în echipaj care să fi vînat balene?

— Foarte puţini, domnule căpitan. După cum ştiţi, îl avem la bord pe domnul Urquart, însă dumnealui e harponier…

— Atunci oamenii dumitale vor trebui să înveţe repede, aşa-i?

— Bănuiesc că da, domnule căpitan. Tonul lui Haeber era deliberat evaziv. Pentru o clipa, lui Arflane îi trecu prin minte sa reitereze aceeaşi îndoiala, dar în schimb spuse vioi:

— Dacă echipajul e atît de bun precum declari, atunci nu vom avea nici un fel de necazuri în timpul vînatorii. Cunosc balenele. Asigura-te că vei auzi corect orice ordin pe care-l voi da şi nu vom avea probleme.

— Am înţeles, sa trăiţi! Vocea lui Haeber deveni mai în-crezătoare.

---

[38] Şef de echipaj (n.tr.)

Iahtul era mic şi bine îngrijit, o navă bună pentru clasa sa. Totuşi, Arflane îşi dădu seama dintr-o dată că temerile sale în ceea ce privea întrebuinţarea lui ca balenieră erau pe deplin justificate. Era mai rapid – mai rapid decît o balenieră obişnuită - dar fără nici un fel de rezistenţă. O bărcuţă fragilă. Tălpicile şi traversele erau prea subţiri ca să reziste la condiţiile dificile ale unei vînători, iar carena era predispusă la fisurare, în cazul unei coliziuni cu o denivelare a gheţii, cu o altă corabie sau chiar cu o balenă matură.

Arflane decise că va trebui să ţină el însuşi timona. Faptul ar fi insuflat încredere echipajului, renumele său de timonier neîntrecut fiind binecunoscut şi preţuit. Pentru început avea să-i permită unuia dintre ofiţeri s-o scoată la gheaţă liberă, familiarizîndu-se pînă atunci cu ea. Pînzele erau gata să fie înălţate, iar oamenii din echipaj stăteau lîngă cabestanele[39] de ancoră, pe cele două laturi ale punţii.

După ce încercă manevrabilitatea timonei, Arflane luă megafonul întins de Haeber şi urcă pasarela ce ducea la puntea de comandă situată deasupra timoneriei.

În depărtare zărea siluetele vagi ale corăbiilor ce se îndreptau cu toate pînzele sus spre South Ice. Profesioniştii unor astfel de vînători erau mult în fată, iar Arflane fu încîntat de faptul că cel puţin iahtul nu va sta în drumul celorlalţi înainte ca adevărata vînătoare să înceapă şi turma de balene să se risipească. Acela era momentul cînd se stîrnea cea mai mare confuzie, existînd în orice clipă pericolul unei coliziuni cu navele care tocmai îşi aleseseră animalele de urmărit. Pentru a-şi găsi o pradă potrivită, de preferinţă un pui tînăr, restul balenierelor aveau să se împrăştie. Arflane oftă, iritat de faptul că era obligat să urmărească o pradă atît de nedemnă de un bărbat, doar pentru simpla plăcere a unor aristocraţi care tocmai se apropiau, aproape tîrîndu-se pe puntea de comandă. Evident, se pregăteau să i se alăture, şi cîtă vreme corabia le aparţinea, aveau tot dreptul să se afle acolo, cu condiţia să nu se amestece în manevrarea efectivă a vasului.

Arflane duse megafonul la gură.

— Toată lumea la posturi!

---

[39] Instalaţie de punte, compusă dintr-un ax vertical la partea superioară cu un clopot cu orificii, ce serveşte la virarea lanţului ancorei (n.tr.)

Puţinii membri ai echipajului ce nu se aflau încă la posturile lor, se repeziră să şi le ia în primire. Ceilalţi se încordară, gata să se supună ordinelor lui Arflane.

— Mola parîmele!

Ca un singur om, marinarii dădură drumul complet parîmelor de ancorare şi corabia începu să alunece spre deschizătura din zidul de gheaţă. Tălpicele zgîrîiau şi loveau ritmic gheaţa, pe măsură ce luînd viteză pe uşoara pantă înclinată şi depăşind blocurile zidului, iahtul se îndrepta spre întinderea nesfîrşită din faţa sa.

— Gata de manevrat vela mare!

Oamenii înşiruiţi pe vergile arborelui mare apucară fungele[40].

— Ridicaţi vela mare!

Pînza trosni şi bubui din ce în ce mai tare, pe măsura ce vîntul o umfla. Viteza navei se dubla aproape imediat. La intervale regulate, Arflane ordona şi ridicarea celorlalte vele, aşa încît curînd iahtul aluneca pe gheaţa cu toate pînzele întinse. Vîntul biciuia faţa lui Arflane, şi el trase adînc în piept aerul proaspăt, savurînd fiorii reci ce-i pătrundeau în nări şi în plămîni, oxigenîndu-l şi înlocuind complet aerul statut al oraşului. Se agaţă de balustrada punţii în clipa cînd nava trecu peste o serie de denivelări, săpîndu-şi un nou drum prin straturile subţiri de zăpada şi traversînd urmele negre lăsate deja în gheaţă de tălpicele corăbiilor care o depăşiseră.

Soarele, de un roşu întunecat pe un cer de furtună, se afla aproape la zenit. Norii se îngrămădeau în faţa lor, culorile schimbîndu-li-se treptat de la galben pal la alb, pe un fond de albastru deschis. Pentru a se asorta cu norii, culoarea gheţii varia şi ea spre una de o albeaţă pură şi scânteietoare. Celelalte corăbii se găseau la o distanţă atît de mare încît nu li se mai vedeau decît catargele profilate la orizont. În afara uşoarelor sunete produse de navă, de trosnetele tălpicelor şi scîrţîitul vergilor, liniştea era completă.

---

[40] Parîmă trecută printr-un scripete de pe catarg, curent folosită pentru a ridica şi cobori o velă, pentru a pune la post un arbore gabier sau arboret (n.tr.)

Stîrnit de tălpice, un nor fin de zăpadă se ridica pe ambele părţi ale corăbiei ce plonja literalmente spre South Ice.

Arflane era conştient de prezenţa celor trei membri ai familiei stăpînitoare din Friesgalt. Totuşi, nu se întoarse. Din contră, privi curios la silueta sprijinită de tunul-harpon, ţinîndu-se cu mîinile înmănuşate de o parîmă, cu părul ciudat ca formă fluturîndu-i în vînt şi cu harponul balansîndu-i-se pe braţ. Fie din mîndrie, fie din dorinţa de singurătate, Urquart nu vorbise cu nimeni de cînd urcase la bord. Într-adevăr, urcase pe navă de bunăvoie, iar dreptul de a se afla acolo nu-i fusese contestat de nimeni.

— Ajungi din urmă balenierele, căpitane? întrebă la fel de liniştit Manfred Rorsefne; nici nu era nevoie să ridice tonul în tăcerea aproape palpabilă a întinderilor de gheaţă.

— Nu, răspunse clătinînd din cap Arflane.

În realitate, ştia că existau toate şansele de a-i prinde din urmă pe vînătorii profesionişti de balene, dar nu avea nici cea mai mică intenţie s-o facă, pentru a nu le da peste cap vînătoarea. Intenţia sa era, de îndată ce se va fi ivit posibilitatea şi sub un pretext oarecare, să reducă pînzele şi să micşoreze viteza.

Ocazia apăru după vreo oră. Părăseau o zonă de gheaţă lucie, intrînd într-o regiune acoperită ici-colo de coame şi piscuri de gheaţă, modelate în cele mai ciudate forme de acţiunea vîntului. Lăsă în mod deliberat nava să treacă cît mai aproape de ele, pentru a maximaliza pericolul de ciocnire.

După ce trecu de pinten, se întoarse pe jumătate spre Rorsefne, aflat lîngă el.

— Reduc viteza pînă ce trecem de aceste piscuri. Dacă n-o fac, există toate şansele să lovim unul şi să spargem carena - şi atunci nu vom mai vedea niciodată turma de balene.

Rorsefne îi adresă un surîs cinic, ghicind fără îndoială adevărata cauză a unei astfel de decizii, dar nu făcu nici un comentariu.

La ordinele lui Arflane, pînzele fură reduse şi viteza iahtului se reduse aproape la jumătate. Atmosfera de la bord deveni mai puţin încordată. Urquart, aflat încă în locul pe care şi-l alesese singur la provă, se întoarse şi aruncă o privire spre

covertă. Apoi, ca şi cum ar fi fost satisfăcut într-o anume privinţă, ridică uşor din umeri şi se întoarse să privească iarăşi către orizont.

Cei doi Ulsenni stăteau pe o banchetă sub tendă[41], în spatele căpitanului. Manfred Rorsefne se rezemase de parapet uitîndu-se fix la vîrtejurile de nori de deasupra.

Piscurile de gheaţă pe lîngă care treceau erau modelate în forme imposibile de stihiile naturii.

Unele aveau forma unor poduri pe jumătate terminate, curbîndu-se deasupra gheţii şi terminîndu-se brusc în contururi zimţate. Altele, de-abia ridicate deasupra întinderii de gheaţă, formau un amestec de suprafeţe rotunde şi unghiuri ascuţite; iar altele se înălţau zvelte, ca nişte harpoane gigantice înfipte cu mînerele în gheaţă. Cele mai multe alcătuiau grupuri compacte, amplasate destul de departe unele de altele pentru a permite alunecarea liberă a corăbiei pe cursul stabilit, deşi din cînd în cînd Haeber, aflat la timonă, făcea cîte o voltă[42] sau două, într-o parte sau în alta, să evite ciocnirea cu vreo creastă.

Gheaţa de sub tălpice devenise mai dură, zona în care se aflau fiind mai puţin circulată decît terenurile din jurul oraşelor. Deplasarea era încă lină, chiar dacă mişcarea se accentuase.

În ciuda lipsei majorităţii velaturii, iahtul continua să înainteze cu o viteză considerabilă, vîntul de putere constantă umflînd restul de pînze.

Ştiind că în aceste condiţii nu prea mai avea ce face, Arflane fu de acord cu sugestia lui Rorsefne de a coborî sub punte să ia masa. Aşa încît îi încredinţa lui Haeber comanda, iar nostromului timona.

Cabinele de sub punte erau surprinzător de mari, probabil pentru simplul motiv că, în afară de provizii, nava nu lua nici o altă încărcătură la bord. Cabina principală era, după standardele lui Arflane, la fel de luxos mobilată ca şi cele de pe *Ice Spirit:* scaune cu pînza întinsă pe cadre de os, masă de fildeş, rafturi şi cufere din acelaşi material, aliniate de-a lungul peretelui despărţitor. Podeaua era acoperită cu o blană maro roşcat de

---

[41] Apărătoare de soare, ploaie sau zăpadă, în formă de acoperiş, confecţionată de obicei din pînză (n.tr.)

[42] Manevră executată de o navă cu vele pentru a primi vîntul din celălalt bord (n.tr.)

lup (o fiară pe cale de dispariţie), iar hublourile mari lăsau să pătrundă înăuntru mult mai multă lumină decît se obişnuia pe o navă din această clasă.

Toţi patru se aşezară în jurul mesei sculptate de fildeş, iar bucătarul le servi masa de prînz: ciorbă de carne de gaie-roşie-de-zăpadă, biftecuri de focă cu garnitură de licheni ce creşteau chiar pe gheaţă în unele zone ale platoului. În timpul prînzului abia dacă schimbară cîteva cuvinte, fapt ce-i convenea de minune lui Arflane. Acesta stătea la un capăt al mesei, Ulrica la celălalt. Janek Ulsenn şi Manfred Rorsefne se aflau la dreapta şi respectiv la stînga lui. Din cînd în cînd Arflane îşi ridica ochii din farfurie în acelaşi timp cu Ulrica Ulsenn şi privirile li se încrucişau. Un alt prînz inconfortabil pentru Konrad Arflane.

La începutul după-amiezii, corabia se apropie de zona unde fuseseră zărite balenele. Bucuros să scape de compania celor doi Ulsenni şi a lui Manfred Rorsefne, Arflane prelua timona de la nostrom.

Catargele cîtorva baleniere erau acum vizibile în depărtare; impresia generală era că flota nu se împrăştiase încă. Vasele păreau să urmeze aproape acelaşi curs, ceea ce nu putea să însemne decît faptul că balenele se situau încă în afara razei lor de acţiune.

Pe măsură ce se apropiau, Arflane îşi dădu seama că o serie de catarge începeau să se distanţeze; aşadar, turma fusese zărită. Balenierele se dispersau, fiecare alegîndu-şi o anumită pradă.

Arflane suflă în porta-vocea ce-l lega de cabina de sub punte. Răspunse Manfred Rorsefne.

— Turma a fost reperată. Se împrăştie. Balenierele vor lua urma animalelor adulte. Bănuiesc că putem găsi un pui şi pentru noi.

— Cît mai durează, căpitane? Vocea lui Rorsefne trăda o oarecare urmă de agitaţie.

— Cam o oră, răspunse scurt Arflane şi întrerupse legătura.

La orizont, înspre tribord[43] , se ridica la sute de picioare spre cerul de un purpuriu închis o stînca înaltă de gheaţă. Spre

[43] Bordul din dreapta planului diametral al navei (n.tr.)

babord[44], paralele cu stîncile, se distingeau mici dar ascuţite creste de gheaţă. Iahtul naviga printre ele îndreptîndu-sc spre terenurile-abatoare unde balenierele se angajaseră deja în urmărirea şi uciderea marilor mamifere.

Arflane tocmai se pregătea să coboare de pe puntea de comandă să preia iarăşi timona, cînd identifică prada ideală pentru iaht: cîţiva pui rătăciţi cam la jumătate de milă în faţa lor, aproape pe aceeaşi linie cu actualul curs al navei. Rorsefne şi cei doi Ulsenni se aplecară peste parapet, întinzîndu-şi gîturile în afară pentru a cîntări mai bine din ochi vînatul.

Curînd se apropiara destul de mult ca să distingă balenierele în acţiune.

Încleştînd cu ambele mîini timona şi avîndu-l lîngă el pe Haeber gata să-i retransmită ordinele prin megafon, Arflane menţinea cu siguranţă nava pe cursul ales, deviind uneori într-un arc larg pentru a evita celelalte corăbii.

Sîngele roşu închis al balenelor se întindea peste albeaţa de spumă a gheţii; micile ambarcaţiuni, cu harponierii pregătiţi de acţiune, se deplasau cu repeziciune după uriaşele mamifere sau erau remorcate cu o viteză ameţitoare în urma leviatanilor[45] traşi în ţeapă de corzile harpoanelor, înfăşurate pe micile vinciuri de la prove. O corabie trecu extrem de aproape, părînd nici să nu atingă pămîntul, tîrîtă pe gheaţă de o femelă înfuriată de durere, de patru ori mai lungă şi de două ori mai înaltă decît nava însăşi. Monstrul îşi deschidea şi-şi închidea convulsiv fălcile-i masive, pline de dinţi, folosindu-se de aripioarele frontale şi posterioare pentru a se propulsa cu o viteză aproape incredibilă cît mai departe de sursa agoniei sale. Tălpicele corăbiei, ridicate pe un cadru de os, erau pe punctul să se frîngâ în momentele cînd nava era săltată în aer şi trimisă din nou pe gheaţă. Echipajul, stors de puteri, se crampona încăpăţînat de flancuri ca să nu fie azvîrlit jos, iar cei ce mai erau în stare să întreprindă ceva stropeau cu apă tălpicile pentru a le împiedica să ia foc. Pielea femelei, crestată, sfîşiată şi sîngerând din rănile provocate de o duzină de harpoane, avea o culoare brun-cenuşie, fiind acoperită cu

[44] Partea stînga a unei nave, privind de la pupa spre prova (n.tr.)
[45] Monstru biblic, dragon sau fiinţă-amfibie, sălăşuind în apele mării, caracterizat printr-o constituţie complexă şi o forţă colosală (n.tr.)

un păr aspru, sîrmos. Ca şi multe alte surate, nu se înverşuna împotriva corăbiei pe care ar fi reuşit s-o rupă într-o clipă în două doar cu o singură muşcătură a fălcilor de cincisprezece picioare.

Curînd, aşa cum observă Arflane, începu să se clatine. Într-un alt loc, un mascul fusese răsturnat pe spate şi-şi agita slab masivele aripioare în agonia morţii. În jurul lui, o grămadă de vînători debarcaţi din bărci se apropiau cu precauţie, ţinîndu-şi la îndemînă harpoanele, cuţitele, gata să spintece fiara. Oamenii erau ridiculizaţi ca mărime de monstrul ce trăgea să moară întins pe spate, gura deschizîndu-i-se şi închizîndu-i-se în încercări spasmodice de respiraţie.

Mai departe, Arflane zări o femelă zvîrcolindu-se şi tremurînd pe măsură ce sîngele îi ţîşnea din nenumărate răni.

Iahtul ajunsese chiar în dreptul puilor.

O mişcare la tribord atrase privirea lui Arflane. Un mascul uriaş tîrînd după el o balenieră se năpustea direct pe traiectoria iahtului! O coliziune era iminentă.

Cu o mişcare disperată, Arflane răsuci complet timona. Tălpicele scoaseră un ţipăt strident în clipa în care iahtul începu să se rotească, trecînd milimetric pe lîngă teribilul mamifer, dar încă în pericol să se încurce în parîmele celeilalte corăbii, fapt ce ar fi însemnat fără nici o îndoială distrugerea ambelor vase. Arflane se lăsă cu toată puterea pe timonă şi reuşi cu greu să-şi menţină iahtul pe un curs paralel. Ocupanţii balenierei erau acum vizibili. La provă, cu o mînă ţinîndu-se de o parîmă şi cu un harpon pregătit în cealaltă, se afla căpitanul Brenn. Faţa îi era contorsionată de furia ce-l mistuia faţă de fiara ce-i remorcase nava. Zăpăcită de brusca apariţie a iahtului, balena se întoarse şi ochii ei minusculi întrezăriră corabia lui Brenn. Într-o clipă se năpusti asupra ei. Arflane auzi urletul căpitanului în momentul cînd uriaşele fălci se căscară larg şi se închiseră asupra balenierei.

Un teribil ţipăt se ridică din rîndul vînătorilor pe măsură ce masculul scutura nava deja sfărîmată. Arflane îşi văzu prietenul azvîrlit pe gheaţă şi încercând să se tîrască în afara razei de acţiune a bestiei, însă aceasta îl zări şi fălcile i se deschiseră şi se închiseră încă o dată – asupra corpului lui Brenn.

Pentru o clipă picioarele căpitanului loviră aerul, apoi dispărură şi ele. Arflane răsucise automat timona să-şi salveze prietenul. Prea tîrziu.

Apropiindu-sc de masivul corp al balenei, Konrad îşi dădu seama că Urquart nu se mai afla la provă. În locul lui şedea Manfred Rorsefne, manevrînd tunul în poziţie de tragere.

Apucînd megafonul, Arflane urlă în el:

— Rorsefne! Neghiobule! Nu trage!

Deşi evident îl auzise, celălalt îşi flutură doar mâna şi se aplecă asupra tunului.

Arflane încercă să vireze la timp, dar era deja prea tîrziu. O zdruncinătură puternică se propagă în toată corabia în clipa cînd masivul harpon părăsi tunul şi, trăgînd după el odgonul, se înfipse adînc în coasta balenei.

Monstrul se ridică pe aripioarele din spate, cele din faţă agitîndu-le frenetic. Un sunet ascuţit şi prelung îi ieşi printre fălcile larg deschise şi umbra sa acoperi complet iahtul. Vasul, tras de odgonul harponului, făcu un salt înainte, tălpicele frontale părăsind gheaţa. Apoi odgonul se rupse – Rorsefne nu-l asigurase ca lumea – şi iahtul se prăbuşi cu o bufnitură.

Masculul se lăsă pe gheaţă şi începu să se deplaseze rapid spre iaht, fălcile mişcîndu-i-se spasmodic. Arflane reuşi să vireze din nou; fălcile muşcară pe lîngă provă, în schimb corpul gigantic se izbi de tribord. Micul vas se cutremură, aproape să se răstoarne. Se redresa totuşi imediat.

Manfred Rorsefne îşi făcea de lucru la tun, încercînd să bage pe ţeava un alt harpon. Apoi tălpicele de la tribord, solicitate mult peste capacitatea lor de rezistenţă de şocul la care fuseseră supuse, se fisurară şi se rupseră. Iahtul se prăbuşi pe tribord, puntea înclinîndu-se sub un unghi ascuţit. Arflane fu azvîrlit de peretele despărţitor în momentul cînd iahtul derapa pieziş pe gheaţă, izbindu-se de partea posterioară a balenei ce se răsucea pentru un nou atac.

Arflane se întinse şi apucă strîns balustrada pasarelei. Începu cu mare dificultate să se tîrască înapoi pe punte. Nu se mai gîndea decît la salvarea Ulricăi Ulsenn.

Tot căţărîndu-se, se pomeni la un moment dat privind drept în figura îngrozită a lui Janck Ulsenn. Se răsuci într-o parte, făcîndu-i loc să treacă pe lîngă el. Ajuns pe covertă o zări pe Ulrica zăcînd grămadă lîngă parapet.

Arflane se rostogoli pe puntea înclinată şi se ghemui lîngă ea. O întoarse pe spate. Nu era moartă, dar pe frunte avea o umflătură vînătă.

Konrad răsuflă cîteva clipe, privind fix frumosul chip; apoi o săltă pe umăr şi porni să-şi croiască drum înapoi spre pasarelă, tocmai cînd balena revenea iar la atac, mugind cumplit.

Pe punte echipajul încăleca disperat parapetul babordului, sărind apoi pe gheaţă în speranţa să scape cu fuga. Manfred Rorsefne, Urquart şi Haeber nu se vedeau nicăieri, însă Konrad distinse silueta lui Janck Ulsenn ajutat de doi marinari să iasă din sfărîmâturile navei. Ajutîndu-se de cîteva parîme, Konrad se tîrî pe puntea înclinată; aproape că ajunsese la parapet cînd balena izbi cu putere prova iahtului. Căzu pe spate lovindu-se de peretele timoneriei, în vreme ce capul masiv al creaturii se înălţa doar la cîteva picioare depărtare.

O scăpă pe Ulrica care se rostogoli departe, înspre pupa. Se tîrî după ea apucînd-o de poalele lungi ale fustei. Nava se înclină din nou, de data aceasta spre provă şi Konrad de-abia reuşi să nu fie catapultat direct în fălcile larg deschise, prinzîndu-se de hobanele[46] catargului mare. Sprijinind femeia cu o mîna, aruncă o privire în jur căutînd un mijloc de scăpare.

În clipa cînd capul balenei se răsuci şi ochii reci, împăienjeniţi de durere îl fixară, se apucă de balustrada tribordului şi se arunca peste el împreuna cu fata, fără a se mai gîndi la nimic altceva decît la a scapă cîteva momente de prezenţa fiarei.

Căzură greoi în zăpadă. Konrad se ridică cu greutate în picioare şi săltînd-o încă o dată pe umăr pe Ulrica Ulsenn, începu să alerge împleticit, cizmele alunecîndu-i continuu pe gheaţa aflată sub stratul subţire de zăpada. Zări în faţa lui un harpon ce trebuie să fi fost azvîrlit de pe corabie. Făcu o pauză să-l ridice, apoi porni iarăşi clătinîndu-se. În spatele său, balena răsuflă cu zgomot pe nări; Konrad distinse bufniturile aripioarelor şi simţi cum pămîntul se cutremură sub greutatea bestiei lansată în urmărirea sa.

Se întoarse, văzu creatura năpustindu-se spre el, aruncă corpul Ulricăi cît putu mai departe şi cumpăni în mînă harponul. Singura sa şansă era să nimerească în ochi

---

[46] Coardă pentru susţinerea catargelor (n.tr.)

şi să-i străpungă astfel creierul, ucigînd bestia înainte ea ca să-l ucidă pe el; atunci ar fi putut s-o salveze pe Ulrica.

Aruncă harponul ţintind scînteietorul ochi stîng al balenei. Harponul nimeri drept în ţintă, pătrunse... fără să ajungă pînă la creier. Balena se opri şi se răsuci, încercînd să-şi scoată fierul din ochiul fără de viaţă.

Îl zări pe Arflane cu ochiul drept.

Creatura se opri, pufăind şi ţipînd pe un ton curios de ascuţit. Înainte de a se mai repezi încă o dată asupra lui, Arflane simţi o mişcare în dreapta. Şi balena o zări şi-şi înălţă capul, deschizîndu-şi fălcile.

Cu uriaşul harpon într-o singura mînă, Urquart se apropie alergînd şi fără a se opri, se azvîrli asupra ei, apucînd-o de părul ce-i acoperea o parte a corpului.

Monstrul se ridică pe aripioarele dorsale, dar nu reuşi să-l arunce jos pe harponier. Neînduplecat, Urquart începu să i se caţăre pe spate. Înţelegînd instinctiv că dacă s-ar fi rostogolit şi şi-ar fi expus pîntecul ar fi fost pierdută, balena lovi cu aripioarele şi se zvîrcoli, fără să reuşească să scape de mica creatură care, înaintînd – pe mîini şi pe genunchi – tot mai sus pe spatele ei, i se îndrepta spre cap.

Creatura îl observă din nou pe Arflane şi sforăi pe nas.

Uitînd de povara din spate, se deplasă prudent înainte pe aripioare. Arflane rămase încremenit, privindu-l fascinat pe Urquart înălţîndu-se încet în picioare, înţepenindu-şi-le bine pe spatele bestiei şi ridicînd harponul cu ambele mîini.

Balena se cutremură de parcă şi-ar fi anticipat propria moarte. Muşchii lui Urquart se încordară în clipa cînd înfipse cu toată puterea uriaşul harpon în şira spinării creaturii, îl trase afară şi-l împlîntă din nou.

Un val enorm de sînge ţîşni din spatele balenei, acoperindu-l complet pe Urquart şi împroşcîndu-l pe Arflane din cap pînă-n picioare. Căpitanul se răsuci spre Ulrica Ulsenn în clipa cînd femeia se mişcă şi gemu.

Sîngele negru şi fierbinte o acoperise şi pe ea. Amîndoi erau uzi pînă la piele de lichidul vîscos.

Uluită, se ridică şi-şi desfăcu braţele, ochii ei aurii fixîndu-i pe cei ai lui Arflane. Konrad făcu un pas înainte şi o îmbrăţişă, ţinînd-o strîns lipită de corpul său alunecos de atîta sînge, în timp ce în spatele lor monstrul urlă, se cutremură şi muri.

Vreme de cîteva minute, sîngele său sărat şi usturător continuă să-i împroaşte cu ţîşnituri bruşte, năclăindu-i de sus pînă jos, dar ei nu-l mai luară în scamă.

Arflane ţinea femeia lipită de el. Tremurînd şi lăcrimînd, mîinile i se agăţau de spatele bărbatului; începu să plîngă de-a binelea.

Căpitanul rămase nemişcat vreme de cel puţin cîteva minute, cu ochii complet închişi, înainte de a-şi da seama de prezenta celorlalţi.

Deschise ochii şi privi în jur.

În apropiere, nepăsător şi complet relaxat se afla Urquart, cu ochii ascunşi de capişon şi cu faţa ta fel de impenetrabilă ca întotdeauna. Lîngă el, Manfred Rorsefne. Braţul său stîng zăcea neputincios pe lîngă corp şi faţa îi era albă din cauza durerii, însă cînd vorbi, o făcu cu acelaşi ton moale şi indiferent care-l caracteriza mereu.

— Scuză-mi deranjul, căpitane, dar am impresia că sîntem pe cale să-l vedem pe nobilul nostru lord Janck...

Cu părere de rău, Arflane dădu drumul Ulricăi; ştergîndu-şi sîngele de pe faţă, ea privi pierdută în jur. Pentru o secundă continuă să se agate de braţul său, însă recunoscîndu-şi vărul, îi dădu drumul.

Arflane se întoarse şi văzu cadavrul uriaş al monstrului doar la cîteva picioare depărtare. Înconjurîndu-l, ajutat de doi din oamenii săi, se apropia Janek Ulsenn. Îşi fracturase cel puţin un picior, dacă nu chiar ambele.

— Haeber e mort, spuse Manfred. Şi jumătate din echipaj.

— Toţi meritam să fim morţi, mormăi Arflane. Am ştiut că nava-i prea fragilă, iar dumneata ai fost un neghiob folosind harponul. Balena poate ne-ar fi evitat dacă n-ai fi provocat-o.

— Dar am fi fost privaţi de emoţiile vînătorii! exclamă Rorsefne. Nu fi nerecunoscător, căpitane!

Janck Ulsenn îşi privi soţia şi distinse ceva în expresia ei ce-l determină să se încrunte. Aruncă o privire întrebătoare lui Arflane. Manfred Rorsefne făcu un pas înainte şi-l salută în bătaie de joc.

— Janek, nevasta ţi-e teafără şi nevătămată, dacă asta te interesează. Fără îndoială ai fost îngrijorat de soarta ei după ce ai părăsit-o pe punte...

Arflane îl privi pe Rorsefne.

— De unde ştii că a făcut-o?

Manfred zîmbi.

— Căpitane, tocmai mă căţăram pe tachelaj. Splendidă privelişte. Am văzut totul. În schimb, pe mine nu m-a văzut nimeni. Îşi îndreptă din nou atenţia asupra lui Janck Ulsenn. Viaţa Ulricăi a fost salvată de căpitanul Arflane şi mai tîrziu, cînd a ucis balena, de vărul Urquart. N-ai vrea să le mulţumeşti, milord?

Janck Ulsenn declară:

— Mi-am rupt ambele picioare.

Ulrica Ulsenn vorbi pentru prima dată. Vocea îi era la fel de vibrantă ca întotdeauna, deşi puţin tremurată, de parcă nu şi-ar fi revenit complet din şoc.

— Mulţumesc, căpitane Arflane. Îţi sînt extrem de recunoscătoare. Se pare că ţi-ai făcut un obicei din a-i salva pe cei din familia Rorsefne. Zîmbi slab şi-şi îndreptă atenţia spre Urquart. Mulţumesc, Lance-Lungă. Eşti un bărbat viteaz. Amîndoi sînteţi viteji.

Scurta privire aruncată soţului ei fu una de dispreţ. Expresia lui Janck, deja alterată de durerea produsă de picioarele rupte, deveni şi mai încruntată. Vorbi răstit:

— O corabie ne va duce înapoi. Arătă spre ea cu o mişcare a capului. Acolo. Să mergem, Ulrica.

Ulrica îşi urmă supusă soţul care deja se îndepărta susţinut de oamenii săi; Arflane vru să facă un pas înainte, dar mîna lui Manfred Rorsefne i se puse pe umăr.

— E soţia lui, rosti acesta încet, cu un ton destul de serios.

Arflane încercă să se desprindă din strînsoarea tînărului.

Manfred adăugă pe un ton şi mai moale:

— Fără îndoială că dumneata, mai mult decît alţii, ne respecţi în cea mai mare măsură legile şi obiceiurile, nu-i aşa, căpitane Arflane?

Konrad scuipă pe gheaţă.

7
Funeralii pe gheata

Lordul Pyotr Rorsefne murise în lipsa lor; funeraliile avură loc după două zile.

În aceeaşi zi urmau să fie înmormîntati Brenn, căpitanul lui *Tender Maiden,* şi Haeber, secundul iahtului. Trei ceremonii separate avură loc dincolo de hotarele oraşului, dar numai cea dedicată lui Rorsefne fu splendidă.

Privind peste întinderea albă de gheaţă de pe a cărei suprafaţă zăpada era spulberată în vîrtejuri de vîntul glacial, Arflane putea să urmărească toate cele trei convoaie funerare. Se gîndea la faptul că familia Rorsefne îi băgase în mormînt atît pe vechiul său prieten Brenn cît şi pe Haeber; călătoria lor de plăcere în teritoriul bîntuit de obicei doar de vînătorii de balene avînd drept rezultat moartea celor doi. Şi totuşi nu se simţea prea copleşit de amărăciune.

La o distanţă apreciabilă, la stînga şi la dreapta sa, se aflau săniile negre purtînd sicriele simple ale lui Brenn şi Haeber, în vreme ce în faţa sa se deplasa procesiunea funerară a lui Pyotr Rorsefne, din care de fapt făcea şi el parte, venind imediat după membrii familiei, înaintea servitorilor şi a bocitoarelor. Deşi înfăţişarea îi era gravă, nu era emoţionat cîtuşi de puţin – chiar dacă vestea morţii lui Rorsefne îl şocase.

Purtînd haine de doliu din blană neagră de focă brodate cu însemnele clanului Rorsefne, Arflane şedea într-o sanie trasă de lupi acoperiţi cu linţoliuri negre. El însuşi ţinea hăţurile. Tot în haine negre şi bogat împodobite, Manfred Rorsefne şi Ulrica, fiica celui decedat, şedeau împreună într-o altă sanie trasă de lupi negri, în spatele căreia se înşirau diverşi membri ai familiilor Rorsefne şi Ulsenn. Janek Ulsenn se simţea prea rău ca să ia parte. În fruntea procesiunii, deplasîndu-se încet, se afla neagra sanie funerară, cu părţile din faţă şi din spate mult ridicate,

purtînd sicriul din fildeş cu o sumedenie de ornamente, unde zăcea cel ce fusese lordul Rorsefne.

De-abia mişcîndu-se, trista procesiune înainta pe gheaţă. Deasupra se îngrămădeau nori albi şi ameninţători; soarele se acoperea treptat. Începu să ningă uşor.

Locul ales pentru înmormântare apăru în toată splendoarea sa. Fusese cioplit în gheaţă şi blocurile scânteietoare din acelaşi material zăceau bine stivuite într-o parte. În apropiere se afla o macara masivă folosită la ridicarea blocurilor. Profilată pe cerul glacial şi neînsufleţit, macaraua, cu suporturile şi cu scripeţii ei imobili acum, semăna cu o spînzurătoare.

În afară de scrîşnetul uşor al tălpicelor şi geamătul stins al vîntului, atmosfera era complet liniştită.

O figură nemişcată stătea lîngă mormanul de blocuri de gheaţă. Era Urquart, cu faţa împietrită ca întotdeauna şi cu lungu-i harpon balansîndu-se, tot ca întotdeauna, pe braţul stîng. Venise să asiste la înmormântarea tatălui său. Zăpada i se aşternuse pe păr şi pe umeri, făcîndu-l să semene şi mai mult cu un membru marcant în ierarhia lui Ice Mother.

Apropiindu-se, Arflane fu în stare să distingă scîrţîitul suporturilor legănate de vânt; văzu şi faţa lui Urquart, cîtuşi de puţin lipsită de orice expresie. O nuanţă de dezamăgire, îmbinată şi cu o urmă de mânie i se citea pe chip.

Treptat, procesiunea se opri lîngă groapa neagră săpată în gheaţă. Zăpada răpăia pe sicriu; vîntul le umfla hainele şi smulse capişonul de pe capul Ulricăi. În timp ce ea şi-l trăgea înapoi, Arflane îi întrezări faţa brăzdată de lacrimi. Manfred Rorsefne, cu braţu-i rupt atîrnînd într-o legătură sub manta, se întoarse şi-i făcu un semn din cap lui Arflane. Ambii coborîră din sanie şi, împreună cu alte patru rude de sex masculin, se apropiară de sicriu.

Ajutat de un băiat de vreo cincisprezece ani, Manfred tăie harnaşamentele care-i ţineau legaţi pe lupii negri şi le întinse celor doi servitori ce aşteptau în linişte. Apoi, cîte trei bărbaţi de fiecare parte, împinseră masiva sanie spre lăcaşul ei de veci.

Preţ de cîteva clipe, se balansa pe margine ca şi cum s-ar fi opus trecerii în veşnicie, apoi alunecă şi se prăbuşi în hăul întunecat. O auziră sfărîmîndu-se de fund; de-abia atunci se îndreptară spre grămada de blocuri de gheaţă pentru a le

arunca deasupra şi a sigila mormîntul. Deja Urquart ridicase primul bloc cu ambele mîini, harponul zăcînd, pentru prima dată pe gheaţă, acolo unde-l abandonase. Săltă cît putu mai sus povara şi o azvîrli cu putere, buzele dezgolindu-i dinţii într-un rînjet si ochii aruncînd flăcări. Făcu o pauză, privind în adîncuri şi ştergîndu-şi mîinile de haina-i unsuroasă, după care ridicînd harponul se îndepărtă. Arflane şi ceilalţi începură să împingă restul de blocuri spre marginea hăului.

Dură o oră pînă ce acesta fu acoperit şi pînă stindardul cu însemnele familiei Rorsefne fu arborat deasupra. Steagul fîlfîia în vînt. Adunaţi în jurul lui cu capetele plecate, se aflau toţi cei ce-l jeleau pe dispărut; ajutîndu-se de mîna-i validă, Manfred Rorsefne se caţără neîndemînatic pe grămada de gheaţă pentru a rosti discursul funebru.

— Fiul lui Ice Mother se reîntoarce în pîntecele ei rece, începu el în manieră tradiţională. Ea i-a dat viaţă şi tot ea i-o ia; dar el va trăi pentru eternitate în tărîmurile de gheaţă în care Ice Mother îşi are sălaşul. Ea va stăpîni veşnic lumea. Veşnic vor trăi cei care i se alătură acum. Şi tot veşnic, ea va face ca lumea să devină o singură fiinţă, fără vîrstă şi fără nici un fel de mişcare, fără de dorinţe sau frustrări, fără de mînie sau bucurie; o lume perfectă, sănătoasă şi tăcută. Să i ne alăturăm cît mai curînd.

Vorbise bine şi clar, deşi pradă emoţiei.

Arflane se lăsă să cadă într-un genunchi şi repetă ultima frază:

— Să i ne alăturăm cît mai curînd.

În spatele său, manifestînd mai putină ardoare, ceilalţi îi urmară exemplul, doar mormăind cuvintele pe care el le rostise cu atîta cutezanţă.

8
Testamentul lui Rorsefne

Probabil mai mult alţii, Arflane era conştient de vinovăţia simţită de Ulrica Ulsenn în legătură cu moartea tatălui ei. Pe faţă i se citea doar o mică parte – o mîhnire adîncă – clar comportarea îi era distantă şi încordată. Numai provocarea ei, susţinută de Manfred, determinase plecarea dezastruoasei expediţii chiar în ziua în care-i murise tatăl.

Arflane îşi dădea seama că nu i se putea reproşa faptul că-l considerase aproape complet restabilit; dealtfel nu era nici un motiv logic care să explice sfîrşitul lui atît de rapid. Se părea că inima, întotdeauna considerată sănătoasă, cedase curînd după ce dictase un testament care urma să fie citit lui Arflane şi celorlalte rude în cursul după-amiezii. Pyotr Rorsefne murise aproximativ în acelaşi timp cu atacul balenei, doar la cîteva ore după ce-i vorbise lui Arflane despre New York.

Dreaptă şi ţeapănă pe un scaun, cu mîinile încleştate în poală, Ulrica Ulsenn aştepta împreună cu Arflane, Manfred Rorsefne şi cu soţul ei, întins pe o targa, în anticamera fostului birou al tatălui ei. Încăperea era mică, cu pereţii acoperiţi de trofee de vînătoare datînd din tinereţea lui Pyotr Rorsefne. Mirosul de mucegai provenit de la capetele fiarelor îi producea o senzaţie neplăcută lui Arflane.

Uşa biroului se deschise, iar bătrînul şi zbîrcitul Strom, credinciosul însoţitor şi administrator general al lui Pyott Rorsefne, îi pofti fără nici un cuvînt înăuntru.

Arflane şi Manfred Rorsefne se aplecară să ridice targa pe care zăcea Ulsenn şi o urmară pe Ulrica în birou.

Acesta amintea de cabina unui vas, deşi lumina provenea nu de la hublouri, ci de la nişte lămpi împrăştiind o lumină slabă. Pereţii erau acoperiţi de sus pînă jos cu dulăpioare. Un birou

mare din fildeş era aşezat în mijloc; pe el se afla o singură foaie de plastic subţire, mare şi acoperită cu litere cafenii de parcă ar fi fost scrise cu sînge. La capete era încreţită; evident, fusese desfăcută recent.

Bătrânul îl conduse pe Manfred Rorsefne la birou şi-l pofti să se aşeze în faţa foii de plastic, apoi părăsi încăperea.

Manfred oftă şi bătu darabana cu degetele pe birou în timp ce citea tăcut testamentul. În mod normal, sarcina ar fi trebuit îndeplinită de Janek Ulsenn, dar febra produsă de accident îl slăbise aşa de mult, încît cu greu se ridică pe jumătate ca să privească peste birou, ţintuindu-şi vărul cu ochi posomoriţi şi neliniştiţi.

— Ce scrie? întrebă el cu o voce slabă dar nerăbdătoare.

— Mai puţin decît ne-am fi aşteptat, replică Manfred, continuând încă să citească. Pe buze îi flutura un zâmbet uşor.

— Ce caută omul ăsta aici?

Ulsenn îl arătă cu mâna pe Arflane.

— E trecut în testament, vere.

Arflane aruncă o privire Ulricăi peste capul lui Ulsenn, însă ea refuză să privească în direcţia sa.

— Citeşte cu voce tare, spuse Ulsenn, lăsîndu-se pe o parte. Citeşte tare, Manfred.

Tînărul ridică din umeri şi începu.

"Testamentul lui Pyotr Rorsefne, Lord Suprem de Friesgalt", începu el. "Rorsefne este mort. Acum conducerea o va prelua Ulsenn", continuă atuncînd o privire sardonică spre silueta întinsă pe targa. "Averea, domeniile şi corăbiile mele vor fi împărţite în mod egal între fiica şi nepotul meu. Prin aceasta încredinţez comanda schoonerului *Ice Spirit* căpitanului Konrad Arflane din Brershill, care-l va duce la New York folosindu-se de cursul însemnat pe hărţile pe care de asemenea i le încredinţez. Dacă Căpitanul Arflane va ajunge să găsească oraşul New York şi va trăi, întorcîndu-se în Friesgalt, va fi singurul proprietar atît al lui *Ice Spirit,* cît şi a oricărei încărcaturi pe care ar putea-o vasul transporta. Ca să beneficieze de acest testament, fiica mea Ulrica şi nepotul meu Manfred trebuie să-l însoţească pe căpitanul Arflane în călătoria sa. Căpitanul Arflane va avea puteri depline asupra celor ce navighează cu el. Pyotr Rorsefne de Friesgalt."

Ulsenn se ridică din nou pe jumătate. Se încruntă spre Arflane.

— Bătrînul delira datorită febrei. Era nebun. Să uităm condiţia. Să-l concediem pe căpitanul Arflane şi să împărţim averea precum stipulează testamentul. Vreţi încă o călătorie dezastruoasă, atît de repede după cealaltă? Atenţie: prima călătorie o anticipează pe a doua – dacă o veţi întreprinde!

— Pentru numele lui Ice Mother, vere, ce superstiţios ai devenit, murmură Manfred Rorsefne. Ştii foarte bine că dacă ignorăm o parte a testamentului, cealaltă devine în mod automat nulă. Şi gîndeşte-te cît ai avea de cîştigat dacă noi vom pieri! Partea soţiei tale şi a mea te-ar face bărbatul cel mai puternic din toate cele Opt Oraşe.

— Nu-mi pasă de bogăţie. Sînt destul de avut. Vreau doar să-mi protejez soţia!

Reamintindu-şi momentul cînd noul lord îşi abandonase nevasta la ananghie pe iaht, Manfred Rorsefne zîmbi sardonic. Ulsenn îi aruncă o privire încruntată, apoi se lăsă să cadă gîfîind pe perne.

Ulrica se ridică cu o faţă împietrită.

— Mai bine să fie dus în pat, rosti ea.

Arflane şi Manfred ridicară targa şi, precedaţi de Ulrica, se îndreptară pe nişte culoare întunecate spre dormitorul lui Ulsenn, unde servitorii îl preluară şi-l aşezară în patul mare. Faţa îi era albă din cauza durerii şi era aproape leşinat, dar continua totuşi să bombăne referindu-se la stupiditatea testamentului bătrânului.

— Mă întreb dacă se va hotărî să ne însoţească cînd vom porni, începu Manfred în momentul cînd se aflau pe punctul de plecare. Zîmbi ironic. Probabil că va descoperi că sănătatea şi îndatoririle de proaspăt Lord necesită prezenţa sa în oraş.

Cei trei se întoarseră în una din principalele camere de zi. Încăperea era mobilată cu scaune şi canapele din cadre de lemn şi fibră de sticlă acoperite cu piei de animale; pe pereţi atîrnau tapiţerii viu colorate. Arflane se trînti pe o sofa, iar Ulrica se aşeză vizavi, cu ochii plecaţi. Doar mîinile-i cu degete lungi se mişcau uşor în poală.

Manfred rămase în picioare.

— Mă duc să fac cunoscut testamentul unchiului meu, oricum, cea mai mare parte a sa, declară el.

Trebuia să se urce deasupra oraşului-crevasă şi să repete cuvintele testamentului tuturor cetăţenilor. Friesgalt întîmpina moartea lui Pyotr Rorsefne în mod tradiţional. Orice activitate încetase, iar locuitorii se retrăseseră în casele-peşteră pentru un doliu de trei zile.

După ce Manfred Rorsefne plecă, Ulrica nu-i urmă exemplul, găsindu-şi o scuză oarecare, aşa cum se aşteptase Arflane. În schimb, porunci unei servitoare să aducă *hess* fierbinte.

— Vrei un pic, căpitane? întrebă ea moale.

Arflane acceptă înclinîndu-şi capul şi o privi curios. Ulrica se ridică şi se învîrti cîteva clipe prin cameră, pretextînd că cerceta scenele pictate pe tapiţerii – deşi probabil îi erau mai mult decît familiare.

În cele din urmă, Arflane zise:

— Nu trebuie să consideri că ai făcut ceva rău, Lady Ulsenn.

Femeia se întoarse, ridicând din sprîncene.

— Rău? Ce vrei să spui?

— Nu ţi-ai părăsit tatăl. Toţi am crezut că şi-a revenit complet. El însuşi a afirmat-o. Nu eşti vinovată.

— Mulţumesc, zise ea. Îşi plecă capul, dar în voce se simţi o urmă de ironie. Nu-mi dădeam seama că mă simţeam vinovată.

— Îmi pare rău dacă am crezut aşa ceva, spuse el.

Femeia îl privi cîteva clipe, studiindu-i faţa cu o expresie imparţială. Treptat în ochi i se citi o înceată agonie.

Ridicîndu-se stîngaci, se îndreptă spre ea şi prinzîndu-i mîinile într-ale sale, le ţinu strîns.

— Eşti puternic, căpitane Arflane, murmură ea. Eu sînt slabă.

— Nu, doamnă, nu.

Îşi retrase încet mîinile din strînsoare şi se duse să se aşeze pe o canapea. Servitoarea se întoarse, aşeză *hess-ul* pe o măsuţă şi se retrase. Ulrica se aplecă şi umplînd un pocal, i-l întinse. Konrad îl luă, aplecat uşor peste ea, cu picioarele puţin depărtate, privind-o cu simpatie.

— Mă gîndeam că există multe trăsături de-ale tatălui în firea dumitale, afirmă el. Aceeaşi rezistenţă...

— Nu mi-ai cunoscut bine tatăl, îi reaminti ea calm.

— Cred că destul de bine. Uiţi că l-am văzut cînd se credea singur şi pe moarte. Văd în dumneata acum ceea ce am simţit că dăinuia în el atunci. Nu i-aş fi salvat viaţa dacă n-aş fi simţit trăsătura aceea.

Oftă din greu şi ochii ei galbeni străluciră în lacrimi.

— Poate că te-ai înşelat, spuse ea.

Se aşeză alături de ea pe canapea, clătinînd din cap.

— Toată rezistenţa familiei sortită acestei generaţii s-a strîns în dumneata. Dar, în acelaşi timp, slăbiciunea dumitale e probabil şi a lui.

— Ce slăbiciune?

— O imaginaţie nestăpînită. Pe el l-a dus la New York, cel puţin aşa mi-a zis, iar pe dumneata la vînătoare de balene.

Femeia zîmbi recunoscătoare, trăsăturile îndulcindu-i-se în clipa cînd îl privi direct în faţă.

— Dacă încerci să mă consolezi, căpitane, cred că reuşeşti.

— Te-aş consola mai mult dacă... Nu intenţionase să vorbească. Nu intenţionase să-i ia din nou mîinile precum o mai făcuse; dar ea nu opuse rezistenţă şi, cu toate că expresia feţei îi deveni serioasă şi gînditoare, nu păru jignită.

Arflane respira rapid, amintindu-şi de clipa în care o îmbrăţişase pe gheaţă. Ea roşi, însă totuşi îl lăsă să-i strîngă mîinile.

— Te iubesc, declară cu o voce aproape jalnică Arflane.

Atunci ea izbucni în lacrimi, îşi smulse mîinile din strînsoare şi i se aruncă la piept. O ţinu strîns în timp ce ea plîngea, dezmierdîndu-i părul lung şi mătăsos, sărutîndu-i fruntea şi mîngîindu-i umerii. Simţi lacrimi în ochi pe măsură ce-i împărtăşea durerea. De-abia conştient de ceea ce făcea, o ridică în braţe şi o scoase din cameră. Porni pe coridoarele pustii spre dormitorul ei unde - încă mai credea – intenţiona s-o întindă pe pat şi s-o lase să doarmă. Deschise cu piciorul uşa, situată vizavi de cea a lui Ulsenn, şi o trînti la loc după ce intră.

Camera era mobilată cu scaune, dulăpioare şi o masă de toaletă din fildeş moale uşor colorat. Blănuri albe erau îngrămădite pe patul larg şi prinse pe pereţi.

Se opri şi o aşeză pe pat, dar nu se îndreptă.

Ştiu atunci că, în ciuda teribilei vinovăţii resimţite, nu putea face nimic pentru a-şi controla acţiunile. O sărută pe gură.

Braţele ei îl înconjurară în momentul cînd răspunse mîngîierilor şi el se lăsă cu corpu-i masiv peste ea, simţindu-i căldura şi formele prin ţesătura rochiei, simţind-o zvîcolindu-se şi tremurînd sub el precum o pasăre înfricoşată. Cu o mînă îi ridică rochia mai sus şi ea încercă să-l oprească, ţinindu-o strîns; dar el continuă să caute sălbatic printre faldurile îmbrăcăminţii pînă cînd dădu de trupul gol.

Atunci se cutremură sub atingerea sa şi-i spuse că era fecioară, că nu-i permisese niciodată lui Janck să consume căsătoria. O posedă, înroşind blana albă cu sîngele ei; apoi zăcură alături gîfîind, ca să se întoarcă pînă la urmă din nou unul spre celălalt.

9
Constiinta Ulricai Ulsenn

Dimineaţa devreme, privind-o cum dormea cu faţa-i abia vizibilă între blănuri şi cu păru-i negru răsfirat pe pernă, Arflane simţi mustrări de cuget. Ştia că nici o remuşcare nu ar fi fost suficient de puternică ca să-l despartă de Ulrica, însă încălcase legea pe care întotdeauna o respectase – legea considerată de el drept ceva vital şi just pentru existenţa lumii sale. În acea dimineaţa se considera un ipocrit, un seducător şi un hoţ. Pe măsură ce se împăca cu aceste noi ipostaze ale sale, faptul că şi le asumase îl deprima; în plus, se simţea umilit de gîndul că profitase de vulnerabilitatea unei femei într-un moment cînd propria ei vinovăţie şi durere se combinaseră ca să-i slăbească rezistenţa morală.

Arflane nu-şi regreta faptele. Pentru el, regretul constituia doar o emoţie nefolositoare. Ce se întîmplase, se întâmplase – acum trebuia să decidă cum avea să procedeze în continuare.

Oftă în timp ce se îmbrăcă, nefiind dispus s-o părăsească dar conştient de ce ar fi urmat să i se întîmple, din punct de vedere legal, dacă se dovedea că este o femeie adulteră. În cel mai rău caz, ar fi fost părăsită pe gheaţă ca să moară. În cel mai bun caz, ambii ar fi fost surghiuniţi din cele Opt Oraşe, ceea ce echivala în sine cu o lentă condamnare la moarte.

Femeia deschise ochii şi-i zîmbi dulce; apoi zâmbetul i se şterse de pe buze.

— Plec, şopti el. Vorbim mai tîrziu.

Se ridica în pat, blănurile alunecîndu-i de pe sîni. El se apleca s-o sărute, îndepărtîndu-i cu gingăşie braţele din jurul gîtului cînd încercă să-l îmbrăţişeze.

— Ce ai de gînd să faci? întrebă ea.

— Nu ştiu. Mă gîndeam să plecăm în Brershill.

— Janck îţi va face bucăţi oraşul ca să ne găsească. Vor muri mulţi.

— Ştiu. Ar divorţa?

— Mă are deoarece sînt femeia cu cel mai mare rang din Friesgalt – pentru că sînt frumoasă, manierată şi bogată. Ridică din umeri. Nu e interesat în mod special să-şi ceară drepturile. Ar divorţa dacă aş refuza să-i întreţin oaspeţii, nu pentru că refuz să fac dragoste cu el.

— Ce facem atunci? Îl voi amăgi doar atîta vreme cît va fi necesar să te protejez. Mă îndoiesc oricum că voi fi capabil să-l înşel prea mult timp.

— Mă îndoiesc şi eu, fu de acord Ulrica. Îi zîmbi din nou. Dar dacă mă iei cu tine, unde am putea merge?

El clătină din cap.

— Nu ştiu. Poate la New York. Îţi aduci aminte de testament?

— Da... New York.

— Vorbim mai tîrziu, cînd se va ivi prilejul. Trebuie să plec înainte de sosirea servitoarelor.

Nici unul nu-şi pusese problema că de fapt ea era proprietatea lui Janek Ulsenn, indiferent cît de puţin ar fi meritat-o acesta. În clipa cînd el se pregătea de plecare însă, ea îl apucă de mînă şi-i spuse cu toată seriozitatea:

— Sînt a ta. În ciuda legămîntului de căsătorie, sînt a ta de drept. Aminteşte-ţi de asta!

El mormăi ceva şi îndreptîndu-sc spre uşă, o deschise cu grijă şi se strecură pe coridor.

Trecînd prin faţa camerei lui Ulsenn, dinăuntru se auzi un geamăt de durere în momentul în care noul Lord de Friesgalt se răsuci în pat, contorsionîndu-şi picioarele-i nefolositoare.

La micul dejun se feriră a-şi arunca priviri unul altuia. Erau aşezaţi la cele două capete ale mesei, între ei aflîndu-se Manfred Rorsefne. Deşi braţul îi era încă imobilizat în atele la piept, părea la fel de bine dispus ca întotdeauna.

— Deduc, deci, că unchiul meu ţi-a spus deja că voia ca dumneata să comanzi *Ice Spirit* şi să-l duci pînă la New York? îl întrebă el pe Arflane.

Acesta aprobă din cap.

— Şi ai fost de acord? insistă Manfred.

— Doar pe jumătate, replică Arflane prefăcîndu-se a acorda o mai mare atenţie decît era necesar meniului, de fapt fiind iritat de prezenţa lui Manfred în încăpere.

— Şi acum ce ai de spus?

— Voi comanda corabia. Va dura ceva pînă vom găsi echipaj şi vom încărca proviziile. S-ar putea să aibă nevoie şi de reamenajări. Şi vreau să studiez cu atenţie hărţile.

— Ţi le dau eu, promise Manfred. Aruncă o privire piezişă spre Ulrica. Ce părere ai despre călătoria propusă, verişoară?

Ea roşi.

— A fost dorinţa tatălui meu, declară ea pe un ton sec.

— Bine.

Manfred se aşeză mai comod în scaun, în mod evident fără să se grăbească să plece. Arflane rezistă tentaţiei de a se încrunta.

Încercă să prelungească masa, sperînd că Manfred îşi va pierde răbdarea, dar în cele din urmă, fu nevoit să le permită servitorilor să-i ia farfuria dinainte. Manfred vorbea vrute-şi-nevrute, aparent neluînd în seamă lipsa de tragere de inimă a lui Arflane în a-i răspunde. În final, incapabilă să mai suporte atmosfera, Ulrica se ridică şi părăsi încăperea. Arflane îşi stâpîni impulsul de a o urma numaidecît.

De îndată ce ea ieşi din cameră, Manfred Rorsefne îşi împinse într-o parte scaunul şi se ridică în picioare.

— Aşteaptă aici, căpitane. Aduc hărţile.

Arflane se întrebă dacă Manfred ghicise ceva din ceea ce se întîmplase peste noapte. Era aproape sigur că dacă a făcut-o, tînărul nu-i va spune nimic lui Janck Ulsenn, pe care-l dispreţuia. Şi totuşi, cu trei zile înainte, pe gheaţă, îl împiedicase s-o urmărească pe Ulrica şi păruse decis să facă tot posibilul ca Arflane să nu se amestece în relaţia dintre Ulsenn şi soţia sa. Pentru Arflane, tînărul rămînea o enigmă. Uneori părea cinic şi dispreţuia tradiţia; alteori părea dornic să o respecte.

Rorsefne se întoarse cu hărţile îndesate sub braţu-i bun. Arflane i le luă şi le întinse pe masa de pe care fuseseră îndepărtate resturile micului dejun.

Harta cea mai mare era desenată la scara cea mai mică, reprezentînd o suprafaţă de cîteva zeci de mile. Suprapus pe ea se găsea un contur în care Arflane recunoscu continentele îngropate ale Americii de Nord şi de Sud. Bătrînul Pyotr Rorsefne

probabil că-şi dăduse multă osteneală cu aceste hărţi, dacă ele reprezentau cu adevărat opera sa. Marcat cît se poate de limpede era platoul ce ocupa teritoriul cunoscut odinioară drept Matto Grosso şi pe care se aflau în prezent cele Opt Oraşe; tot la fel de bine marcat, cam la două treimi în susul coastei estice a continentului de nord, se afla New York-ul. O linie fusese trasată de la Matto Grosso la New York. Notaţia fusese scrisă de mîna lui Rorsefne: "Curs Direct (Imposibil)". O linie punctată indica o altă rută, ce urma în mare vechile concentrări de pămînt, şerpuind aproximativ de la NV spre N înainte de a se deplasa treptat de la E la N. Notaţia indica "Curs Probabil". Pe ici pe colo fusese corectat cu tuş de altă culoare; acestea erau evident modificările realizate în timpul adevăratei călătorii, incluzînd şi cîteva indicaţii neciteţe referitoare la obstacolele evitate de corabie. Se făceau cîteva referiri la fisuri în stratul de gheaţă, munţi cuprinşi de flăcări, oraşe barbare, dar fără nici un detaliu precis asupra poziţiei.

— Aceste hărţi au fost modificate din memorie, spuse Manfred. Jurnalul şi hărţile originale s-au pierdut în timpul naufragiului.

— N-am putea să căutăm epava? întrebă Arflane.

— Ba da, dar nu merită osteneala. Corabia s-a sfărîmat complet. Orice lucru ca un jurnal sau ca nişte hărţi au fost distruse ori îngropate în zăpadă pînă acum.

Arflane întinse hărţile. Erau de puţin ajutor, dînd doar o idee mai clară asupra unei regiuni de cîteva sute de mile dincolo de platou.

Arflane vorbi pe un ton oarecum arţăgos.

— Tot ce ştim este unde să căutăm cînd ajungem acolo. Şi mai ştim că e posibil să ajungem. Putem urma acest curs sperînd că va fi bine, cu toate că mă aşteptam la informaţii mai detaliate. Mă întreb dacă bătrînul a găsit cu adevărat New York-til.

— Cu ceva noroc, vom şti peste şapte luni.

Manfred zîmbi.

— Sînt totuşi amărît din cauza hărţilor.

Arflane începu s-o răsucească la loc pe cea mare.

— Vom dispune de o corabie mai bună, de un echipaj şi de un căpitan mai bun faţă de unchiul meu, declară Manfred pe un ton de natură să liniştească pe oricine.

Arflane netezi celelalte hărţi.

— Voi alege eu însumi pe fiecare membru al echipajului. Voi verifica fiecare inch din grecment şi fiecare uncie[47] de provizii luată la bord. Vor trece cel puţin două săptămâni pînă ce vom fi gata să ridicăm pînzele.

Manfred era pe punctul de a spune ceva cînd se deschise uşa. Intrară patru servitori ducînd targa lui Janek Ulsenn. Noul stăpîn al Friesgalt-ului arăta mai bine decît în seara precedentă. Se ridică pe targa.

— Ah, aici erai, Manfred. L-ai văzut azi dimineaţă pe Strom?

Strom era bătrînul administrator general al lui Pyotr Rorsefne. Manfred clatină din cap.

— Am trecut mai devreme prin apartamentele unchiului. Nu l-am văzut.

Ulsenn făcu brusc un semn servitorilor să pună targa pe podea. Ordinul fu îndeplinit cu grijă.

— Ce căutai acolo? Ştii că acum îmi aparţin, bubui vocea arogantă a lui Ulsenn.

Manfred indică hărţile făcute sul de pe masă.

— Trebuia să le iau să i le arăt căpitanului Arflane. Sînt hărţile de care avem nevoie pentru a pregăti călătoria lui *Ice Spirit.*

— Vrei să spui că ai de gînd să urmezi întru totul testamentul? întrebă cu răceală Ulsenn. Încă mă opun proiectului. Pyotr Rorsefne era nebun cînd l-a întocmit. L-a făcut unul din moştenitorii săi pe un simplu marinar străin! Putea la fel de bine să-şi fi lăsat averea lui Urquart, care la urma urmei, îi este rudă. Aş putea declara testamentul nul şi neavenit...

Manfred îşi ţuguie buzele şi clătină din cap.

— Nu poţi, vere. Nu testamentul bătrînului Lord. L-am făcut cunoscut tuturor. Toţi vor afla dacă nu te supui instrucţiunilor...

Un gînd îi trecu prin minte lui Arflane.

— Ai spus întregului oraş despre New York? Bătrînul nu dorea ca informaţia să devină publică...

— N-am menţionat numele New York, ci numai un "oraş îndepărtat dincolo de platou", îl asigură Manfred.

---

[47] Unitate de greutate egală cu 28,35 grame (n.tr.)

Ulsenn zîmbi.

— Atunci e bine. Te-ai referit doar la cel mai îndepărtat oraş din cele Opt...

Manfred rînji uşor.

— Dincolo de platou? În plus, dacă testamentul s-ar fi referit la unul din cele Opt Oraşe, atunci ar fi fost virtual o declaraţie de război. Durerea îţi întunecă mintea, vere.

Ulsenn tuşi şi-l străfulgera cu privirea pe Manfred.

— Eşti impertinent? Ameninţări deşarte, vere. Vor accepta supuşii tăi aşa ceva?

În ciuda marii autorităţi personale a Lordului Suprem, puterea reală se afla încă în mîinile cetăţenilor care - se ştia bine – deposedaseră şi în trecut de titlu pe un conducător tiranic sau nedorit. Ulsenn nu-şi putea permite să ia măsuri împotriva oricărui membru a mult respectatei familii Rorsefne. Aşa cum stăteau lucrurile, poziţia sa în oraş nu era de invidiat. Obţinuse titlul prin căsătorie, nu printr-o legătură directă de sînge ori cîştigîndu-l prin alte mijloace. Dacă l-ar fi aruncat în închisoare pe Manfred sau pe oricine altcineva protejat de acesta, Ulsenn s-ar fi trezit în mijlocul unui război civil, şi ştia prea bine ce rezultat ar fi avut acesta.

Ulsenn rămase de aceea tăcut.

— E testamentul lui Pyotr Rorsefne, vere, îi reaminti ferm Manfred. Orice părere ai avea, căpitanul Arflane va comanda *Ice Spirit.* Dar nu fi îngrijorat. Ulrica şi cu mine vom fi acolo pentru a reprezenta familia.

Ulsenn azvîrli o privire tăioasă şi enigmatică lui Arflane. Făcu semn servitorilor să ridice targa.

— Dacă merge Ulrica, voi merge şi eu!

Servitorii îl scoaseră din încăpere.

Konrad îşi dădu seama că Manfred Rorsefne îi urmărea figura cu un interes plin de amuzament. Tînărul trebuie să-i fi citit expresia întipărită pe ea, Arflane fiind cu totul nepregătit pentru o asemenea declaraţie. Fusese convins că Ulsenn va fi prea implicat în noua sa situaţie politică, prea bolnav şi prea laş ca să se alăture expediţiei. Fusese încrezător anticipînd participarea Ulricăi la plănuita expediţie. Dar acum nu mai anticipa nimic.

Manfred risc.

— Înveseleşte-te, căpitane. Janek nu ne va plictisi în timpul călătoriei. E un scrib, un negustor de casă ce habar n-are de navigaţie. Nu s-ar amesteca chiar dacă ar dori. Nu ne va ajuta să descoperim bîrlogul lui Ice Mother, însă nici nu ne va împiedica s-o facem.

Deşi convingerea lui Manfred parea sinceră, Arflane nu-şi dădea înca seama dacă tînărul intuise motivul real al dezamăgirii sale. În această privinţă, se întreba dacă Janck Ulsenn ghicise ce se întâmplase în acea noapte în dormitorul soţiei sale. Privirea pe care i-o aruncase lui Arflane părea să indice faptul că bănuia ceva, cu toate că era imposibil de crezut că ştia ce se petrecuse cu adevărat acolo.

Pe Arflane îl tulburau întorsăturile luate de evenimente. Voia s-o vadă imediat pe Ulrica şi să discute cu ea despre cele întîmplate. Simţi o bruscă senzaţie de nelinişte.

— Cînd începi inspecţia corăbiei şi alegerea echipajului, căpitane? întrebă Manfred.

— Mîine, replică fără nici un pic de amabilitate Arflane. Ne vedem înainte de a începe.

Făcu cu mîna un scurt gest de adio şi părăsi încăperea, începu să colinde coridoarele în căutarea Ulricăi.

O găsi în salonul principal unde, în seara precedentă, o mîngîiase pentru prima dată. La intrarea sa, ea se ridică repede în picioare. Era palidă, corpul îi era rigid iar manile i se încleştaseră în jurul mijlocului. Îşi strînsese părul, legîndu-l bine ca să nu-i cadă pe faţă. Purta rochia neagră din blană fină de focă pe care o îmbrăcase cu o zi înainte, la înmormântare. Arflane închise uşa dar ea se şi îndrepta într-acolo, cu intenţia vădită de a trece pe lîngă el. Barîndu-i calea cu o mînă, încercă s-o privească în ochi. Ea îşi feri capul.

— Ce s-a-ntîmplat, Ulrica? Presentimentul devenise mai acut. Ce este? Ai auzit că soţul tău intenţionează să meargă cu noi în expediţie? De asta...?

Ea îl privi cu răceală şi el îşi retrase mîna.

— Îmi pare rău, căpitane Arflane, spuse ea ceremonios. Dar ar fi mai bine dacă ai uita ce s-a întâmplat între noi. Eram amîndoi tulburaţi. Însă îmi dau seama acum că este de datoria mea să rămîn credincioasă...

Întreaga ei ţinută era nefiresc de politicoasă.

— Ulrica! O apucă strîns de umeri. Ţi-a zis el să-mi spui aşa ceva? Te-a ameninţat...?

Ea clătină din cap.

— Lasă-mă să trec, căpitane.

— Ulrica... Vocea i se frînse. Continuă fără putere, luîndu-şi mîinile de pe umerii ei. Ulrica, de ce?

— Parcă-mi amintesc că pledai destul de aprins în favoarea vechilor tradiţii. Te-am auzit mai mult decît o dată declarînd că a renunţa la codul nostru moral înseamnă pieirea ca popor. Ai menţionat şi faptul că ai admirat tăria de cuget a tatălui meu şi că ai văzut aceeaşi calitate în mine. Poate că aşa era, căpitane. Intenţionez să rămîn credincioasă bărbatului meu.

— Nu spui ceea ce gîndeşti. Te asigur că-i aşa. Mă iubeşti. Purtarea de acum este doar o reacţie, deoarece situaţia pare foarte complicată. Mi-ai spus că-mi aparţii de drept. Atunci şi numai atunci *vorbeai serios.*

Detesta disperarea din propria-i voce, dar nu şi-o putea controla.

— Gîndesc cu adevărat ceea ce-ţi spun acum, căpitane; şi dacă onorezi vechile tradiţii, atunci îmi vei respecta dorinţa ca de azi înainte să mă întîlneşti cît mai puţin.

— Nu!

Urlînd de mînie se repezi clătinîndu-se spre ea. Ulrica făcu un pas înapoi, cu faţa împietrită şi cu ochii ca de gheaţă. El întinse mîinile să o atingă, apoi şi le retrase încet şi se dădu la o parte permiţîndu-i să treacă.

Ea deschise uşa şi Konrad înţelese pe dată că schimbarea petrecută nu fusese produsă de vreun eveniment exterior. Cauza era propria ei conştiinţă. Nu putea pleda împotriva deciziei pentru că, din punct de vedere moral, era corectă. Nu mai rămînea nimic de făcut; nici o licărire de speranţă de care să se agaţe. O urmări depărtîndu-se încet de-a lungul coridorului. Apoi trînti uşa, cu faţa contorsionată într-o expresie de chinuitoare disperare. O trosnitură şi uşa se bălăbăni în ţîţîni. Broasca se sfărîmase. Nu avea să se mai închidă ca lumea.

Se năpusti în camera sa şi începu să-şi strîngă lucrurile. Va avea grijă să-i respecte dorinţa. N-o va mai vedea, cel puţin pînă ce nava va fi gata de plecare. Va urca imediat pe *Ice Spirit* şi se va apuca de lucru.

Îşi aruncă sacul pe umăr şi se grăbi pe coridoarele întortocheate îndreptîndu-se spre ieşirea exterioară. Prin minte îi treceau gînduri ucigaşe şi dorea să ajungă cît mai curînd la suprafaţă, ca aerul curat de acolo să i le spulbere.

În clipa cînd ajunse la uşa exterioară, se întîlni cu Manfred Rorsefne. Tînărul părea amuzat.

— Încotro, căpitane?

Arflane îi aruncă o privire menită să-i şteargă expresia înfumurată de pe faţă.

— Văd că pleci, căpitane. Pe *Ice Spirit* – atît de repede? Credeam că de-abia mîine...

— Astăzi, mîrîi Arflane. Îşi recîştigase o parte din stăpânirea de sine. Astăzi. Încep imediat. Dorm la bord până la plecare. Ar fi mai bine...

— Poate că da, încuviinţă Rorsefne, vorbind aproape pentru sine în timp ce-l urmărea pe mătăhălosul marinar cu barbă roşie îndepărtîndu-se de casă cu paşi mari.

10
Capriciile lui Konrad Arflane

Printre faţetele nou descoperite ale caracterului său, pe Konrad Arflane cel mai mult îl obseda posibilitatea – niciodată întrevăzută – să renunţe la toate principiile în care crezuse pînă atunci doar cu scopul de a poseda nevasta altuia. Să fie recunoscător de aceea că i se interzisese s-o mai întîlneasca? Să se împace cu sine însuşi?

Nu simţea nici pe departe aşa ceva. Dormi rău, gîndurile îndreptîndu-i-se mereu spre Ulrica. Fără nici un fel de speranţă, o aştepta în cabina sa şi cum ea nu veni, se supără. Cutreiera nava, zbierînd la oameni şi căutîndu-le nod în papură pentru cea mai mică greşeală, concediind lucrători pe care tocmai îi angajase cu o zi înainte, repezindu-i pe ofiţeri în faţa tuturor, cerînd să fie anunţat despre orice problemă apărută la bord, dar apoi înjurînd furios de cîte ori i se aducea la cunoştinţă vreun fleac fără importanţă.

Avusese reputaţia unui bun căpitan; dur şi distant, dar drept. Vînătorii de balene, pe care-i preferase în alcătuirea echipajului, fuseseră nerăbdători să se angajeze pe *Ice Spirit,* în ciuda misterului ce învăluia destinaţia călătoriei. Acum, mulţi regretau.

Arflane numise trei ofiţeri, ori mai degrabă îi confirmase pe doi din ei, angajîndu-l pe Urquart Lance-Lungă ca al treilea ofiţer, sub ordinele lui Petchnyoff şi ale bătrînului Kristoff Hinsen. Urquart nu părea să ia în seamă toanele lui Arflane, însă ceilalţi doi erau nedumeriţi şi deranjaţi de schimbarea intervenită în noul lor comandant. De cîte ori Urquart nu se afla în încăpere, ceea ce se întîmpla adesea, profitau de prilej pentru a discuta problema. Ambii îl plăcuseră pe Arflane chiar de la început. Petchnyoff avusese o mare stimă pentru integritatea şi voinţa lui de fier; Kristoff Hinsen se simţea legat de el în virtutea amintirilor din zilele cînd ambii fuseseră căpitani şi rivali. Nici

unul din cei doi ofiţeri nu era însă capabil să analizeze cauza schimbării lui Arflane; şi totuşi, credeau atît de mult în aprecierile lor anterioare, încît erau pregătiţi, cel puţin pentru o vreme, să-i treacă cu vederea capriciile în speranţa că, odată pînzele ridicate, va redeveni bărbatul pe care-l cunoscuseră. Dar pe măsură ce zilele treceau, răbdarea lui Petchnyoff era pusă din ce în ce mai mult la încercare, şi acesta începu să se gîndească serios la a-şi da demisia; doar intervenţia lui Hinsen îl convinse să mai aştepte.

Uriaşa corabie era echipată cu velatură şi tachelaje complet noi. Arflane inspecta personal fiecare bulon, nod sau funie. Parcurse corabia inci cu inci, verificînd amplasarea vergilor, gradul de întindere al tachelajelor, etanşeitatea tambuchiurilor, rezistenţa pereţilor etanşi, pînă ce se simţi mulţumit de tot. Puse de nenumărate ori la încercare timona, răsucind în toate părţile tălpicele pentru a le testa manevrabilitatea. În mod normal, tălpicele direcţionale şi placa lor turnantă se blocau reciproc. Cu toate acestea, pe puntea provă, amplasat chiar deasupra garniturii de etanşare a pivotului de direcţie se afla un bolţ de siguranţă, prevăzut cu un ciocan greu de lemn. Acţionarea bolţului debloca tălpicele, permiţîndu-le să se răsucească una spre cealaltă; se forma astfel un fel de plug uriaş care, pătrunzînd adînc în gheaţă, realiza oprirea bruscă a corăbiei – şi adesea ducea la distrugerea ei. Arflane testă ore întregi dispozitivul. O dată sau de două ori lăsă să cadă chiar şi masivele ancore situate pe ambele borduri, sub santine[48], constînd de fapt din două mari lame ale căror tije comunicau cu coverta prin ghidaje speciale practicate în carenă. O serie de ştifturi practicate în tije împiedicau contactul lamelor cu gheaţa; lîngă fiecare montant se pregătiseră ciocane pentru a elibera buloanele în caz de pericol. Masivele ancore erau rareori folosite şi niciodată de către un bun căpitan; contactul cu gheaţa la viteză mare le-ar fi uzat repede, iar înlocuirea lor era aproape imposibilă în acele timpuri.

Întîi, echipajul şi ofiţerii îi întîmpinaseră inspecţia cu bucurie; curînd însă învăţară să-l evite, iar vînătorii superstiţioşi începură să vorbească despre blesteme şi călătorii predestinate eşecului; şi totuşi, puţini debarcară din proprie iniţiativă.

---

[48] Spaţiu în fundul unei nave, cală (n.tr.)

Pe pe puntea de comandă, Arflane obişnuia să urmărească prost dispus încărcarea nenumăratelor baloturi şi butoaie cu provizii ce urmau să ocupe întreg spaţiul disponibil. După fiecare tonă urcată la bord, testa din nou timona şi masivele ancore, supraveghind capacitatea de manevrare a lui *Ice Spirit.*

Într-o zi, Arflane îl zări pe punte pe Petchnyoff inspectînd munca unui marinar dintr-o echipă însărcinată cu asigurarea grijelelor catargului principal. Îndreptîndu-se cu paşi mari spre cei doi, smunci de funii, încercînd nodurile. Unul nu era atît de strîns precum ar fi trebuit.

— Asta numeşti dumneata nod, domnule Petchnyoff? spuse agresiv. Se presupune că verifici!

— Chiar aşa fac, domnule.

— Mi-ar place să am încredere în ofiţerii mei, zise Arflane. Ai grijă s-o pot face pe viitor.

Se îndepărtă în pas de marş. Petchnyoff izbi de lemnul punţii cavila[49], cît pe ce să şi-o înfigă singur în mînă.

În aceeaşi seară Petchnyoff îşi împacheta jumătate din lucruri, înainte de a se lăsa încă o dată convins de Hinsen să rămînă la bord.

Trecură săptămîni. Se aplicară patru pedepse cu biciuire pentru delicte minore. Era ca şi cum Arflane ar fi încercat deliberat să determine părăsirea navei de către echipaj înainte de ridicarea ancorei, totuşi, mulţi erau în continuare fascinaţi de el, iar faptul că Urquart îşi legase soarta de cea a lui Arflane cîntărise mult în hotărîrea vînătorilor de balene de a rămîne pe loc.

Din cînd în cînd, Manfred Rorsefne urca la bord să se consulte cu Arflane. Iniţial, Konrad hotărîse că o săptămînă ar fi fost de ajuns pentru a pune la punct corabia, dar în prezent amîna plecarea din ce în ce mai mult, declarîndu-i lui Rorsefne că încă nu era mulţumit, că nu totul fusese făcut aşa cum se cerea, reamintindu-i că o asemenea călătorie necesita o navă pregătită perfect.

— Adevărat, dar în ritmul în care avansăm va trece şi vara, îi replică calm Manfred Rorsefne. Drept răspuns, Arflane îl privi ameninţător, declarîndu-i că putea naviga pe orice vreme.

[49] Piesă din lemn de esenţă tare sau din oţel, în formă de ac, folosită la matisarea parîmelor (n.tr.)

Migala pe de o parte, şi indiferenţa sa aparentă pe de altă parte, nu-l convinseră deloc pe Rorsefne, însă tînărul nu zise nimic.

În cele din urmă sosi momentul cînd la bordul schoonerului gheţii nu mai fu nimic de făcut. Vasul se găsea într-o stare superbă; toate ornamentele de fildeş erau lustruite şi strălucitoare, punţile frecate şi presărate cu făină de oase. Cele patru catarge scînteiau în lumină cu velele albe, bine strînse; tachelajul era bine întins; bărcile, balansîndu-se în gruiele[50] confecţionate din oasele maxilarelor de balene, erau bine amarate, gata de folosinţă; fiecare ştift se afla la locul lui, fiecare accesoriu acolo unde trebuia să fie. Monstruoasele cranii de balenă de pe provă priveau fix spre nord, sfidînd parcă pericolele ce i-ar fi putut aştepta dintr-acolo. *Ice Spirit* era gata să înalţe pînzele.

Chibzuind încă dacă să trimită sau nu după pasageri, Arflane rămase tăcut pe puntea de comandă contemplînd corabia. Pentru o clipă îi trecu prin minte să ordone plecarea chiar atunci, lăsîndu-i în oraş pe cei doi Ulsenni şi pe Manfred Rorsefne. Întinderea de gheaţă era ascunsă vederii de vîrtejuri de zăpadă învolburate de vînt şi risipite peste provă; cerul era cenuşiu şi înnourat. Strîngînd balustrada în mîinile-i înmănuşate, Arflane ştia că pe o aşa vreme nu ar fi fost dificil să se strecoare neobservat din port.

Oftă şi se întoarse spre Kristoff Hinsen aflat lîngă el.

— Trimite un marinar la reşedinţa Rorsefne, domnule Hinsen. Spune-le că dacă se menţine vîntul, plecăm mîine dimineaţă.

— Am înţeles, domnule căpitan. Hinsen făcu o pauză, trăsăturile-i bătute de vînturi exprimînd o oarecare îndoială. Mîine dimineaţă, domnule?

Arflane îl privi cu ochi visători.

— Am spus mîine. Transmite mesajul, domnule Hinsen.

— Am înţeles, să trăiţi. Hinsen părăsi în grabă puntea. Arflane ştia de ce Hinsen îi pusese la îndoială ordinul.

Vremea era mizerabilă şi fără îndoială avea să devină şi mai rea. O puternică furtună de zăpadă urma să se dezlănţuie pînă dimineaţă; vizibilitatea va fi redusă iar echipajul va avea

---

[50] Macara folosită la bordul navelor pentru ridicarea unor elemente precum bărci, ancore, scări de bord etc. (n.tr.)

dificultăţi în a întinde pînzele. Dar Arflane se hotărîse; privi în depărtare, spre provă.

După două ore zări o sanie acoperită apropiindu-se dinspre oraş. Era trasă de lupi maro-roşcaţi, ale căror gheare alunecau pe gheaţă.

O rafală bruscă de vînt din nord izbi corabia dintr-o parte, deplasînd-o uşor din odgoanele de amarare spre tribord. Nu fu nevoie ca Arflane să ordone verificarea rezistenţei acestora. Cîţiva marinari se şi repeziseră s-o facă. Echipajul era mai numeros decît cel pe care era obişnuit să-l comande, dar trebuia să recunoască, în ciuda dispoziţiei sale proaste, că disciplina era foarte riguroasă.

Lupii se opriră îngrămădindu-se unii în alţii. Arflane înjură şi răsucindu-se se apropie de balustradă, aplecîndu-se peste ea. Conducătorul săniei o adusese prea aproape de navă, punîndu-şi în primejdie propria siguranţă.

— Dă-o înapoi! urlă Arflane. Dincolo de piroanele de amarare. Nu te duce mintea să nu te apropii aşa de mult de o corabie de mărimea acesteia cînd bate un vînt puternic? Dacă se rupe un odgon te va strivi.

Un cap încotoşmănat se ivi la fereastra săniei.

— Sîntem aici, căpitane Arflane. Manfred Rorsefne şi familia Ulsenn.

— Spune-i conducătorului să dea înapoi. Ar trebui să... O nouă rafală de vînt izbi nava dintr-un bord deplasînd-o cu cîteva picioare mai aproape de sanie, atît cît permiteau odgoanele, acum întinse. Conducătorul păru uluit şi-şi biciui lupii obligîndu-i să facă o întoarcere rapidă. Încordîndu-se în hăţuri, animalele făcură un salt pe gheaţă, tîrînd după ele sania.

Arflane zâmbi dezagreabil.

Cu un vînt atît de schimbător, puţini căpitani şi-ar fi permis să-şi scoată corăbiile din acostare; totuşi el intenţiona să plece în orice condiţii. Putea fi periculos, iar celor trei pasageri avea să li se pară şi mai cumplit.

Manfred Rorsefne şi familia Ulsenn coborîseră din sanie şi stăteau nehotărîţi pe loc, uitîndu-se în sus spre corabie şi căutîndu-l din priviri pe Arflane.

Arflane le întoarse spatele şi se reîntoarse pe puntea de comandă.

Fydur, nostromul lui *Ice Spirit,* îl salută în timp ce urca pasarela.

— Să trimit o echipă să aducă pasagerii la bord, domnule?

Arflane clătină din cap.

— Lasă-i să găsească singuri drumul pînă aici. Dar dacă vrei, poţi să coborî o estacadă.

Puţin mai tîrziu urmărea cum Janck Ulsenn era ajutat să se caţere pe estacada şi apoi să se deplaseze pe punte. O văzu pe Ulrica, complet înveşmîntată în blănuri, mergînd alături de soţul ei. Odată ea privi în sus spre puntea principala şi el îi surprinse licărirea din ochi, singura parte a feţei ce nu-i era ascunsă de glugă. Manfred păşea uşor alături, făcîndu-i semne voioase din mînă pînă în clipa cînd nava se răsuci iarăşi în odgoane, obligîndu-l să se prindă de o funie pentru a-şi menţine echilibrul.

După un sfert de oră, urcă lîngă Arflane pe puntea principală.

— Mi-am condus verişoara şi pe soţul ei în cabinele lor, căpitane, declară el. M-am instalat şi eu. În cele din urmă sîntem gata, ei?

Arflane mormăi ceva şi se îndepărtă pe lîngă balustradă spre tribord, încercînd evident să îl evite. Manfred, părînd a nu-i lua în seamă atitudinea, îl urmă bătînd din mîinile-i înmănuşate şi privind in jur.

— Îţi cunoşti cu adevărat corăbiile pe care le comanzi, căpitane. Credeam că *Ice Spini* era îngrijită mai mult decît orice corabie – asta înainte să preiei dumneata comanda. Sînt sigur că nu vom avea multe probleme în timpul călătoriei.

Arflane îl privi.

— Nu vom avea nici una, replică acru. Sper să le aminteşti rudelor dumitale că, din momentul ridicării pînzelor, eu sînt singurul care comand pe corabie. Sînt autorizat să iau orice măsuri mi se par potrivite pentru a asigura bunul mers al...

— Toate aceste vorbe sînt de prisos, căpitane, zîmbi Rorsefne. Bineînţeles că am acceptat acest fapt. E legea gheţii. Nu-i nevoie de alte amănunte; dumneata eşti căpitanul, noi vom proceda precum ne spui.

Arflane mîrîi din nou.

— Eşti sigur că a înţeles şi Janek Ulsenn?

— Sînt sigur. N-ar face nimic care să te jignească, poate doar ţi-ar rînji puţin în nas. În plus, îl supără încă picioarele. Nu e

pe deplin restabilit; mă îndoiesc că va fi văzut pe punte o bucată de vreme. Manfred făcu o pauză şi se apropie şi mai mult de Arflane. Căpitane... nu pari în apele dumitalc de cînd ai luat comanda. Ceva nu-i în regulă? Te deranjează cumva ideea expediţiei? Mi-a trecut prin minte că ai putea crede... hmm... că este un sacrilegiu?

Arflane clătină din cap, privindu-l pe celălalt direct în faţă.

— Ştii că nu cred aşa ceva.

Pentru un moment, Rorsefne păru descumpănit. Îşi ţuguie buzele.

— Nu doresc să mă amestec în problemele personale...

— Mulţumesc.

— Mi se pare că siguranţa corăbiei depinde aproape exclusiv de dumneata. Căpitane, dacă nu eşti într-o bună dispoziţie de drum, n-ar fi mai bine să amînăm plecarea?

Vîntul şuiera printre arborii superiori. Arflane privi automat în sus să se asigure de rezistenţa vergilor.

— Nu sînt rău dispus, declară el distant.

— Cred că aş putea să te ajut...

Arflane duse la gură portvocea şi lătră un ordin lui Hinsen, care tocmai traversa puntea.

— Domnule Hinsen! Trimite cîtiva oameni să asigure velele arborelui artimon[51].

Manfred Rorsefne nu mai zise nimic. Părăsi puntea.

Arflane îşi încrucişa braţele pe piept, trăsăturile deformîndu-i-se într-un rînjet.

---

[51] Ultimul catarg dinspre pupă al unei nave cu mai mult de două catarge (n.tr.)

11
Cu pînzele întinse

A doua zi, dimineaţa în zori viscolul sufla cu putere, acoperind cu un strat alb de zăpadă oraşul şi pădurea de corăbii, troienind punţile lui *Ice Spirit.* Din cauza vîntului, odgoanele de amarare, supratensionate, se întinseseră la maximum. Nici cerul şi nici pămîntul nu se mai distingeau aproape deloc, iar catargele celorlalte corăbii se vedeau din cînd în cînd, schiţate în negru pe zidul compact de zăpadă. Temperatura scăzuse sub zero. Pe tachelaj şi pe faldurile velelor se formaseră pojghiţe de gheaţă. Ace de gheaţă duse de vînt biciuiau prin aer precum săgeţile; era aproape imposibil să te deplasezi prin teribila presiune produsă de furtună. Pînzele scăpate din legături fîlfîiau ca nişte înotătoare de focă, vîntul şuiera strident şi se tînguia printre catargele înalte, iar bărcile se balansau şi scîrţîiau în gruiele lor.

Cînd clopotul de cart[52] bătu înfundat de două ori, Konrad Arflane, cu gura şi nasul protejate de un soi de legătură şi cu o vizieră de zăpadă la ochi, ieşi din cabina-i de sub punte. Îşi croi drum spre provă prin valurile de zăpadă şi privi cercetător în depărtare, dar era imposibil să distingă ceva prin pînza învolburata de albeaţă. Se întoarse în cabină trecînd pe lîngă Petchnyoff, ofiţerul de cart, fără a scoate o vorbă.

Petchnyoff privi fix după căpitan în timp ce acesta închidea uşa. În ochii secundului se citea o privire stranie şi jignită.

Pe la şase jumătate dimineaţa, tocmai cînd clopotul bătu de cinci ori, vîrtejurile de zăpadă se mai domoliră şi cîteva raze palide de soare se iviră filtrîndu-se printre nori. Hinsen, cu o

[52] Servici cu durata de patru ore, începînd de la miezul nopţii; carturile se marchează cu ajutorul clopotului de bord, o lovitură simplă după prima jumătate de oră, o lovitură dublă după prima oră etc, pînă la sfîrşitul cartului marcat de patru duble, sau opt bătăi de clopot (n.tr.)

portavoce în mînă, se afla pe punte lîngă Arflane. Echipajul se căţăra pe hobane, corpurile lor înveşmîntate în haine groase mişcîndu-se greoi pe grijele. Pe punte, lîngă arborele mare, se găsea Urquart, cu capul acoperit de o glugă înaltă; sarcina sa era să supravegheze oamenii de pe vergi. Echipele de la ancore stăteau lîngă odgoanele de amarare pentru a le mola[53] la un ordin venit de pe puntea de comandă.

Arflane aruncă o privire celui de-al doilea ofiţer.

— Gata de manevră, domnule Hinsen?

Acesta încuviinţă din cap.

Conştient de faptul că Rorsefne şi cei doi Ulsenni dormeau încă în cabinele de sub punte, Arflane ordonă:

— Molaţi odgoanele.

— Molaţi odgoanele!

Vocea lui Hinsen bubui peste întreaga corabie şi oamenii se repeziră să dezlege parîmele ce ancoraseră pînă atunci nava. Odgoanele întinse biciuiră aerul şi schoonerul se înclină înainte.

— Ridicaţi zburătorul mare şi mic de la provă.

Ordinul fu repetat şi executat.

— Ridicaţi velastaiele[54].

Pînzele se desfăcurâ ca nişte boboci.

— Ridicaţi gabierul marc, mic şi artimon.

Pînzele se umflară pe măsură ce prindeau vîntul, curbîndu-se precum aripile unor păsări uriaşe şi punînd treptat în mişcare corabia. Zăpada fu împrăştiată în clipa în care tălpicele muşcară din gheaţă şi schoonerul începu să înainteze, depăşind corăbiile aflate încă la ancoră, înclinîndu-şi bompresul pe măsură ce cobora o mică pantă de gheaţă şi se ridica din nou de cealaltă parte. Gaiele roşii cîrîiau ascuţit plonjînd în picaj şi rotindu-se apoi agitate în jurul arborelui principal, unde flutura în bătaia vîntului flamura maiestuoasă a neamului Rorsefne. În drumul ei corabia lăsa două urme adînci şi identice în zăpada învolburată şi în gheaţă. O creatură uriaşă şi graţioasă, croindu-şi impunătoare drum înspre zone necuprinse, în primele ore ale dimineţii, înaintînd doar cu o viteză infimă şi împrăştiind într-o ploaie de diamante gheaţa topită de pe tachelaje. Aceasta era *Ice Spirit,* schoonerul care lăsa în urmă Friesgalt-ul şi se deplasa către nord sub un cer al cărui plafon cobora din ce în ce mai jos.

---

[53] A da drumul complet unei parîme sau odgon (n.tr.)

[54] Diverse vele de pe o corabie cu pînze (n.tr.)

— Toate pînzele sus, domnule Hinsen.

Velele fură întinse, scotă[55] cu scotă, iar corabia prinse a se deplasa cu toate pînzele sus pe gheaţă. Hinsen aruncă o privire întrebătoare lui Arflane; nu se obişnuia să ridici'toate pînzele la ieşirea dintr-un port. Apoi observă faţa căpitanului pe măsură ce nava cîştiga viteză – Arflane se relaxa vizibil. Expresia i se îndulcise, pe buze părea că-i joacă o urmă de zîmbet, iar ochii începuseră să-i strălucească.

Arflane răsuflă din greu şi-şi ridică viziera, înviorat de vîntul ce-i biciuia obrajii şi de ruliul punţii de sub picioare. Pentru prima dată de cînd îl respinsese Ulrica, simţea cum i se risipeşte deznădejdea şi apatia. Îi zîmbi lui Hinsen.

— O adevărată corabie, domnule Hinsen.

Bătrînul Kristoff, bucuros peste măsură de schimbarea petrecută în superior, rînji cu gura pînă Ia urechi, mai mult de uşurare decît aprobator.

— Chiar aşa, domnule.

Arflane se întinse să-şi dezmorţească corpul, în timp ce corabia se avînta pe platoul aparent nesfîrşit de gheaţă, străpungînd perdeaua de zăpadă din ce în ce mai subţire. Sub el, pe punte, şi deasupra sa pe greement, marinarii se mişcau ca nişte năluci întunecate prin albeaţa înconjurătoare, sub privirea calmă şi fixă a lui Urquart Lance-Lungă, care se plimba încoace şi-ncolo pe punte cu harponul sprijinit ca de obicei pe încheietura mîinii. Uneori sărea şi el pe vreo hobană pentru a ajuta pe cineva în dificultate. Frigul, ninsoarea şi necesitatea purtării mănuşilor groase făcea dificil lucrul chiar şi pentru vînătorii de balene, deşi aceştia erau mai bine adaptaţi la astfel de condiţii decît simplii marinari de pe navele comerciale.

Arflane de-abia dacă schimbase cîteva vorbe cu Urquart de cînd harponierul semnase contractul. Fericit să-i accepte oferta, Konrad îi propusese funcţia de ofiţer trei. O idee vagă - referitoare la motivele pe care le-ar fi putut avea Urquart să i se alăture - îi trecuse prin minte, însă propriile sale obsesii îi scoseseră problema din cap. Acum, relaxt aruncă o privire curioasă. Urquart i-o surprinse în momentul în care se răsuci să dea instrucţiuni unui marinar. Îşi înclină capul cu un aer grav.

---

[55] Parîmă folosită pentru fixarea colţului de jos al unei vele (n.tr.)

Cunoscîndu-i prestigiul cîştigat printre vînătorii de balene, Arflane avusese o încredere instinctivă în capacitatea lui Urquart de a comanda. Nu se îndoia nici o clipă de justeţea deciziei sale, dar în prezent se întreba din nou ce motiv avusese să se alăture expediţiei. Neinvitat venise şi la vînătoarea de balene. Poate că asta ar fi fost de înţeles, în schimb nu exista nici un motiv logic pentru care un harponier profesionist să fi dorit să ia parte la o misterioasă expediţie de explorare. Poate că, simţind că trebuie să-i protejeze pe fiica şi nepotul defunctului său tată, se hotărîse să-i însoţească ca să se asigure că nu vor păţi nimic în decursul călătoriei. Imaginea lui Lance-Lungă la înmormîntarea bătrînului Rorsefne îi veni brusc în minte lui Arflane. Dar poate că Urquart îi păstra şi lui o oarecare prietenie. La urma urmei, singurul ce-i respectase tulburarea şi nevoia de izolare din ultimele săptămîni fusese Urquart. Din tot efectivul avut sub comandă, Arflane se simţea legat numai de Urquart, chiar dacă omul îi era încă un străin. Ţinea la Hinsen şi îl admira, însă de la diferentul iniţial de pe *Ice Spirit* nu mai era capabil de aceleaşi sentimente faţă de cel de-al doilea ofiţer, aşa cum ar fi fost posibil în alte împrejurări.

Arflane se rezemă de balustradă, urmărindu-i pe oameni la lucru. Corabia nu era într-un pericol real pînă ce nu va fi coborît de pe platou. Mai aveau cîteva zile de navigat - cu toate pînzele sus - pînă să-i atingă marginea; îşi permise să uite totul cu excepţia mişcării vasului de sub el, a priveliştii oferite atît de pulberea de zăpadă aruncată în lături de tălpice, de panglicile lungi de nori de deasupra care, desfăcîndu-se din cînd în cînd, permiteau atît trecerea razelor soarelui de dimineaţă, cît şi apariţia unor crîmpeie de cer roşu, palid şi gălbui reflectate de gheaţă.

Printre marinari circula zicala că o corabie sub un bărbat se comportă la fel de bine ca şi o femeie; Arflane părea tentat să le dea dreptate. De îndată ce schoonerul porni, starea sa de spirit se schimbă. Era încă îngrijorat din cauza Ulricăi, totuşi nu mai simţea aceeaşi disperare şi ură pentru fiinţa umană, încercate atunci cînd pregătea corabia de drum. Meditînd la cele petrecute, începea să se simtă vinovat de purtarea grosolană faţă de ofiţeri şi echipaj. Manfred Rorsefne fusese îngrijorat că starea sa de spirit ar fi putut continua. Arflane respinsese ideea că nu se comporta normal, dar acum realiza adevărul din

afirmaţia lui Rorsefne; n-ar fi fost în stare să comande nava dacă nu şi-ar fi redobîndit echilibrul sufletesc, îl nedumerea faptul că un simplu fenomen fizic, precum alunecarea corăbiei pe gheaţă, era în stare să modifice în aşa măsură - şi doar în intervalul unei singure ore - starea sufletească a unui bărbat. După cum ştia toată lumea, şi în trecut fusese irascibil şi agitat cînd nu se găsea la bordul unei nave, totuşi nu mersese niciodată atît de departe încît să se poarte incorect cu oamenii din subordine. Stăpînirea de sine reprezenta mîndria sa. O pierduse, şi acum o regăsea din nou.

În acea clipă poate nu-şi dădea seama că o privire sau două aruncate Ulricăi Ulsenn l-ar fi determinat să-şi piardă iarăşi stăpînirea de sine, într-un mod diferit. Chiar şi atunci cînd, privind în jur, îl zări pe Janek Ulsenn ajutat de Petchnyoff să urce pe punte, îşi păstră nealterate facultăţile mentale; îi adresă lui Ulsenn un zîmbet bine dispus, însă sardonic.

— Ei bine, iată-ne plecaţi, Lord Ulsenn. Sper că nu v-am trezit.

Petchnyoff păru surprins. Devenise atît de obişnuit cu starea morocănoasă a şefului său, încît orice semn de jovialitate îi dădea de gîndit.

— Bineînţeles că ne-ai trezit, începu Ulsenn. Arflane îl întrerupse pentru a i se adresa lui Petchnyoff.

— Cred că dumneata ai preluat cartul de mijloc şi jumătate din cel de dimineaţă, domnule Petchnyoff.

Acesta aprobă din cap.

— Da, domnule.

— Mă gîndeam că ţi-ar sta mai bine să fii în cabina dumitale, declară Arflane pe tonul cel mai amabil cu putinţă. Nu avea nevoie de un ofiţer pe jumătate adormit la cartul următor.

Petchnyoff ridică din umeri.

— Hotărîsem să mă odihnesc după ce voi fi mîncat, domnule. Apoi l-am întîlnit pe Lordul Ulsenn ieşind din cabină...

Arflane făcu un gest cu mîna.

— Aşa deci. Ei, retrage-te în cuşeta dumitale, domnule Petchnyoff.

— 'nţeles, să trăiţi!

Petchnyoff coborî pasarela şi dispăru. Ulsenn fu lăsat singur. Arflane îl ignorase deliberat; conştient de acest fapt, aristocratul îl fixă cu o privire distrugătoare.

— S-ar putea să ai deplină autoritate asupra corăbiei, căpitane, dar mi se pare că ai putea să arăţi o oarecare politeţe atît ofiţerilor cît şi pasagerilor. Petchnyoff mi-a relatat modul cum te-ai comportat de cînd ai preluat comanda. Bădărănia dumitale a devenit proverbială în Friesgalt. Simplul fapt că ţi s-a încredinţat o responsabilitate ce te ridică deasupra celorlalţi nu-i o scuză pentru a profita de ocazie...

Arflane oftă.

— M-am asigurat că nava e în cea mai bună stare, dacă la asta s-a referit Petchnyoff, comentă el pe un ton rezonabil. Îl surprindea faptul că Petchnyoff manifestase o atare neloialitate; dar poate că secundul se considera mai aproape de clasa conducătoare a Friesgalt-ului decît de un căpitan străin. În orice caz, aerul său morocănos din ultimele săptămîni îl convinsese pe Petchnyoff să i se întoarcă împotrivă. Ridică din umeri. Dacă secundul se simţea jignit, atunci n-avea decît să rămînă aşa, cu condiţia să-şi ducă conştiincios la îndeplinire îndatoririle.

Ulsenn observă gestul, însă îl interpretă greşit.

— Nu eşti la curent cu ce vorbesc oamenii despre dumneata, căpitane?

Arflane se rezemă degajat cu spatele la balustradă, pretinzînd a fi interesat de gheaţa ce se derula rapid dedesubt.

— Echipajul bombăne întotdeauna contra căpitanului. Doar măsura în care o fac şi modul cum această bombâneală le influenţează activitatea trebuie să ne îngrijoreze. Pentru expediţie am angajat vînători de balene, Lord Ulsenn - vînători necivilizaţi, primitivi. Mă aştept să fie nemulţumiţi.

— Consideră că porţi cu dumneata un blestem, murmură Ulsenn privindu-l cu viclenie.

Arflane rîse.

— Sînt o adunătură de superstiţioşi. Îi satisface credinţa în blesteme. N-ar urma pe nici un căpitan dacă nu i-ar colora personalitatea într-un anume fel. Le stîrneşte simţul dramatic. Calmează-te, Lord Ulsenn. Întoarce-tc în cabină şi odihneşte-ţi picioarele.

Faţa uscăţivă a lui Ulsenn se contorsiona de mînie.

— Eşti un bădăran impertinent, căpitane!

— Dar şi neînduplecat, Lord Ulsenn. Am deplina comandă a acestei călătorii şi orice încercare de a-mi discredita autori-

tatea va fi tratată în maniera obişnuită. Arflane savura prilejul de a-l ameninţa pe celălalt. Ai bunătatea şi părăseşte puntea!

— Şi ce s-ar întîmpla dacă ofiţerii şi echipajul nu ar fi satisfăcuţi de modul în care comanzi? Dacă vor considera că manevrezi prost corabia?

Ulsenn se aplecă înainte cu o voce şuierătoare.

Arflane, care de abia-şi recîştigase propria stăpînire de sine, simţi o plăcere oarecum lipsită de nobleţe văzînd cum Ulsenn şi-o pierde pe-a sa.

Zîmbi din nou.

— Calmează-te, Lord Ulsenn. Există o procedură pe care o pot adopta dacă sînt nesatisfăcuţi de mine. Să se răscoale ar fi nechibzuit din partea lor; ar putea vota o comandă temporară, cerîndu-mi să renunţ la post. Caz în care vor fi nevoiţi să abandoneze expediţia, să se întoarcă imediat într-un oraş prieten şi să întocmească un raport oficial. Arflane făcu un gest nerăbdător.

— Domnule, trebuie să-mi acceptaţi comanda odată şi pentru totdeauna. Călătoria noastră va fi lungă şi ar fi mai bine să evităm astfel de conflicte.

— Dumneata ai produs conflictul, căpitane.

Arflane ridică dispreţuitor din umeri şi nu se obosi să-i răspundă.

— Îmi rezerv dreptul să-ţi contramandez ordinele dacă-mi voi da seama că nu sînt în interesul expediţiei, continuă Ulsenn.

— Iar eu, domnule, îmi rezerv dreptul să te spînzur dacă vei încerca aşa ceva. Voi avertiza echipajul că trebuie să se supună doar ordinelor mele. Bănuiesc că faptul te va stînjeni.

Ulsenn răsuflă zgomotos.

— Eşti conştient, desigur, că majoritatea echipajului, inclusiv ofiţerii, sînt friesgaltieni? *Eu* sînt acela căruia îi vor da ascultare, înainte să primească astfel de ordine de la un... străin...

— Posibil, replică netulburat Arflane. Caz în care privilegiul meu de căpitan al navei îmi permite, cum cred că ţi-am subliniat deja, să pedepsesc orice încercare de încălcare a autorităţii mele, fie cu cuvîntul, fie cu fapta.

— Dumneata îţi cunoşti drepturile, căpitane, i-o întoarse cu acelaşi sarcasm'nedisimulat Ulsenn, însă ele sînt fictive.

Drepturile date de legăturile de sînge îmi aparţin doar mie, şi ele îmi permit să le comand celor din Friesgalt.

Aflat lîngă Arflane, Hinsen chicoti. Sunetul fu complet neaşteptat, aşa încît cei doi se răsuciră brusc făcînd ochii mari. Hinsen privi într-o parte, acoperindu-şi oarecum ostentativ gura cu mîna-i înmănuşată.

Şi, totuşi, întreruperea avu efectul dorit. Ulsenn îşi pierdu complet aplombul. Arflane făcu un pas înainte şi apucîndu-l de mînâ, îl conduse spre pasarelă.

— S-ar putea ca toate drepturile noastre să fie fictive, Lord Ulsenn, dar ale mele sînt hărăzite a menţine disciplina pe o corabie şi a mă asigura că totul se desfăşoară cît mai bine cu putinţă.

Ulsenn începu să coboare treptele. Arflane îi făcu semn lui Hinsen să-l ajute, dar cînd ofiţerul mai în vîrstă încercă să-l apuce de braţ, Ulsenn îl dădu la o parte şi făcu o întreagă paradă din a-şi stăpîni durerile în timp ce şchiopăta neajutat de nimeni pe punte.

Hinsen privi spre Arflane şi rînji. Căpitanul îşi ţuguie buzele dezaprobator. Cerul se limpezea, căpătînd o culoare de un albastru deschis, strălucitor, o culoare ce se reflecta, de ambele borduri ale corăbiei, pe gheaţa netedă. Ultimele pîlcuri de nori dispăreau.

Nava se deplasa lin, clar proiectată pe oglinda realizată de

combinaţia dintre soare şi gheaţă. Ridicîndu-şi privirea, Arflane văzu oamenii din echipaj relaxîndu-se şi adunîndu-se în grupuri şi grupuleţe pe punte. Croindu-şi drum cu umărul printre ei, Urquart înainta spre puntea de comandă.

12
Pe marginea prapastiei

Vag surprins, Arflane îl urmărea pe harponier urcînd pe dunetă. Poate că Urquart simţise că starea sa de spirit se schimbase şi dorea să discute cu el. Lance-Lungă îi adresă un scurt salut din cap lui Hinsen şi se prezentă în faţa lui Arflane, trîntind cu putere capătul masivei sale arme pe podea şi sprijinindu-se preocupat de el. Îşi dădu pe spate capişonul, eliberîndu-şi claia de păr negru şi încîlcit. Ochii limpezi şi albaştri îl fixau nemişcaţi pe Arflane; faţa-i roşie şi uscăţivă era la fel de imobilă ca întotdeauna. Mirosea uşor a sînge şi a untură de balenă.

— Ei bine, domnule. Vocea îi era aspră şi gravă. Am pornit, în ton se simţea o nuanţă de anticipare.

— Vrei să ştii încotro ne îndreptăm, domnule Urquart? întrebă Arflane pradă unui impuls brusc. Ne îndreptăm spre New York.

Hinsen, aflat lîngă Urquart, ridică surprins din sprîncene.

— New York!

— Informaţia este confidenţială, îl preveni Arflane. Nu intenţionez să le-o comunic încă oamenilor. Doar ofiţerilor.

Un zîmbet uşor se întinse peste trăsăturile sălbatice ale lui Urquart. Rotirea harponului şi înfigerea în lemnul punţii păru un gest de aprobare. Apoi zîmbetul dispăru rapid, iar ochii albaştri deveniră mai strălucitori.

— Deci navigam spre Curtea lui Ice Mother, căpitane.

Nu punea la îndoială existenta miticului oraş; în mod cert credea neclintit în realitatea lui. Doar faţa aspră şi ridată a lui Hinsen exprima un scepticism sumbru.

— De ce ne îndreptăm spre New York, domnule? Sau pur şi simplu vrem să vedem dacă acest loc există?

Absorbit de studierea reacţiilor lui Urquart, Arflane răspunse distrat.

— Lordul Pyotr Rorsefne a descoperit oraşul, dar a fost obligat să facă cale întoarsă înainte de a-l explora. Avem hărţile. Cred că oraşul există.

— Va fi Ice Mother în reşedinţa ei? Hinsen nu se putu abţine să imprime o nuanţă de ironic întrebării.

— Vom şti cînd vom ajunge acolo, domnule Hinsen. Arflane îşi îndreptă atenţia asupra celui de-al doilea ofiţer.

— Va fi acolo, delcară plin de convingere Urquart.

Arflane aruncă o privire curioasă înaltului harponier, apoi i se adresă din nou lui Kristoff Hinsen.

— Aminteşte-ţi, domnule Hinsen, că tot ce ţi-am spus e confidenţial.

— Bineînţeles. Hinsen făcu o pauză. Continuă apoi, plin de tact. Fac o inspecţie pe corabie, domnule, dacă domnul Urquart vrea să vă spună cîteva cuvinte. E mai bine ca cineva să supravegheze oamenii.

— Ai perfectă dreptate, domnule Hinsen. Mulţumesc.

După ce Hinsen părăsi puntea de comandă, cei doi bărbaţi rămaseră tăcuţi o bucată de vreme, nici unul nesimţind nevoia să vorbească. Urquart îşi smulse harponul din lemnul punţii şi se îndreptă spre balustradă. Arflane îl urmă.

— Încîntat de călătorie, domnule Urquart? întrebă el într-un tîrziu.

— Da, domnule.

— Chiar crezi că o vom găsi pe Ice Mother?

— Dumneata nu, căpitane? Arflane făcu un gest vag.

— Acum trei luni, domnule Urquart, acum trei luni aş fi spus "da", că există probe în New York în sprijinul credinţei. Acum... Neputincios, făcu o pauză. Se spune că savanţii au dovedit falsitatea ei. Ice Mother e pe moarte.

Urquart îşi schimbă greutatea corpului.

— Atunci vor avea nevoie de ajutorul nostru, domnule. Poate acesta-i şi motivul pentru care navigam într-acolo, ori poate e doar soarta. Poate ea ne cheamă.

— Poate. Vocea lui Arflane suna nesigur.

— Aşa cred, căpitane. Vezi, Pyotr Rorsefne n-a fost decît mesagerul ei. Dumitale ţi-a fost trimis, de aceea l-ai găsit pe gheaţă, şi după ce-a transmis mesajul, a murit. Nu-ţi dai seama de aceasta?

— Ar putea fi adevărat, încuviinţă Arflane.

Misticismul lui Urquart era deconcertant chiar şi pentru Arflane. Privind direct la harponier, îi văzu fanatismul înscris pe faţă, convingerea-i absolută oglindindu-i-se în ochi. Nu cu mult timp în urmă avusese şi el o convingere similară. Clătină trist din cap.

— Nu mai sînt bărbatul care eram, domnule Urquart.

— Nu, domnule. Urquart părea să împărtăşească tristeţea căpitanului. Dar te vei regăsi pe dumneata însuţi în această călătorie. Îţi vei recăpăta credinţa.

Jignit pentru o clipă de intimitatea remarcii lui Urquart, Arflane bătu în retragere.

— Poate că nici nu mai e nevoie de această credinţă, domnule Urquart.

— Sau poate că ai nevoie de ea acum mai mult ca niciodată, căpitane.

Mînia lui Arflane se risipi.

— Mă întreb ce s-a întîmplat cu mine, declară el gînditor. În urmă cu trei luni...

— Cu trei luni în urmă nu făcuseşi cunoştinţă cu familia Rorsefne, căpitane, rosti Urquart neînduplecat, însă cu oarecare simpatie. Ai fost molipsit de slăbiciunea lor.

— Am înţeles că le porţi o anumită loialitate, o responsabilitate protectoare vizavi de această familie, spuse pe neaşteptate Arflane. Îşi dădea seama că afirmaţia lui constituia doar o presupunere din partea sa, totuşi era convins de justeţea ei.

— Vreau să-i ţin în viaţă, dacă la asta te referi, declară evaziv Urquart.

— Nu sînt sigur că te înţeleg... începu Arflane, dar vorbele îi fură tăiate de atitudinea lui Urquart. Bărbatul îi întorsese spatele, privind cu răceală către orizont.

Tăcerea deveni jenantă, iar Arflane se simţi zdruncinat de lipsa de încredere a celuilalt. Sălbaticul harponier nu-şi dezvoltă ideea referitoare la remarca precedentă. În cele din urmă se răsuci spre Arflane, iar trăsăturile i se destinseră într-o oarecare măsură.

— E dorinţa lui Ice Mother, spuse el. Aveai nevoie de familie ca să obţii corabia. De acum înainte evită cît poţi pasagerii, căpitane. Sînt slabi. Chiar şi bătrînul a fost slab, şi el a fost mult mai bun decît oricare din cei în viaţă încă...

— Spui că la mijloc a fost Ice Mother, replică posomorît Arflane. Eu cred că era un alt tip de forţă, la fel de misterios, care m-a implicat în problemele familiei...

— N-ai decît să crezi ce vrei, declară nerăbdător Urquart, eu ştiu însă adevărul. Îţi cunosc destinul. Stai departe de familia Rorsefne.

— Şi de lordul Ulsenn?

— Ulsenn nu înseamnă nimic, surîse batjocoritor Lance-Lungă.

Impresionat de avertismentul lui Urquart, Arflane avu grijă să nu mai pomenească numele Rorsefne. Observase deja cît de mult se implicase în viaţa celor trei. Şi totuşi, gîndi el, în toţi existau anumite trăsături puternice de caracter. Nu erau atît de blajini precum îi considera Urquart. Chiar şi Ulsenn, chiar dacă laş din punct de vedere fizic, avea propria lui integritate, indiferent dacă era doar credinţa în dreptul său absolut de a stăpîni. Adevărat, legăturile sale cu familia Rorsefne îl determinaseră să renunţe la vechile convingeri, dar asta nu reflecta de fapt propria lui slăbiciune? Urquart îi făcea răspunzători pe ceilalţi pentru influenţa lor. Poate că avea dreptate. Oftă şi-şi trecu mîna înmanuşată peste balustradă.

— Sper s-o găsim pe Ice Mother, declară într-un sfîrşit. Trebuie să fiu convins din nou, domnule Urquart.

— Va fi nevoie, căpitane. În curînd vei şti şi dumneata acest lucru. Urquart se întinse şi-l înhaţă de umăr. Arflane fu uluit, însă nu se simţi ofensat. Lance-Lungă îl privi scrutător drept în faţă. Ochii săi albaştri păreau aprinşi de certitudinea propriilor sale idei. Îşi scutură harponul.

— E adevărat, spuse el pasionat. Arătă spre gheaţă. Şi aceea e adevărată. Lăsă să-i cadă mîna. Găseşte-ţi din nou tăria, căpitane. Vei avea nevoie de ea în această călătorie.

Harponierul coborî de pe puntea principală şi dispăru, lăsîndu-l pe Arflane tulburat şi în acelaşi timp mult mai optimist decît fusese timp de mai multe luni.

Din momentul respectiv, Urquart avea să apară frecvent pe puntea principală. Vorbea puţin; stătea pur şi simplu lîngă balustradă sau se sprijinea de timonerie, ca şi cum ar fi dorit, prin simpla sa prezenţă, să-i transmită lui Arflane propria sa tărie de caracter. Reprezenta atît un mentor tăcut, cît şi un

sprijin pentru căpitan, în vreme ce corabia se deplasa rapid spre marginea platoului.

Cîteva zile mai tîrziu, Manfred Rorsefne şi Arflane stăteau în cabina căpitanului, consultînd hărţile desfăşurate pe masa din faţa lor.

— Mîine ajungem la marginea platoului. Rorsefne indică harta zonei, singura amănunţită pe care o aveau. Coborîrea va fi dificilă, nu-i aşa, căpitane?

Arflane clătină din cap.

— Nu neapărat. După cum pare, drumul e liber pînă în acest punct. Puse un deget pe hartă. Unchiul dumitale l-a numit Marele Curs de Nord.

— Acolo unde a naufragiat? Rorsefne se strîmbă.

— Acolo unde a naufragiat, încuviinţă Arflane. Dacă trasăm un curs nord-est prin nord, cu trei pătrimi de cart nord, ar trebui să atingem acest punct unde panta este lină şi uşoară, fără nici un fel de deal care să ne stea în cale. Gheaţa devine mai accidentată doar spre poale, însă pînă acolo ar trebui să pierdem destul din inerţie ca să traversăm fără mare dificultate. Cred că o pot duce jos nevătămată.

Rorsefne zîmbi.

— Pari să-ţi fi recîştigat vechiul aplomb, căpitane.

Arflane se simţi jignit.

— Să stabilim, zise el pe un ton rece.

Ieşind din cabină în drum spre punte, aproape că se loviră de Janck şi de Ulrica, care-şi ajuta soţul să străbată coridorul către cabinele pasagerilor. Rorsefne se înclină în faţa lor rînjind, Arflane se încruntă. Era prima dată de la începutul călătoriei cînd se afla atît de aproape de femeia iubită. Ea îi ocoli privirea, murmură cîteva cuvinte de salut şi trecu mai departe. În schimb, Ulsenn îi aruncă o privire plină de venin.

Cu picioarele ca de cîrpă, Arflane se caţără pe pasarela punţii de comandă, unde Urquart se afla deja, mîngîindu-şi harponul şi uitîndu-se spre tribord. Dădu din cap spre Arflane în momentul cînd cei doi intrară în timonerie.

Cîrmaciul îl saluta şi el pe căpitan. Masiva timonă se deplasase foarte puţin şi omul o aduse la poziţia iniţială.

Arflane se îndreptă spre enorma şi simpla busolă. Cronometrul de lîngă ea era vechi de secole şi începuse să-şi

piardă precizia, dar echipamentul era încă suficient de bun pentru a permite menţinerea unui curs destul de exact. Arflane desfăşură harta şi o întinse pe masa de lîngă busolă; făcu cîteva calcule, apoi dădu aprobator din cap, satisfăcut că avusese dreptate.

— Ar fi mai bine sa folosim încă un om la timonă, decise el. Scoţîndu-şi capul pe uşă, se adresă lui Urquart.

— Domnule Urquart, mai avem nevoie de un ajutor la timonă. Vrei să trimiţi pe cineva încoace?

Lance-Lungă se îndreptă spre pasarelă.

— Şi mai trimite cîţiva marinari de veghe sus. Se apropie marginea platoului şi este nevoie de cîţi mai mulţi ochi buni.

Arflane se răsuci spre timonă şi o prelua din mîinile cîrmaciului. O prinse cu putere în ambele mîini, lăsînd-o să se răsucească puţin de la sine pe măsură ce lanţurile de legătură preluau forţa de tracţiune a tălpicelor. Apoi, cu ochii pe busolă, întoarse corabia cu cîteva grade spre tribord.

Cînd se simţi satisfăcut de noul curs, făcu semn timonierului să-şi preia postul; chiar în acel moment, cel de-al treilea marinar intra pe uşă.

— Ai o sarcină uşoară pentru un timp, băiete, îi spuse Arflane. Vreau să stai alături de camaradul tău să-l ajuţi la timonă dacă va fi necesar.

Rorsefne îl urmă pe puntea principală. Privind spre pupă, îl văzu pe Urquart vorbindu-le cîtorva membri ai echipajului, îl arătă cu degetul pe harponier.

— Şi Urquart pare să se fi ataşat de dumneata, căpitane. Trebuie să te considere un membru al familiei. Nu era nici un pic de sarcasm în tonul său, totuşi Arflane îi aruncă o privire suspicioasă.

— Nu-s sigur de asta. Tînărul rîse.

— Janek cu certitudine nu-i, fii convins de asta. Ai văzut cum te-a fulgerat cu privirea cînd am trecut pe lîngă ei? Nu ştiu de ce ia parte la călătorie. Urăşte navigaţia. Are responsabilităţi în Friesgalt. Poate ca s-o protejeze pe Ulrica de atenţiile unei adunături de marinari neciopliţi!

Arflane se simţi din nou stingherit, neştiind cum să interpreteze cuvintele lui Rorsefne.

— E destul de apărată pe această corabie, mîrîi el.

— Sînt convins că este, fu de acord Manfred. Dar Janek n-o ştie. E gelos. După atenţia pe care i-o acordă, ai crede că ea e-o magazie plină cu pînze de vele!

Arflane ridică din umeri.

Manfred se rezemă neglijent de balustradă, privind absent spre hobanele pe care unul din marinarii numiţi de Urquart se căţăra deja, spre cuibul de observaţie de pe gabia arborelui mare.

— Presupun că aceasta constituie ultima noastră zi de navigat pe gheaţă sigură, spuse el. Călătoria a fost prea lipsită de evenimente pentru mine pînă în prezent. Aştept întâmplări palpitante cînd ne vom apropia de marginea platoului.

Arflane zîmbi.

— Bănuiesc că nu vei fi dezamăgit.

Cerul era încă senin, albastru şi luminos. Gheaţa scînteia sub lumina orbitoare a soarelui şi pînzele albe şi umflate ale corăbiei păreau să licărească, reflectînd, la rîndul lor, strălucirea gheţii.

Se auzea zgomotul uşor provocat de tălpicele ce treceau peste denivelările mici ale terenului; deasupra capetelor lor, o vergă scîrţîia din cînd în cînd. Marinarul de veghe din arborele principal ajunse la postul său şi se instala câ putu mai bine.

Rorsefne rînji.

— Sper să nu fiu. Şi presupun că nu vei fi nici dumneata. Credeam că-ţi place cîte-o mică aventură. Genul ăsta de călătorie nu-ţi poate oferi multă satisfacţie, eh?

În ziua următoare zăriră marginea platoului. Părea că orizontul se apropiase cu repeciziune, ori că dispăruse, complet retezat. Arflane, care se apropiase o singură dată în viaţă de margine, simţea cum îl cuprind fiorii privind spre provă.

Panta era de fapt destul de lină, însă de pe puntea superioară unde stătea el, avea impresia că pâmîntul urma să se sfîrşească brusc, forţînd corabia să execute un plonjon distrugător. Era ca şi cum ajunsese la capătul lumii; într-un anume sens, o şi făcuse: lumea de dincolo de marginea platoului îi era complet necunoscută. Pe măsură ce prova se înclina şi corabia începu să coboare, simţi cum îl cuprinde ò spaimă ciudată.

Duse portavocea la gură.

— Aruncaţi cîteva ancore cu gheare de pisică peste bord, domnule Petchnyoff! Repede! urlă el adresîndu-se secundului aflat pe puntea pupă.

Petchnyoff se repezi în grabă spre puntea inferioară să adune o echipă de marinari. Arflane îi urmări cu privirea în timp ce aruncau ancorele cu patru gheare, ale căror cîrlige îndoite aveau să le încetinească înaintarea pînă ce toate pînzele, cu excepţia celor minim necesare, aveau să fie strînse.

Ghearele muşcară din gheaţă cu un sunet ascuţit şi corabia începu să piardă din viteză, apoi să se clatine periculos.

Hinsen urlă din timonerie:

— Domnule!

Arflane se repezi înăuntru.

— Ce s-a întîmplat, domnule Hinsen?

Cei doi bărbaţi de la timonă trudeau din greu, agăţaţi de roata cea mare, încercînd cu disperare să menţină *Ice Spirit* pe cursul fixat.

— Tălpicele continuă să se rotească, domnule, raportă alarmat Hinsen. Se mişcă încoace şi încolo şi întîmpinăm dificultăţi în a le stabiliza. În acest ritm ne vom răsturna. Se poticnesc în scobiturile din gheaţă, domnule.

Arflane se plasă între cei doi marinari şi apucă şi el cîrma. Îşi dădu seama dintr-o dată ce voia să spună Hinsen. Tălpicele se deplasau pe făgaşele dure practicate în gheaţă de-a lungul secolelor de trecerea şuvoaielor de gheaţa topită şi apă. Exista pericolul real ca nava să se lase pe o parte, răsturnîndu-se după aceea pe pantă.

— Mai avem nevoie de încă două ajutoare. Găseşte doi din cei mai buni cîrmaci, domnule Hinsen, şi asigură-te că au muşchi de oţel!

Kristoff Hinsen se năpusti afară din timonerie, în timp ce Arflane şi ceilalţi doi se agăţară de cîrmă, încercând să menţină cursul cît mai drept posibil. Corabia începuse să se lovească perceptibil de gheaţă şi întreaga punte intră în vibraţie.

Hinsen reveni cu doi marinari ce-l înlocuiră pe căpitan la timonă. Chiar şi cu aceste două ajutoare suplimentare, nava continua să se zdruncine şi să-şi schimbe neîncetat şi periculos direcţia pe pantă, ameninţînd să scape complet de sub control. Arflane privi spre provă. Marginea pantei se găsea în afara

cîmpului vizual. Povîrnişul părea să nu se mai sfîrşească niciodată.

— Preia comanda de aici, domnule Hinsen, spuse Arflane. Mă duc în faţă să văd dacă-mi dau seama ce fel de gheaţă se află înaintea noastră.

Arflane părăsi puntea principala, şi-şi croi drum de-a lungul navei scuturată de vibraţii pînă ce ajunse la teugă. Cît vedeai cu ochii, gheaţa părea la fel cu cea pe care se aflau în acel moment. Corabia făcu un salt, îşi schimbă direcţia, apoi reveni din nou la cursul stabilit. Unghiul pantei părea a se fi accentuat şi puntea se înclină vizibil în faţă. Răsucindu-se, Arflane o zări pe Ulrica Ulsenn stînd destul de aproape de el. Puţin mai departe în spatele ei se afla Janek Ulsenn, ţinîndu-se strîns de balustradă, cu ochii măriţi de spaimă.

— Nu vă îngrijoraţi, doamnă, spuse Arflane apropiindu-se. Pînă la urmă o vom scoate noi la capăt.

Janek Ulsenn îşi ridică privirea şi-şi strigă soţia. Cu o sclipire de suferinţă în ochi, ea se răsuci spre soţul ei strîngîndu-şi veşmintele mai bine în jurul corpului, şi se îndepărtă traversând puntea aflată într-o continuă balansare.

Era prima dată de la despărţirea lor cînd Arflane observase vreo emoţie oglindită pe faţa ei. Fu oarecum surprins. Preocuparea pentru siguranţa navei îl făcuse să uite sentimentele nutrite faţă de ea; îi vorbise ca şi cum s-ar fi adresat unui pasager oarecare, încercînd să-l liniştească.

Fu tentat s-o urmeze, dar corabia devie brusc de la curs, părînd a fi în pericol să se răstoarne pe o parte.

Arflane o luă la fugă înapoi spre puntea de comandă, urcă scările şi intră în timonerie. Hinsen şi cei patru marinari cu feţele şiroind de sudoare şi cu muşchii încordaţi la maximum se luptau cu cîrma. Arflane se agăţă şi el de o spiţă, alăturîndu-şi efortul în încercarea de a readuce corabia pe cursul stabilit.

— Înaintăm al naibii de încet, mîrîi el. Dacă am putea obţine o viteză mai mare, am avea şansa să sărim peste şanţuri, sau să trecem direct prin ele.

Nava făcu din nou un salt şi toţi se încleştară strîns de timonă. Arflane scrîşni din dinţi pe măsură ce forţau cîrma să se răsucească.

— Acţionaţi bolţurile de siguranţă, domnule! îl imploră Hinsen. Aruncaţi ancorele cele grele!

Arflane îl străpunse cu privirea. Un căpitan nu arunca niciodată ancorele grele decît dacă situaţia era fără ieşire.

— Ce rost are să încetinim, domnule Hinsen? replică el cu răutate. Avem nevoie de o viteză mai mare, nu de una mai mică.

— Opriţi corabia, domnule, acţionaţi dispozitivul de avarie. E singura noastră şansă. Aşa trebuie să se fi petrecut lucrurile şi cu vasul lordului Rorsefne atunci cînd a naufragiat!

Arflane scuipă pe jos.

— Ancorele grele, dispozitivele de avarie, avem toate şansele să naufragiem dacă le utilizăm. Nu, domnule Hinsen, vom coborî panta cu toate pînzele sus!

Hinsen aproape că scăpă din mînă timona din cauza uimirii. Neîncrezător, se holbă la căpitan.

— Cu toate pînzele sus?

Timona făcu iar un salt şi tălpicele corăbiei scîrţîiră sinistru în clipa cînd începură să alunece într-o parte. Pentru cîteva momente se luptară din răsputeri şi în tăcere cu uriaşa roată, pînă ce reuşiră s-o readucă la poziţia iniţială.

— Încă două sau trei astfel de salturi şi o scăpăm complet de sub control, spuse plin de convingere marinarul aflat cel mai aproape de căpitan.

— Da, mormăi acesta, aruncîndu-i o privire lui Hinsen. Ridică toate pînzele, domnule Hinsen.

Văzînd că ofiţerul ezită, Arflane dădu nervos drumul cîrmei şi apucînd o portavoce de pe perete, ieşi pe punte.

Îl văzu pe Petchnyoff pe puntea pupă. Omul părea înspăimîntat. Pe corabie domnea o atmosferă de panică nemărturisită.

— Domnule Petchnyoff! urlă Arflane prin portavoce. Toţi oamenii pe vergi! Ridicaţi toate pînzele!

Feţele şocate ale echipajului îl priviră încremenite. Expresia lui Petchnyoff oglindea incredulitatea.

— Ce-aţi spus, domnule?

— Toate pînzele sus, domnule Petchnyoff! Avem nevoie de viteză ca să manevrăm corabia!

Ice Spirit vibra violent şi începu iarăşi să se răsucească.

— Tot echipajul sus pe hobane! urlă Arflane şi aruncînd portavocea se repezi în timonerie să se alăture celorlalţi care

încercau să stăpânească cîrma. Hinsen îi evită privirea, evident convins că şeful său înnebunise.

Prin hubloul timoneriei, Arflane zări marinarii căţărîndu-se pe vergi. Încă o dată abia reuşiră să readucă nava pe cursul fixat. Pînzele începură să trosnească şi să se umfle treptat, pe măsură ce prindeau vântul. *Ice Spirit* începu să coboare şi mai repede panta abruptă.

Arflane simţi o satisfacţie adîncă în clipa în care timona deveni mai ascultătoare la comenzi. Nu era încă complet sub control, însă nu mai întînnpinau greutate în a menţine nava pe cursul dorit. Singurul pericol rămas era să nu întîlnească vreun obstacol în care să intre cu toată viteza, sfârîmîndu-se în bucăţi.

— Du-te pe punte, domnule Hinsen, ordonă el înspăimîntatului ofiţer. Spune-i domnului Urquart să urce sus cu o portavoce şi să fie cu ochii în patru la provă.

Întinderea de gheaţă se estompa pe ambele borduri pe măsură ce nava cîştiga viteză. Arflane aruncă o privire prin hublou şi-l văzu pe Urquart căţârîndu-se pe vergile inferioare ale arborelui trinchet.

Uriaşa corabie făcu un salt şi reveni greoaie pe sol în scîrţîitul tălpicelor. Devenise totuşi mai uşor de manevrat şi nici un obstacol iminent nu era vizibil în apropiere.

Figura lui Urquart era calmă în clipa în care privi spre timonerie; membrii echipajului păreau încă înfricoşaţi. Arflane le savura neliniştea. Rînji cu gura pînă la urechi, deşi buna dispoziţie i se împletea cu puţină teamă în timp ce dirija corabia pe pantă în jos.

Schoonerul îşi continuă coborîrea rapidă vreme de un ceas; părea că alunecă pe o pantă fără de început şi fără de sfîrşit, căci nici unul nici celălalt nu era vizibil. Tălpicele parcă nu mai atingeau gheaţa. Arflane decise că putea încredinţa timona lui Hinsen. Cel de-al doilea ofiţer nu păru deloc încîntat de responsabilitate.

Îndreptîndu-se spre provă, căpitanul se caţără pe tachelaj pentru a se balansa pe grijele alături de Urquart. Harponierul zîmbi uşor.

— Eşti într-o dispoziţie cumplită, căpitane, declară el aprobator.

Arflane îi întoarse zîmbetul.

În faţa lor, panta de gheaţă se arcuia brusc, părînd a se întinde la nesfîrşit. Peisajul defila cu repeziciune, pulberea albă şi rece ridicată de tălpice abătîndu-să asupra punţii. O aşchie de gheaţă îl izbi pe Arflane în gură, producîndu-i o uşoară sîngerare, pe care abia de o simţi.

Curînd panta deveni mai uşoară şi gheaţa mai accidentată, însă viteza corăbiei nu se reduse aproape deloc. În schimb, masiva navă sărea pe gheaţă, ridicîndu-se în sus şi prăvălindu-se ca şi cum ar fi fost purtată de o serie de valuri uriaşe.

Senzaţia astfel produsă accentuă buna dispoziţie a lui Arflane; căpitanul începu să se relaxeze, pericolul trecuse. Balansîndu-se pe grijele, fredona o melodie, simţind cum tensiunea scădea pe toată nava.

Trecu un timp şi Urquart zise încet:

— Căpitane! Arflane îi arunca o privire şi văzu că ochii i se dilataseră. Arăta cu degetul înainte.

Arflane privi cercetător dincolo de creasta joasă de gheaţă şi văzu ceva ce semăna cu o dungă neagră-verzuie ce le tăia de-a curmezişul drumul, undeva în depărtare. Nu era în stare să-şi creadă ochilor. Urquart rosti cuvîntul fatal.

— Crevasă, căpitane. Şi încă una mare. N-o vom traversa niciodată.

De cînd fusese trasată harta, o crăpătură trebuia să fi apărut în suprafaţa de gheaţă de la poalele pantei. Arflane se blestemă în gînd că nu anticipase aşa ceva, cu toate că ştia că formarea de crevase nu reprezenta un lucru neobişnuit, mai ales într-un astfel de teren.

— Şi nu vom reuşi niciodată să oprim la timp cu această viteză. Arflane începu să coboare, făcînd sforţări uriaşe să pară calm şi sperînd că echipajul nu a observat încă fisura.

— Nici chiar ancorele nu ne-ar opri; n-ar face decît să ne dea peste cap, aruncîndu-ne direct în prăpastie.

Arflane ajunse pe punte încercînd să se mobilizeze pentru a întreprinde ceva, deşi se simţea cuprins de o indiferenţă izvorîtă din convingerea că nu mai era nimic de făcut.

Acum, cînd nava se apropia tot mai mult, marinarii distinseră şi ei crevasa. Scoaseră un cumplit urlet de groază cînd îşi dădură scama, la rîndul lor, că nu mai aveau nici o şansă să oprească.

În clipa cînd Arflane ajunse la pasarela ducînd spre puntea principală, se întîlni cu Manfred Rorsefne şi cei doi Ulsenni ce se apropiau în grabă. Manfred strigă spre Arflane:

— Ce se întîmplă, căpitane?

Acesta rîse amar.

— Aruncă-ţi o privire înainte!

Arflane ajunse pe puntea principală şi se repezi în timonerie, preluînd cîrma de la un Hinsen de paloare cadaverică.

— Puteţi s-o-ntoarceţi, domnule?

Arflane clătină din cap.

Corabia aproape că ajunsese la crevasă. Arflane nu făcu nici o încercare de a modifica cursul.

Hinsen era pe punctul să izbucnească în plîns de frică.

— Vă rog, domnule, încercaţi s-o întoarceţi!

Uriaşul abis, larg căscat, se apropia cu repeziciune, gheaţa de un verde închis de pe ambele maluri strălucind în lumina soarelui

Realiză că timona i se roteşte liber în mînă; tălpicele din faţă părăsiră terenul compact şi se întinseră peste crevasă în clipa în care corabia se avîntă şuierînd în vid.

Arflane simţi ceva ciudat, aproape o senzaţie de uşurare, deoarece anticipase plonjonul înspre adîncuri. Apoi brusc, începu să zîmbească. Schoonerul se deplasa cu o viteză atît de mare, încît exista posibilitatea să ajungă de cealaltă parte a crevasei, a cărei margine depărtată se situa mai jos decît cea pe care tocmai o părăsiseră.

Schoonerul făcu un salt prin aer şi se prăbuşi de cealaltă parte. Se învîrti, ameninţînd să se răstoarne. Arflane se clătină dar reuşi să se prindă de timonă, răsucind-o cu toată forţa. Răzuind gheaţa şi tot izbindu-se de ea, corabia începu să-şi reducă din viteză sub impactul propriei greutăţi.

— Sîntem teferi, domnule! Hinsen rînjea cu gura pînă la urechi. Ne-aţi trecut dincolo, domnule!

— Ceva a făcut-o, domnule Hinsen. Iată, preia din nou cîrma.

După ce Hinsen se execută, Arflane se îndreptă încet spre puntea de comandă.

Oamenii se ridicau de unde căzuseră. Unul singur rămase întins pe jos. Arflane coborî pasarela şi-şi croi drum către cel lungit la podea. Lăsîndu-se în genunchi, îl întoarse pe spate.

Jumătate din oase îi erau frînte, sîngele îi curgea din gură. Deschise ochii şi-i zîmbi slab căpitanului.

— Credeam că am încasat-o de data asta, domnule, zise el. Ochii i se închiseră şi zîmbetul i se şterse de pe buze. Murise.

Arflane se ridică cu un oftat, frecîndu-şi fruntea. Îl durea tot corpul după efortul depus la timonă. Se produse o busculadă în clipa cînd echipajul se repezi spre balustrade să privească în urmă spre crevasă; nimeni nu scoase o vorbă.

De pe arborele trinchet, unde încă mai atârna încă, Urquart scoase un hohot de rîs ale cărui sunete stridente răsunară ca un ecou prin toată nava, spărgînd tăcerea. Cîţiva oameni începură să aclame şi să strige, întorcîndu-se cu spatele spre balustradă şi fluturîndu-şi mîinile în direcţia lui Arflane. Cu faţa împietrită, acesta se îndreptă spre puntea de comandă şi rămase acolo o clipă nemişcat, în timp ce echipajul continua să-l ovaţioneze. Apucă apoi portavocea de unde o lăsase să cadă mai devreme şi o duse la gură.

— Toată lumea din nou sus! Strângeţi pînzele! Mişcaţi-vă!

În ciuda euforiei generale, echipajul se repezi prompt să-i execute ordinul şi în curînd vergile prinseră parcă viaţă cu puzderia de siluete care strîngeau velele.

Petchnyoff apăru pe puntea pupă. Privi în sus spre şeful său cu o căutătură stranie şi încruntată în ochi. Trecându-şi mîneca peste frunte, porni spre puntea inferioară.

— Mai bine ai ridica ghearele de pisică, domnule Petchnyoff, strigă Arflane. Sîntem în afară de pericol.

Aruncă o privire la crevasa care dispărea în depărtare, felicitîndu-se în sine pentru norocul avut. Dacă nu ar fi decis să coboare cu toată viteza, ar fi nimerit drept în crevasă, fiind înghiţit de adîncurile ei. Corabia făcuse un salt de patruzeci de picioare.

Se întoarse la timonă să testeze şi să aprecieze starea tălpicelor. După felul cum reacţionau la comenzi, păreau să funcţioneze normal; totuşi dorea să se încredinţeze că nu suferiseră vreo avarie, de orice natură ar fi fost ea.

În clipa cînd, cu toate pînzele strînse, nava se opri cu o zdruncinătură, Arflane era deja pregătit să coboare pe gheaţă. Coborî pe o scară de frînghie. Tălpicele erau zgîriate în cîteva locuri, altminteri păreau nevătămate. Privi în sus cu admiraţie înspre *Ice Spirit,* trecîndu-şi mîna peste unul din suporţi. Era

convins că nici un alt vas nu ar fi rezistat impactului cu solul după săritura peste crevasă.

Căţărîndu-se din nou la bord, îl întîlni pe Janek Ulsenn. Trăsăturile sale lugubre erau negre de mînie. Ulrica, cu faţa îmbujorată, stătea exact în spatele său. Lîngă ea, la fel de indiferent şi amuzat ca întotdeauna, se afla Manfred Rorsefne.

— Felicitări, căpitane, murmură ci. Grozavă previziune.

Ulsenn începu să zbiere.

— Eşti un nebun necugetat, Arflane! Aproape că am fost omorîţi, fiecare dintre noi! Oamenii din echipaj n-au decît să creadă că ai anticipat crevasa - eu ştiu că n-ai făcut-o. Ai pierdut încrederea lor!

Afimaţia era vădit falsă. Arflane rîse şi aruncă o privire în jur.

— Mi se pare că echipajul e cuprins de bună dispoziţie.

— Pur şi simplu o reacţie după pericol. Aşteaptă pînă ce vor începe să se gîndească la ce erai cît pe-aci să le faci!

— Sînt înclinat să cred, vere, interveni Manfred, că incidentul le-a restabilit pur şi simplu încrederea în norocul căpitanului. Ştii doar că echipajul pune mare preţ pe norocul unui căpitan.

Arflane o privea pe Ulrica Ulsenn. Aceasta încercă să se uite într-o parte, apoi însă îi întoarse privirea şi Arflane socoti că expresia ei putea fi una de admiraţie. După o clipă ochii îi deveniră din nou reci, iar el se înfioră.

Manfred Rorsefne apucă braţul Ulricăi şi o conduse spre coridorul ce ducea la cabina ei. Ulsenn continuă să-l înfrunte pe Arflane.

— Ne vei omorî pe toţi, tu din Brershill! După cît se părea, nu-şi dădea seama că Arflane nu-i acorda atenţie. Frica îl făcuse să uite umilinţa la care fusese supus cu cîteva zile înainte. Arflane îl privi calm.

— Cu siguranţă că într-o zi voi omorî pe cineva. Zîmbi şi se îndepărtă spre puntea provă, sub privirile admirative ale echipajului şi sub căutătura fixă şi exasperată a Lordului Janek Ulsenn.

Odată platoul depăşit, gheaţa deveni mai accidentată, dar mai uşor de străbătut atîta timp cît corabia menţinea o viteză rezonabilă. Conturul platoului rămase vizibil în spatele lor cîteva

momente, un perete imens de gheaţă ridicîndu-se pînă la nori. Aerul era mai cald şi zăpada mai puţină. Arflane se simţea incomodat de creşterea temperaturii şi de mişcările în valuri ale aerului, creînd uneori forme ciudate din nimic. Pretutindeni înspre provă se vedeau gheţari şi, din cauza căldurii, Arflane se temea să nu intre în vreo nouă fisură în gheaţă. Astfel de fisuri apăreau atunci cînd crusta de gheaţă devenea subţire, acoperind un rîu subteran. Nefiind construită pentru a rezista la apă, o corabie imobilizată într-o fisură avea adesea puţine şanse să se elibereze, putîndu-se scufunda cu uşurinţă.

Pe măsură ce nava se deplasa spre nord-vest prin nord, apropiindu-se de ecuator, echipajul şi ofiţerii se încadrară într-o rutină bine stabilită. Capriciile anterioare ale căpitanului fuseseră date uitării; norocul său era mult respectat, iar el devenise extrem de popular printre membrii echipajului.

Doar Petchnyoff îl surprinse pe Arflane prin refuzul de a-i ierta atitudinea anterioară. Îşi petrecea cea mai mare parte a timpului liber cu Janek Ulsenn; cei doi puteau fi văzuţi adesea plimbîndu-se împreună pe punte. Prietenia lor îl irită într-o oarecare măsură pe Arflane. Simţea că, dintr-un anumit punct de vedere, Petchnyoff îl trăda, însă nu era treaba lui să aprobe compania tînărului secund, de vreme ce-şi îndeplinea destul de bine îndatoririle. Arflane începea chiar să simtă o uşoară simpatie pentru Ulsenn şi considera că trebuia să i se permită un prieten pe parcursul călătoriei.

Urquart obişnuia în continuare să zăbovească lîngă el pe puntea de comandă. Prezenţa teribilului harponier constituia o mîngîiere pentru căpitan. Vorbeau rareori, în schimb camaraderia dintre ei se întărise mult.

Pentru Arflane devenise posibil s-o vadă pe Ulrica Ulsenn fără a încerca să-i forţeze o reacţie; ajunsese chiar să tolereze şi maniera de comportare sardonică şi zeflemitoare a lui Manfred Rorsefne.

Doar căldura îl deranja. Temperatura se ridicase cu cîteva grade deasupra lui zero şi echipajul lucra dezbrăcat pînă la brîu. Împotriva voinţei sale, Arflane fusese obligat să-şi scoată haina groasă de blană. Doar Urquart refuza să-şi dea jos orice piesă a îmbrăcăminţii, suportînd stoic neajunsurile.

La ordinele căpitanului, doi marinari de veghe se aflau permanent pe gabie, pentru a distinge semnele prevestitoare

gheţii subţiri. În timpul nopţii pînzele se strîngeau, iar ancorele cu gheare de pisică erau aruncate aşa încît corabia se tîra extrem de încet.

Vîntul bătea slab. Deplasarea se făcea destul de încet şi în timpul zilei. Din cînd în cînd se observau miraje, de obicei de forma unor gheţari răsturnaţi, şi Arflane trebuia să-şi dea multă osteneală să explice fenomenul oamenilor care, considerîndu-l un fel de prevestire, aşteptau să fie interpretat.

Pînă ce, într-o bună zi, vîntul se opri cu totul şi rămaseră nemişcaţi.

13
Harponul

Timp de o săptămînă rămaseră nemişcaţi în căldură. Cerul şi gheaţa scînteiau sub soare precum cuprul. Oamenii stăteau în grupuri, distrîndu-se cu jocuri simple şi discutînd cu voci joase şi jalnice. Deşi dezbrăcaseră cea mai mare parte a hainelor, mai păstrau încă vizierele de zăpadă. De la distanţă păreau nişte păsări disgraţioase adunate ciorchine pe punte. Ofiţerii îi menţineau cît de ocupaţi puteau, însă era puţin de lucru la bord. Cînd Arflane dădea vreun ordin, oamenii îl ascultau cu mai puţină promptitudine decît înainte; moralul scădea văzînd cu ochii.

Frustrat, Arflane simţea cum încep să-l lase nervii. Mişcările îi deveniseră nervoase şi tonul brusc.

Plimbîndu-se pe puntea inferioară, fu abordat de Fydur, şeful de echipaj, un individ păros cu nişte sprîncene negre proeminente.

— Scuzaţi-mă, domnule, îmi pare rău că vă deranjez, dar aveţi vreo idee cît timp mai...

— Întreab-o pe Ice Mother, nu pe mine.

Arflane îl împinse într-o parte şi plecă, lăsîndu-l pe celălalt furios şi cu o mutră acră.

Nu se vedea nici urmă de nori, nici un semn că vremea avea să se schimbe. Arflane bîntuia corabia cu o privire întunecată, urzind în minte tot felul de gînduri despre Ulrica Ulsenn.

Într-o zi, privind în jos de pe puntea de comandă, îi zări pe Janck Ulsenn şi pe Petchnyoff discutînd animaţi cu Fydur şi un grup de marinari. După felul în care cîţiva aruncau priviri furişe spre locul unde se afla el, Arflane ghici importanţa conversaţiei. Îl privi întrebător pe Urquart, rezemat de peretele timoneriei; acesta ridică din umeri.

— Trebuie să le dăm ceva de făcut, bombăni Arflane. Sau să le spunem ceva care să le ridice moralul. În acel mic grup se pune la cale începutul unei revolte, domnule Urquart.

— Da, domnule. Urquart părea aproape mulţumit în sinea sa de constatarea făcută.

Arflane încruntă din sprîncenc, apoi se hotărî. Îl chemă pe cel dc-al doilea ofiţer, aflat în postul său de pe puntea pupă.

— Adună oamenii, domnule Hinsen. Vreau să le vorbesc.

— Toată lumea, adunarea! urlă în portavoce Hinsen. Adunarea, în faţa punţii de comandă. Vorbeşte căpitanul.

Mohorîţi, oamenii începură să se adune, mulţi din ei rînjind pe faţă în direcţia lui Arflane. Micul grup al lui Ulsenn şi Petchnyoff se dispersă şi se plasă în spatele marii mase a echipajului.

— Domnule Petchnyoff. Vino, te rog, aici sus! Arflane aruncă o privire aspră secundului său. Şi dumneata, te rog, domnule Hinsen! Şef de echipaj, la postul dumitale.

Petchnyoff execută încet ordinul. Fydur îşi ocupă locul în faţa oamenilor, mişcîndu-se la fel de puţin binevoitor.

Cînd toţi ofiţerii se adunară în spatele său pe puntea de comandă, Arflane îşi drese glasul şi strîngînd în mîini balustrada, se aplecă să privească în jos spre echipaj.

— Băieţi, după cum văd sînteţi în toane proaste. Soarele arde prea tare, iar vîntul lipseşte cu desăvîrşire. Nu există nici măcar un lucru - a dracului treabă! - pe care-l să-l pot face pentru a scăpa de primul sau pentru a-l pune în mişcare pe-al doilea. Sîntem ţintuiţi locului şi cu asta basta... V-am scos pînă acum din una sau două încurcături, aşa încît poate mă veţi ajuta să trecem cu bine şi peste asta. Vîntul va porni mai devreme ori mai tîrziu...

— Dar cînd, domnule? Vorbise un marinar, unul din cei ce stătuse de vorbă cu Ulsenn.

Arflane aruncă o privire întunecată lui Fydur. Acesta îndreptă un deget moale spre matelot.

— Ţine-ţi gura!

Arflane nu se afla într-o dispoziţie prielnică ca să răspundă direct la interpelare. Făcu o pauză, apoi continuă:

— Poate vom fi recompensaţi cu un pic de vînt cînd disciplina la bordul acestei corăbii se va întări. Însă vremea nu o pot prezice. Dacă unii din voi sînt atît de nerăbdători să pornească

la drum, atunci v-aş sugera să coborîţi pe gheaţă şi să remorcaţi hîrbul ăsta!

Un alt marinar murmură ceva. Fydur îl reduse la tăcere. Arflane se aplecă înspre înainte.

— Despre ce-a fost vorba, nostrom?

— Dorea să ştie destinaţia, domnule, replică Fydur. Bănuiesc că o mulţime dintre noi...

— De asta v-am adunat, continuă Arflane. Ne îndreptăm spre New York.

Cîţiva oameni izbucniră în rîs. A merge spre New York constituia o metaforă a cărei semnificaţie era moartea, faptul de a te alătura lui Ice Mother.

— New York, repetă Arflane privindu-i cercetător. Avem hărţi ce ne indică poziţia oraşului. Mergem spre New York. Întrebări?

— Da, domnule. Se spune că New York-ul nu există pe această lume. Se spune că se află în cer, sau undeva... Înaltul marinar care vorbise nu stăpînea prea bine metafizica.

— New York e la fel de real ca şi voi şi e clădit pe o gheaţă compactă, îl asigură Arflane. L-a văzut Lordul Pyotr Rorsefne. De acolo se întorcea cînd l-am găsit. În testamentul său cere să mergem acolo. Vă aduceţi aminte de testament? A fost citit curînd după ce Lordul a încetat din viaţă.

Oamenii aprobară din cap, schimbînd cuvinte între ei.

— Înseamnă că vom vedea Curtea lui Ice Mother? Întrebă un alt marinar.

— Posibil, spuse grav Arflane.

Murmurele deveneau din ce în ce mai aprinse. Arflane îi lăsă să vorbească între ei o bucată de vreme. Mulţi primiseră ştirea cu neîncredere, însă în prezent unii începuseră să surîdâ plini de emoţie. Imaginaţia le fusese stîrnită.

După un timp, Arflane ordonă nostromului să-i liniştească. Murmurul se stinse treptat. Înainte ca Arflane să vorbească, tonul trufaş şi fără echivoc al lui Janek Ulsenn se auzi peste capetele marinarilor. Rezemat de arborele artimon, se juca cu o bucată de frînghie.

— Poate din această cauză stăm nemişcaţi, căpitane, eh? Arflane îşi încreţi fruntea.

— Ce vrei să spui, Lord Ulsenn?

— Mi-a trecut prin minte dacă nu cumva motivul pentru care nu avem vînt este acela că Ice Mother nu ni-l trimite. Nu doreşte s-o vizităm la New York! Ulsenn miza în mod deliberat pe firea superstiţioasă a membrilor echipajului. Noua idee stîrni un nou val de murmure printre marinari.

De această dată, Arflane zbieră el însuşi la ei pentru a-i linişti. Îl privi încruntat pe Ulsenn, incapabil să găsească pe loc un răspuns satisfăcător pentru oameni.

Şi atunci Urquart făcu un pas înainte şi-şi sprijini harponul de balustrada. Încă înveşmîntat complet în hainele sale spălăcite de blană, cu ochii săi albaştri reci şi duri, părea el însuşi un semizeu al gheţurilor. Marinarii tăcură.

— De ce suferim noi? întrebă el cu asprime. De un frig insuportabil? Nu! Suferim de *căldură!* Şi asta-i arma lui Ice Mother? Şi-ar folosi ea duşmanul ca să ne oprească? Nu! Sînteţi nişte neghiobi dacă credeţi că ea ne stă împotrivă. Cînd a decretat Ice Mother că oamenii nu trebuie să călătorească spre reşedinţa ei din New York? Niciodată! Ştiu doctrina mai bine decît oricine altcineva de la bordul acestei corăbii. Sînt servitorul prea-plecat al lui Ice Mother; credinţa mea în ea este mai puternică decît orice aţi simţi voi. Eu *ştiu* ce doreşte Ice Mother: doreşte să navigam spre New York. Doreşte să-i cunoaştem Curtea pentru ca, întorcîndu-ne în Cele Opt Oraşe, să-i reducem la tăcere pe cei ce se îndoiesc de existenţa sa! Ea îşi îndeplineşte dorinţa prin intermediul căpitanului Arflane; de aceea îl însoţesc eu. De aceea navigam cu toţii sub comanda lui! Ăsta-i destinul nostru.

Glasul neînduplecat şi plin de foc al lui Urquart reduse complet la tăcere echipajul, dar nu avu un efect vizibil asupra lui Ulsenn.

— Vorbe de nebun, urlă lordul. Iar un alt smintit vă comandă. Dacă-i urmăm pe ăştia doi, atunci destinul nostru va fi o moarte singuratică pe gheaţă.

O mişcare bruscă şi o lovitură surdă; masivul harpon al lui Urquart zbură de-a curmezişul punţii, peste capetele mateloţilor, ca să se înfigă în catarg, la un inci de capul lui Ulsenn. Faţa acestuia deveni albă ca varul si el se dădu înapoi clătinîndu-se, cu ochii măriţi de spaimă. Încercă să rostească ceva cu o voce incoerentă, însă Urquart sări peste balustrada punţii de

comandă şi-şi făcu loc printre oameni pentru a-l înfrunta pe aristocrat.

— Vorbeşti cu uşurinţă despre moarte, Lord Ulsenn, spuse el sălbatic. Mai bine ai fi mai discret, altminteri poate Ice Mother va considera că se cuvine să te ia la sînul ei mai degrabă decît ai dori. Îşi smulse harponul din catarg. E spre binele celor de teapa ta că întreprindem această călătorie. Potrivit ar fi să-i oferi astă seară lui Ice Mother, doar pentru consolare, cîteva picături din sîngele tău, neînsemnatul meu mic lord, ca nu cumva să-ţi pierzi tot sîngele înainte de sfîrşitul călătoriei.

Cu lacrimi de mînie în ochi, Ulsenn se năpusti asupra mătăhălosului harponier. Acesta zîmbi uşor şi-l ridică fără efort în sus pentru a-l azvîrli, aproape cu delicateţe, pe punte. Ulsenn ateriza cu faţa în jos şi se rostogoli; din nas îi curgea sînge. Se tîrî cît mai departe de uriaşul zîmbitor. Oamenii rîdeau, aproape uşuraţi.

Buzele lui Arflane se arcuiră într-un început de zîmbet; apoi toata buna dispoziţie i se topi cînd Ulrica traversă puntea alergînd spre bărbatul ei rănit, îngenunchie lîngă el şi-i şterse sîngele de pe faţă.

Manfred Rorsefne li se alătură pe puntea de comandă.

— N-ar trebui să-ţi stăpâneşti mai bine ofiţerii, căpitane? sugeră el politicos.

Arflane se răsuci să îl privească în faţă.

— Urquart îmi cunoaşte dorinţele, replică el.

Hinsen arătă cu degetul spre sud.

— Căpitane, nori mari se ridică dinspre pupă!

Într-o oră pînzele se umflară de un vînt aducător de o lapoviţă glacială, care-i forţă pe toţi să-şi pună în mare grabă hainele de blană.

Curînd după aceea porniră; dimineaţa era posomorîtă. Echipajul trecuse din nou de partea lui Arflane. Ulsenn şi soţia sa dispărură sub punte, însoţiţi şi de Manfred Rorsefne; pentru moment Arflane insista ca toţi ofiţerii să rămînă cu el pe puntea de comandă. Ordonă să se ridice pînzele şi trimise marinarii de veghe pe gabie.

Hinsen şi Petchnyoff aşteptară răbdători pînă ce-şi îndreptă atenţia asupra lor. O bucată de vreme îl privi sumbru pe Petchnyoff; tensiunea dintre ei se accentua înainte să le întoarcă spatele, ridicând uşor din umeri.

— În regula, sînteţi liberi.

Cu Urquart, însoţitor tăcut lîngă el, Arflane rîse încetişor pe măsură ce corabia îşi mărea viteza.

Două nopţi mai tîrziu, Arflane zăcea în cuşeta sa, incapabil să doarmă. Ascultă bubuitul înfundat al tălpicelor pe suprafaţa zgrunţuroasă de gheaţă, şuieratul vîntului aducător de lapoviţă în tachelaje şi scîrţîitul vergilor. Sunetele erau normale, totuşi un al şaselea simţ îi spunea că ceva era în neregulă. În cele din urmă se ridică, se îmbrăcă şi fixîndu-şi cu o cataramă la brîu cuţitul de spintecat balene, se urcă pe punte. Se aşteptase la necazuri de orice fel încă din momentul în care-i văzuse pe Petchnyoff, Ulsenn şi Fydur stînd de vorbă. Era sigur că discursul retoric al lui Urquart avusese puţin efect asupra lor. Se putea ca Fydur să-i fi devenit din nou loial, dar cu siguranţă că Ulsenn nu-i era, iar în puţinele ocazii cînd apăruse pe punte era întotdeauna însoţit de Petchnyoff.

Arflane privi în sus spre cer. Era încă acoperit de nori şi se zăreau doar cîteva stele. Singura lumină venea de la lună şi de la lămpile pîlpîind slab la timonerie. De-abia distingea siluetele marinarilor de veghe de sus de pe crucetă şi formele corpolente ale celor de la provă şi pupă. Privi înapoi spre timonerie. Petchnyoff trebuia să fie de cart, şi totuşi nu se vedea decît timonierul.

Urcă scările şi pătrunse cu paşi mari în timonerie. Marinarul de la cîrmă îl salută scurt din cap.

— Domnule căpitan.

— Unde-i ofiţerul de cart, timonier?

— Cred că s-a îndreptat spre provă, domnule.

Arflane îşi ţuguie buzele. În afară de marinarul de veghe, nu văzuse pe nimeni acolo. Se îndreptă alene spre busolă, apoi se uită'pe hartă.

Deviaseră trei grade de la curs. Arflane îl privi cu asprime pe timonier.

— Omule, eşti cu trei grade faţă de curs! Ai adormit?

— Nu, domnule căpitan! Marinarul părea mihnit din cauza acuzei. Domnul Petchnyoff a spus că ăsta-i cursul, domnule!

— Chiar aşa? Faţa lui Arflane se întunecă. Modifică cursul, timonier. Trei grade spre tribord.

Părăsi puntea şi începu să cerceteze nava, căutîndu-l pe Petchnyoff. Individul nu era de găsit. Arflane se îndreptă spre

puntea inferioară unde, în hamacele lor, se odihneau mateloţii. Dădu una peste umăr omului cel mai apropiat. Acesta mormăi şi trînti o înjurătură.

— Ce s-a întîmplat?

— Sîn' căpitanul. Du-te pe punte lîngă timonier. Ştii ceva despre navigaţie?

— Puţin, domnule, mîrîi omul în timp ce se dădea jos din hamac, scărpinîndu-se în cap.

— Atunci suie pe punte. Îţi arată timonierul ce ai de făcut.

Arflane străbătu coridorul întunecat pînă ce ajunse la cabinele pasagerilor. Cea a lui Janek Ulsenn se afla chiar în faţa celei rezervate soţiei sale. Arflane ezită, apoi bătu puternic în uşa lui Ulsenn. Nici un răspuns. Răsuci mînerul. Uşa nu era încuiată. Intră.

Cabina era goală. Arflane se aşteptase să-l găsească acolo pe Petchnyoff. Cei doi trebuiau să fie undeva pe corabie. Nici o lumină nu se zărea în vreuna din celelalte cabine.

Furia îi creştea cu fiecare clipă. Arflane se reîntoarse pe puntea pupă, căutînd să desluşească, cu mare atenţie, orice murmur de conversaţie care i-ar fi indicat locul unde se aflau cei doi bărbaţi.

O voce de pe puntea de comandă îl strigă.

— S-a întîmplat ceva, domnule? Era Petchnyoff.

— De ce ţi-ai părăsit cartul, domnule Petchnyoff? urlă Arflane. Vino aici!

Petchnyoff i se alătură peste cîteva clipe.

— Îmi pare rău, domnule, am... am...

— Cît ai lipsit din post?

— Puţin, domnule. A trebuit să-mi fac nevoile.

— Vino cu mine pe puntea de comandă, domnule Petchnyoff. Arflane urcă pasarela şi pătrunse în timonerie. Stătea lîngă busolă în momentul cînd intră Petchnyoff. Cei doi marinari de la timonă îl priviră curios pe secund.

— De ce i-ai spus timonierului că eram pe cursul stabilit cînd de fapt deviasem cu trei grade? tună Arflane.

— Trei grade, domnule? Petchnyoff păru jignit. Nu deviasem de la curs, domnule.

— Chiar nu, domnule Petchnyoff? Ce-ar fi să consulţi hărţile?

Secundul se îndrepta spre masa pe care se aflau hărţile şi desfăşură una din ele. Vocea îi sună triumfătoare cînd anunţă:

— Ce-i greşit, domnule? Ăsta-i cursul pe care-l urmăm. Arflane se încruntă şi se apropie să studieze harta. Cercetînd-o cu atenţie, văzu că o linie fusese ştearsă şi alta trasată în locul ei. Privi harta consultată mai devreme, cea indicînd cursul iniţial. De ce să facă cineva corecturi pe o hartă? Şi chiar dacă ar fi făcut-o, de ce să procedeze la o atît de mică modificare care, fără îndoială, avea să fie descoperită? Putea să fie mîna lui Ulsenn - ca să semene discordie, presupuse Arflane. Sau chiar a lui Petchnyoff - pentru a produce tulburări în rîndul echipajului.

— Ai vreo idee cum au fost făcute modificările de pe hartă, domnule Petchnyoff?

— Nu, domnule. Nici nu ştiam că există modificări. Cine ar fi putut să...

— A fost cineva aici astă-seară, poate unul dintre pasageri...? Vreun membru al echipajului care nu avea ce să caute aici?

— Doar Manfred Rorsefne, ceva mai devreme, domnule. Nimeni altcineva.

— Ai stat aici tot timpul?

— Nu, domnule. Mi-am făcut rondul de cart.

Petchnyoff era capabil să mintă cu uşurinţă. Lui i-ar fi fost cel mai uşor să umble la hartă. Pe de altă parte, Manfred Rorsefne ar fi putut să-l mituiască pe timonier să-l lase să arunce o privire. Nu avea nici o modalitate să descopere vinovatul.

Arflane bătu darabana cu degetele-i înmănuşate pe masa plină de hărţi.

— Mai discutăm mîine dimineaţa, domnule Petchnyoff.

— Am înţeles, să trăiţi!

Părăsind timoneria, Arflane auzi strigătul marinarului de veghe. Vocea îi era voalată de şuieratul vîntului. Şi totuşi, cuvintele se distingeau clar.

— Fisură în gheaţă! Fisură în gheaţă!

Arflane alergă la balustradă, încercînd să scruteze întinderea de teren din faţa provei. O fisură în gheaţă în timpul nopţii era mai periculoasă decît una în timpul zilei. Nava nu înainta repede; poate aveau încă timpul să arunce ghearele de pisică. Urlă spre puntea de comandă:

— Toată lumea pe punte, domnule Petchnyoff!

Vocea secundului începu să latre printr-o portavoce, repetînd ordinul lui Arflane

În întuneric oamenii începură să alerge derutaţi de ici-colo. Corabia se înclină pe o parte, iar Arflane îşi pierdu echilibrul. Fu proiectat înainte dar se apucă de balustradă şi se redresă, luptîndu-se să-şi găsească un punct de sprijin pentru picioare pe puntea înclinată; membrii echipajului urlau cuprinşi de spaimă.

Acoperindu-le sunetul vocilor, Arflane auzi scîrţîitul şi poc-netele produse de gheaţa care ceda tot mai mult sub greutatea corăbiei. *Ice Spirit* se afunda treptat spre babord.

Arflane înjură cu năduf îndreptîndu-se în zig-zag spre timo-nerie. Era prea tîrziu să mai arunce ancorele masive – acum ele ar fi putut să ajute la împingerea vasului prin gheaţă.

În noapte, bucăţi de gheaţă zburau prin aer ca să cadă sfărîmîndu-se de punte. Se auzi şuieratul şi gîlgîitul apei şi un nou pocnet prelung, în momentul cînd apăru o nouă fisură.

Arflane se năpusti în timonerie, înşfacă o portavoce de pe perete şi fugi înapoi pe punte.

— Toţi oamenii la funii! Toţi oamenii la babord! Fisură în gheaţă! Fisură în gheaţă!

În altă parte a corăbiei Petchnyoff urla ordine precise ma-rinarilor care apucaseră deja odgoanele de amarare şi alergau spre babord. Cunoşteau manevra. Trebuiau să arunce cablurile peste balustradă şi să coboare pe ele pentru a trage manual corabia de pe gheaţa subţire. Reprezenta singura şansă de a o salva.

Gheata pîrîi din nou şi crăpă. Stropi de apă împroşcară în jur; sloiuri de gheată începură să se ridice în sus, apăsînd pereţii vasului. Apa începu să se prelingă pe punte.

Arflane încălecă balustrada punţii de comandă şi sări pe puntea de dedesubt. Tălpicele de la tribord se ridicau deja în aer; *Ice Spirit se* afla într-un pericol iminent de răsturnare.

Pe jumătate îmbrăcat, Hinsen apăru lîngă Arflane.

— Situaţia e grea, domnule căpitan. După cît se pare sîntem în necaz pînă în gît. Dacă gheaţa de sub noi cedează, nu avem nici o şansă...

Arflane încuviinţă din cap.

— Treci peste bord şi ajută-i la remorcat. Are cineva grijă de pasageri?

— Aşa cred, domnule.

— Verific eu. Dă-ţi toată silinţa, domnule Hinsen. Arflane se îndreptă alunecînd spre uşa ducînd sub punte, o împinse şi se împletici pe coridor spre cabinele pasagerilor.

Trecu pe lîngă cele ale lui Manfred Rorsefne şi Ulsenn. Cînd ajunse la cea a Ulricăi, dădu uşa de perete şi se năpusti înăuntru.

Aici nu se afla nimeni.

Arflane se întrebă furios dacă nu cumva pasagerii părăsiseră corabia înainte de apariţia fisurii din gheaţă.

14
Fisura în gheata

Imensa corabie se legăna din nou cu putere, proiectîndu-l pe Arflane cu spatele în tocul uşii de la cabina Ulricăi.

Uşa lui Manfred Rorsefne se deschise. Tînărul se găsea într-o ţinută dezordonată. Gîfîia, îi curgea sînge dintr-o rană de la cap. Încercă să zîmbească, păşi clătinîndu-se pe coridor şi se prăbuşi lîngă peretele opus.

— Unde-s ceilalţi? urlă Arflane căutînd să acopere sunetul produs de gheaţa în curs de sfărîmare. Rorsefne scutură din cap.

Arflane se împletici pe coridor pînă reuşi să apuce mînerul de la uşa cabinei lui Janck Ulsenn. Corabia se lăsă pe o parte, de data aceasta spre babord, chiar în clipa cînd deschise uşa şi-i zări pe Ulsenn şi pe soţia sa zăcînd lîngă peretele despărţitor cel mai depărtat. Ulsenn plîngea înăbuşit şi Ulrica încerca să-l ridice în picioare.

— Nu-l pot convinge să se mişte, zise ea. Ce s-a întîmplat?

— Fisură în gheaţă, replică scurt Arflane. Nava e deja pe jumătate în apă. Trebuie să săriţi imediat peste bord. Spune-i asta. Apoi se încruntă nerăbdător şi apucîndu-l pe Ulsenn de reverele hainei, îl sălta pe îngrozitul lord pe umăr. Făcu un gest spre coridor.

— Ajută-ţi vărul, Ulrica. Este rănit.

Femeia aprobă din cap şi se ridică în picioare, urmîndu-l afară din cabină.

Manfred reuşi să le adreseze un zîmbet cînd ieşiră pe uşă, însă chipul îi era cenuşiu şi de-abia izbutea să stea drept. Ulrica îl luă de braţ.

În timp ce-şi croiau drum pe puntea înclinată, Urquart li se alătură; după ce-şi puse harponul pe umăr, o ajută pe Ulrica să-l transporte pe Manfred, aflat aproape de leşin.

În întunericul din jur, bucăţi de gheaţă se ridicau şi se prăbuşeau sfărîmîndu-se de punte, totuşi corabia nu se afundă mai mult în fisură.

Arflane îi conduse spre balustradă, apucă o funie ce se balansa liber încoace şi-ncolo şi se lăsă să alunece – cu tot cu greutatea din spate - de cealaltă parte a bordului; sări pe gheaţa compactă de la o înălţime de cîteva picioare. Siluetele estompate se învîrteau în jur. Deasupra capului său, odgoanele de amarare aruncate peste balustradă vibrau în întuneric. Urquart şi Ulrica Ulsenn se chinuiau din greu să-l coboare pe Rorsefne. Arflane aşteptă pînă se adunară toţi laolaltă, apoi îi făcu vînt de pe umăr lui Janek Ulsenn, care se prăbuşi tremurînd pe gheaţă.

— Ridică-te, rosti el tăios. Dacă vrei să trăieşti, atunci ajută-i pe oameni la funii. Dacă corabia se scufundă, sîntem ca şi morţi.

Janek Ulsenn se ridică în picioare; se încruntă la Arflane, privi mînios în jur pînă ce dădu cu ochii de Ulrica şi Manfred, stînd lîngă Urquart.

— Acest om, zise el arătîndu-l cu degetul pe Arflane, acest om ne-a pus încă o dată vieţile în pericol prin absurda sa...

— Fă cum ţi-a spus, Janek, i-o reteză nerăbdătoare Ulrica. Vino. O să ajutăm amîndoi la funii.

Se pierdu în întuneric. Ulsenn îi aruncă încă o privire furioasă lui Arflane şi urmă exemplul soţiei sale. Manfred se clătină şi încercă să-şi ceară scuze cu sfială.

— Îmi pare rău, căpitane. Cred că...

— Stai departe pînă terminăm, îl povăţui Arflane. La treabă, Urquart!

Însoţit de harponier, îşi făcu loc printre şirurile de oameni trudind din greu la funii, pînă ce-l găsi pe Hinsen ocupat cu înfigerea în gheaţă, cu ajutorul unui ciocan greu, a unui piron de amarare.

— Ce şanse avem? întrebă Arflane.

— Am oprit alunecarea, domnule. Aici gheaţa e compactă şi am înfipt cîţiva ţăruşi în ea. S-ar putea să reuşim. Bărbosul ofiţer se îndreptă din spate. Arătă cu degetul spre o echipă care se străduia să găsească un punct de sprijin pentru fixarea unui odgon. Scuzaţi-mă, domnule. Trebuie să văd ce se întâmplă acolo.

Arflane îşi continuă drumul, controlînd echipele de marinari ce alunecau şi se rostogoleau pe gheaţă, tîrîţi înainte de greutatea corăbiei; în prezent unghiul de înclinare scăzuse sub cincizeci şi cinci de grade şi Arflane înţelese că exista o şansă reală de a salva nava. Se opri să ajute la întinderea unei funii, în timp ce Urquart se îndreptă spre o echipă alăturată cu acelaşi scop.

Ice Spirit se redresa încet. Oamenii izbucniră în ovaţii, însă acestea se stinseră în clipa cînd nava, trasă de odgoanele de amarare, îşi reluă alunecarea înspre ei împinsă de inerţie. Corabia se înclină ameninţător.

— Înapoi! urlă Arflane. Fugiţi!

Echipajul fu cuprins de panică, alunecînd şi tîrîndu-se pe gheaţă, încercînd să fugă. Arflane auzi ţipătul unui marinar prins sub tălpicile răsucite într-o parte. Muriră şi alţii în acelaşi mod pînă ce vasul îşi încetini mişcarea şi se opri cu o bufnitură.

Arflane păşi înainte, strigîndu-i peste umăr lui Urquart:

— Domnule Urquart, vrei să ai grijă de înmormîntarea oamenilor?

— Am înţeles, să trăiţi, veni din întuneric răspunsul harponierului.

Arflane se îndreptă spre babordul uriaşei nave, inspectînd stricăciunile. Nu păreau prea grave. Una din tălpice se strâmbase puţin, dar putea fi reparată cu uşurinţă. Corabia avea să-şi continue călătoria fără probleme.

— În regulă, strigă el. Toată lumea la bord, cu excepţia echipei însărcinate cu înmormîntarea. Avem nevoie imediat de o intervenţie la tălpicea avariată. Domnule Hinsen, ocupă-te de cele necesare.

Arflane se caţără pe un odgon şi se reîntoarse pe puntea pupă. Apucă o portavoce de pe peretele timoneriei şi urlă:

— Domnule Petchnyoff! Vino, te rog, pe puntea de comandă.

Petchnyoff i se alătură peste cîteva minute. Privi întrebător spre Arflane. Expresia sa ridicolă, înşelătoare, devenise mai evidentă şi observîndu-l în întuneric, Arflane se gîndi că avea mutra unui imbecil. Vag, se întrebă dacă nu cumva caracterul secundului era de fapt instabil. Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci era pe deplin posibil ca secundul să fi modificat el însuşi cursul dintr-o animozitate meschină, ori din

dorinţa de a-i crea necazuri unui căpitan căruia îi purta aversiune.

— Ai grijă ca nava să fie bine ancorată în timp ce oamenii fac reparaţiile necesare, domnule Petchnyoff.

— Am înţeles, să trăiţi. Secundul se răsuci pe câlcîie să îndeplinească ordinul.

— Şi după ce ai rezolvat această problemă, domnule Petchnyoff, vreau ca ofiţerii şi pasagerii să se adune în cabina mea.

Petchnyoff îi aruncă peste umăr o privire întrebătoare.

— Ocupă-te şi de asta, rogu-te!

— 'nţeles, domnule căpitan. Petchnyoff părăsi puntea de comanda.

Puţin după revărsatul zorilor, cei trei ofiţeri, Petchnyoff, Hinsen, Urquart, împreună cu cei doi Ulsenni şi Manfred Rorsefne, stăteau în picioare în cabina lui Arflane în vreme ce căpitanul, aşezat la masa sa, studia hărţile luate din timonerie.

Rana lui Manfred Rorsefne nu era atît de gravă precum păruse; capul îi era bandajat, dar culoarea îi revenise în obraji. Ulrica Ulsenn se afla la o oarecare distanţă de soţul ei, sprijinit de un perete despărţitor lîngă Petchnyoff. Urquart şi Hinsen stăteau unul lîngă celălalt, cu braţele încrucişate pe piept, aşteptînd răbdători să audă ce avea să le comunice căpitanul.

În cele din urmă, Arflane, rămas tăcut în mod deliberat mai mult decît era necesar, îşi ridică privirea posomorîtă.

— Domnule Petchnyoff, ştii de ce am adus aceste hărţi aici. Am discutat deja problema. Mulţi din dumneavoastră însă nu vor înţelege.

Respiră adînc.

— În timpul nopţii, cineva a făcut corecturi pe una din hărţi. Timonierul a fost indus în eroare şi a modificat cursul cu trei grade. Drept rezultat, am nimerit în fisura din gheaţă şi aproape că am fost omorîţi. Nu cred ca cineva să fi ştiut că ne îndreptam direct spre crăpătură. Este limpede, deci, că modificarea de pe hartă a fost produsă de o dorinţă irezistibilă de a mă irita şi a mă pune în încurcătură; sau, poate ideea era să fim întîrziaţi dintr-un motiv ce-mi scapă acum. Manfred Rorsefne a fost zărit în timonerie şi...

— Ei, chiar aşa, căpitane! Vocea lui Manfred era batjocoritoare şi jignită. Am intrat în timonerie, dar abia dacă sînt în stare

să citesc diviziunile unei busole. Cu siguranţă, nu eu am fost acela...

Arflane încuviinţă din cap.

— Nu am spus că te suspectez, în schimb nu am nici o îndoială că unul din voi a făcut modificarea. Acesta-i motivul pentru care v-am invitat aici, ca cel ce a corectat harta să o spună deschis. De această dată nu voi lua nici o măsură disciplinară. Vreau să ştiu adevărul ca să-l pot pedepsi pe timonier în cazul cînd s-a lăsat mituit sau ameninţat să permită schimbarea cursului. În interesul siguranţei noastre, a tuturor, mie îmi revine sarcina să descopăr vinovatul.

Urmă o pauză. Apoi unul din cei prezenţi vorbi.

— Eu am fost. Şi nu l-am mituit pe timonier. Am modificat harta cu multe zile în urmă, cînd încă se afla în cabina dumitale.

— A fost un lucru nesăbuit, spuse obosit Arflane. Şi m-am gîndit că dumneata ai fost. Probabil s-a întîmplat atunci cînd ai încercat să mă forţezi să ne întoarcem.

— Şi continui să cred că trebuie să facem cale întoarsă, declară Ulsenn. Aşa cum am modificat harta, voi folosi orice mijloc îmi stă în putere pentru a vă convinge, fie pe dumneata, fie pe oamenii din echipaj, de nebunia unei astfel de tentative plină de riscuri.

Arflane se ridică în picioare, cu o expresie criminală întipărită brusc pe chip. Reuşi să se controleze şi se aplecă peste masă, sprijinindu-şi toată greutatea corpului pe palme.

— Lord Ulsenn, dacă se mai întîmplă vreun incident de acest fel la bord, rosti pe un ton glacial, nu intenţionez să fac o anchetă. Dar nici nu îl voi trece cu vederea. Nu voi încerca să fiu imparţial. Pur şi simplu te voi pune în lanţuri pe toată durata călătoriei.

Ulsenn ridică din umeri şi-şi scarpină ostentativ o falcă.

— Foarte bine, declară Arflane. Puteţi pleca, toţi. Mă aştept ca ofiţerii să fie atenţi la orice activitate suspectă pe care ar putea să o desfăşoare în viitor Lordul Ulsenn... şi doresc să-mi fie raportată. Aş aprecia, de asemenea, şi cooperarea celorlalţi pasageri. De acum înainte îl voi considera pe Ulsenn drept un nebun iresponsabil. Va rămîne însă liber atît timp cît nu ne pune iarăşi în pericol.

Înfuriat de lipsa de respect arătată, Ulsenn ieşi tropăind din cabină, trîntind uşa în nasul soţiei sale şi a lui Manfred Rorsefne, care tocmai voiau să-l urmeze.

La plecare, Hinsen zîmbea, iar feţele lui Petchnyoff şi Urquart erau lipsite de orice expresie - fără îndoială din motive cu totul diferite.

15
Frica lui *Urquart*

Corabia îşi continuă drumul cu un echipaj convins de norocul de excepţie al căpitanului. Vremea era bună, vîntul puternic sufla constant iar viteza realizată era excelentă. Zona se dovedi liberă de gheţari sau de alte obstacole, atît timp cît menţinură strict cursul indicat pe vechea hartă a lui Rorsefne. Reuşiră, astfel, să navigheze zi şi noapte.

Într-una din zile, stînd pe puntea de comandă cu Urquart, Arflane zări la orizont un fel de roşeaţă, care la început semăna cu primele semne ale zorilor. Verifică masivul şi vechiul cronometru din timonerie. Mai erau cîteva minute pînă la cele şase bătăi de clopot ale cartului început la miezul nopţii: ora trei dimineaţa.

Arflane se reîntoarse lîngă Urquart. Pe faţa harponierului se citea neliniştea. Adulmecă aerul, răsucindu-şi capul în toate părţile şi balansîndu-şi cerceii de os. Arflane nu mirosea absolut nimic.

— Ştii ce înseamnă? îl întrebă pe Urquart.

Acesta mîrîi şi-şi frecă bărbia. Pe măsură ce nava se apropia de sursa de lumină roşiatică, însuşi Arflane începu să simtă o uşoară diferenţă în mirosul din jur, deşi nu reuşea s-o definească.

Urquart părăsi puntea de comandă fără nici un cuvînt şi se îndreptă spre provă, cîntărindu-şi în mîna dreaptă harponul. Părea neobişnuit de nervos.

După o oră, roşeaţa de la orizont umplu jumătate de cer şi lumină gheaţa cu iradieri sîngerii. Reprezenta o privelişte bizară; mirosul adus de briza devenise mult mai puternica, o mireasmă înţepătoare, mucedă, complet necunoscuta lui Arflane. Şi el începu să se simtă neliniştit. Aerul părea mai cald şi întreaga punte era scăldată într-o lumină stranie. Barele din fildeş, buloanele de amarare, chepengurile bocaporţilor şi craniile de

balenă de la provă, toate o reflectau; faţa timonierului se pătase în roşu, la fel şi trăsăturile oamenilor de cart care-l priveau întrebător. Noaptea se transformase efectiv în zi, cu toate că deasupra cerul era negru ca smoala – mai negru decît în mod normal din cauza contrastului cu strălucirea lugubră dinainte.

Hinsen ieşi pe punte şi urcă pasarela, pentru a se opri lîngă Arflane.

— Ce-i asta, domnule? Se cutremură violent şi-şi umezi buzele.

Arflane îl ignoră, intră din nou în timonerie şi consultă harta lui Rorsefne. Nu folosise pînă atunci originalul bătrînului, ci o copie mai clară. Dar acum îl desfăşură şi-l privi cu atenţie în lumina roşie şi schimbătoare de la orizont. Hinsen i se alătură, privind fix la hartă peste umărul său.

— La naiba, murmură Arflane. E aici şi noi l-am ignorat. Scrisu-i greu de descifrat. Distingi despre ce e vorba, domnule Hinsen?

Buzele acestuia se mişcau pe măsură ce încerca să desluşească minusculele litere gravate de mîna tremurătoare a lui Rorsefne chiar înainte de a muri. Clătină din cap şi schiţă un zîmbet de scuză.

— Îmi pare rău, domnule.

Arflane bătu darabana cu două degete în hartă.

— Avem nevoie de un învăţat ca să descifreze asta

— Manfred Rorsefne, domnule? Bănuiesc că ar putea fi considerat, într-un anume fel, un învăţat.

— Adă-l, te rog, domnule Hinsen.

Ofiţerul încuviinţă din cap şi părăsi timoneria. Mirosul din aer devenise de neconfundat. Lui Arflane îi venea greu să respire din cauza prafului ce-i pătrundea în gură şi pe gît.

Lumina, bătînd în galben, varia în intensitate. Licărea peste gheaţă şi peste corabia rapidă. O parte a schoonerului se afla cînd în umbră, cînd complet luminată. Îi aducea aminte lui Arflane de ceva care-l înfricoşase cu mult timp în urmă. Ghici sensul notaţiilor bătrînului Rorsefne cu mult înainte ca Manfred Rorsefne să-şi facă apariţia în timonerie, frecîndu-şi ochii cu un deget.

— E ca un foc mare, spuse el şi aruncă o privire în jos spre harta pe care Arflane i-o întindea. Arflane arătă un cuvînt cu degetul.

— Reuşeşti să-l descifrezi? Poţi citi scrisul unchiului tău mai bine ca noi?

Manfred se încruntă o clipă, apoi faţa i se lumină.

— Munţi de foc, spuse el. Îl privi pe căpitan cu oarecare nelinişte, aerul de indiferenţă de pînă atunci dispărîndu-i complet.

De foc... Arflane nu făcu nici o încercare să-şi ascundă groaza. În mitologia ţinuturilor de gheaţă, focul constituia duşmanul de moarte al lui Ice Mother. Focul reprezenta întruchiparea răului. Focul distrugea totul. Topea gheaţa. Încălzea lucrurile care, în mod natural, trebuiau să fie reci.

— Mai bine am arunca ghearele de pisică, domnule căpitan, spuse cu o voce groasă Hinsen.

Arflane consulta harta. Clătină din cap.

— Sper că totul va fi în regulă, domnule Hinsen. Din cîte îmi dau seama, cursul actual ne duce printre munţii de foc. Nu ne apropiem deloc de ei, oricum, nu atît cît să ne punem vieţile în pericol. Pînă acum harta lui Rorsefne a fost bună. Menţinem acelaşi curs.

Hinsen îl privi nervos, însă nu spuse nimic. Neliniştea iniţială a lui Manfred Rorsefne părea că se risipise. Privea cu o oarecare curiozitate spre orizont.

— Munţi cuprinşi de flăcări, exclamă el. Ce de minuni întîlnim, căpitane!

— Voi fi mai fericit după ce vom lăsa în urmă această minune, zise Arflane încercînd să imprime cuvintelor o notă de umor.

Îşi drese glasul de două ori, se bătu peste picior cu palma şi începu să se plimbe cu paşi mărunţi prin timonerie. Îi atrase atenţia faţa timonierului - o întruchipare a fricii. La vederea ei, Arflane uită de propria sa nervozitate şi izbucni în rîs. Îl bătu pe cîrmaci pe umăr.

— Înveseleşte-te, omule! Trecem la mile înspre tribord de cel mai apropiat, dacă harta-i corectă! Rorsefne i se alătură şi el rîzînd din toată inima şi chiar Hinsen începu să zîmbească.

— Preiau eu cîrma, domnule, dacă doriţi, spuse Hinsen. Arflane aprobă din cap şi-l bătu uşor pe braţ pe timonier.

— În regulă, băiete, zise în timp ce Hinsen îi lua locul. Du-te jos. Doar nu vrei să fii orbit, aşa-i?

Ieşi pe puntea de comandă. Privind spre orizont, faţa îi era încordată.

Curînd cu toţii putură să vadă fiecare munte în parte proiectat în depărtare pe cer. Flăcări roşii şi galbene însoţite de vîrtejuri de fum negru izbucneau din cratere, iar rîuri luminoase de un roşu-închis se scurgeau pe versanţi; căldura era cumplită şi aerul otrăvitor le înţepa şi le umplea plămînii. Din cînd în cînd un nor de fum cuprindea corabia, făcînd să danseze modele ciudate de lumini şi umbre pe punţi şi pe vele. Pămîntul se zguduia încet şi un bubuit îndepărtat de vulcani în erupţie se făcea auzit peste întinderea de gheaţă.

Scena le era atît de nefamiliară încît cu greu credeau în autenticitatea ei; un veritabil peisaj de coşmar. Deşi noaptea devenise la fel de luminoasă ca şi ziua şi vizibilitatea se întindea pe mile întregi în toate direcţiile, lumina era lugubră şi-şi modifica fără încetare intensitatea; cînd fumul nu îl acoperea, zăreau cerul întunecat şi, clar vizibile, stelele şi luna.

Arflane observă că ceilalţi transpirau la fel de mult ca şi el. Îl căută cu privirea pe Urquart şi-i zări silueta înspre provă, de neconfundat cu harponu-i cu cîrlige enorme ţinut strîns lîngă corp. Părăsi puntea de comandă şi se îndreptă prin lumina spectrală spre forma uriaşă şi distorsionată a lui Urquart.

Înainte să ajungă lîngă el, îl zări prăbuşindu-se în genunchi pe puntea de lîngă provă. Harponul căzu în faţă. Arflane se repezi înainte şi-şi dădu scama, chiar în acea lumină, că faţa lui Lance-Lungă era la fel de albă ca şi gheaţa. Vorbea singur şi corpul ii era zguduit de fiori puternici: ochii îi erau complet închişi. Putea să fi fost o iluzie produsă de lumină dar, în genunchi, Urquart părea neverosimil de mic, ca şi cum focul l-ar fi topit. Arflane îi atinse umărul, uluit de această schimbare într-un om socotit o adevărată întruchipare a curajului şi sîngelui rece.

— Urquart? Ţi-e rău?

Pleoapele i se deschiseră, dezvelind ochii de un alb pronunţat, rostogolindu-i-se în orbite. Trăsăturile-i sălbatice, brăzdate de vînt şi zăpadă, arse de ger, i se contractau convulsiv.

Ochii i se închiseră şi murmurul nedesluşit continuă; furios, Arflane îl plesni peste faţă cu dosul palmei.

— Urquart!

Harponierul tresări sub lovitură dar nu replică defel; apoi se aruncă cu faţa înainte pe punte, răstignindu-se de parcă şi-ar fi prezentat omagiile umile focului. Arflane se răsuci, întrebîndu-se de ce priveliştea stîrnea în harponier astfel de emoţii. Se îndreptă rapid spre puntea de comandă, însă nu-i spuse nimic lui Manfred Rorsefne în clipa cînd ajunse lîngă el. Oamenii din echipaj ieşeau deja pe punte; arătau speriaţi dar şi fascinaţi, pe măsură ce recunoşteau sursa luminii şi a mirosului.

Arflane duse la gură portavocea.

— Înapoi în cúsetele voastre, băieţi. Navigam departe de munţi şi-i vom depăşi pînă în zori. Înapoi sub punte. Vreau să fiţi apţi de muncă mîine dimineaţă.

Cu părere de rău şi vociferând între ei, marinarii începură să coboare sub punte. În clipa cînd ultimul grup cobora pasarela spre cuşete, Janek apăru pe punte. Aruncă o privire rapidă spre Arflane, apoi se îndreptă spre arborele artimon. Cîteva secunde mai tîrziu îşi făcu apariţia şi Petchnyoff, croindu-şi drum în aceeaşi direcţie. Arflane urlă la el prin portavoce.

— Înapoi în cuşetă, domnule Petchnyoff! Nu-i rîndul dumitale de cart. Pasagerii au voie să facă ce vor, dar dumneata trebuie să te gîndeşti în primul rînd la datorie.

Petchnyoff se opri, apoi îi aruncă o privire sfidătoare. Arflane îi făcu semn cu megafonul să se mişte.

— Mulţumim, dar nu avem nevoie de ajutorul dumitale. Înapoi în cabină.

Petchnyoff se răsuci spre Ulsenn ca şi cum ar fi aşteptat ordine de la el. Janek îi făcu semn cu mîna şi secundul coborî în silă dedesubt.

După scurt timp îl urmă şi Ulsenn. Arflane gîndi că probabil cei doi îşi ţineau împreună matrapazlîcurile, totuşi cît timp nu creau probleme în desfăşurarea călătoriei, puţin îi păsa de ce-şi spuneau unul altuia.

Puţin mai tîrziu ordonă schimbarea cartului, instruindu-i pe noii marinari de veghe să fie foarte atenţi la orice semn de fisură în gheaţă şi la orice abur ce ar fi indicat existenţa unor lacuri cu apă caldă, alimentate de gheizere subterane, fără nici o îndoială posibil de întîlnit în regiune. Odată terminate toate acestea, decise că avea la rîndul său nevoie de somn. Hinsen se deşteptase cu mult înainte de ora la care urma să intre de

serviciu, aşa încît Manfred Rorsefne fu de acord să-i ţină companie în cartul de dimineaţă.

Înainte de a deschide uşa de la cabină, Arflane aruncă o privire înapoi de-a lungul punţii. Lumina roşie şi ireală juca deasupra siluetei încă prosternate a lui Urquart, ca şi cum ar fi executat un dans al victoriei. Arflane îşi frecă bărbia, ezită, apoi intră în cabină şi închise bine uşa în urma sa. Îşi scoase haina, o puse pe capacul cufărului, se îndreptă spre butoiaşul cu apă plasat într-un colţ şi-şi turnă într-un vas, spălîndu-se de sudoare şi praf. Imaginea lui Urquart nu-i dădea pace; nu înţelegea de ce pe un om îl afectau atît de mult munţii de foc. De vreme ce focul era duşmanul lor dintotdeauna, era firesc ca toţi să fie tulburaţi, însă teama lui Urquart atingea isteria.

Arflane îşi scoase cizmele şi jambierele şi-şi spălă şi restul corpului. Se întinse pe cuşeta largă, chiar dacă simţea că nu poate să doarmă. În cele din urmă, căzu într-o moţăiala intermitentă, trezindu-se imediat ce bucătarul îi ciocăni în uşă, aducîndu-i micul dejun. Mîncă puţin, se spălă din nou, se îmbrăcă şi urcă pe punte, observînd de îndată că Lance-Lungă nu se mai afla acolo.

Dimineaţa era mohorîtă, cerul acoperit de nori, iar munţii de foc se mai zăreau încă în depărtare; la lumina zilei nu păreau atît de ameninţători.

Konrad văzu că pînzele fuseseră înnegrite de fum şi că toată puntea se acoperise cu un strat subţire şi lipicios de cenuşă.

Corabia se deplasa încet, alunecarea tălpicelor fiind împiedicată de cenuşa răspîndită pe mile întregi, deşi depăşiseră de mult munţii de foc. Arflane se tîrî cu greu pînă pe puntea de comandă, simţindu-se obosit şi suferind. Oamenii aflaţi pe punte şi pe vergi se mişcau şi ei încet, pradă unei vizibile letargii. Fără îndoială, toţi resimţeau efectele fumului inhalat cu o noapte înainte.

Pe puntea de comandă îl întîlni pe Petchnyoff. Secundul tocmai intrase în cart. Nu schiţă nici un gest de salut; Arflane îl ignoră, intră în timonerie şi apucă o portavoce de pe perete, întorcîndu-se pe punte, se adresă nostromului, la post pe puntea mijlocie.

— Nostrom, să redăm splendoarea iniţială acestei nave. Vreau să curăţaţi murdăria de pe orice suprafaţă şi de pe fiecare inci de pînză, cît mai curînd posibil.

Fydur confirmă ordinul lui Arflane cu o mişcare a mîinii.

— 'nţeles, să trăiţi!

— Aruncă ghearele de pisică, continuă Arflane. Rămînem pe loc astăzi pînă se termină curăţenia. Trebuie să fie pe undeva pe aici cîteva copci cu apă caldă. Trimitem o echipă să le găsească şi să facă rost de nişte carne de focă. Faţa lui Fydur se lumină la perspectiva unor mîncăruri din carne proaspătă.

— Am înţeles, domnule căpitan, zise el cu emfază.

Din clipa pornirii vîntului, Fydur părea să fi evitat compania lui Ulsenn şi Petchnyoff. Arflane era sigur că nu se mai afla în cîrdăşie cu ei.

La instrucţiunile nostromului, pînzele fură strînse şi ancorele aruncate peste bord, aşa încît cîrligele lor ascuţite se înfipseră în gheaţă, producînd oprirea treptată a navei. O echipă de amarare fu trimisă să fixeze piroane şi să asigure corabia, pînă în clipa cînd urma să fie din nou gata de plecare.

De îndată ce oamenii începură curăţatul schoonerului şi se formară echipele de voluntari pentru expediţia de descoperire a copcilor cu apă caldă - şi a focilor care inevitabil trebuiau să se găsească acolo - Arflane coborî sub punte şi ciocăni la uşa micuţei cabine ocupate de Urquart. Dinăuntru se auzi un zgomot de mişcare şi o lovitură puternică, dar nici un răspuns.

— Urquart, rosti ezitînd căpitanul. Pot să intru? Sînt eu, Arflane.

Un alt zgomot şi uşa fu dată de perete pentru a face loc unui Urquart cu ochii în flăcări. Se dezbrăcase pînă la brîu. Braţele sale lungi şi viguroase erau acoperite de tatuaje mici, în timp ce torsul musculos părea o masă de cicatrici albe. Ceea ce atrase însă atenţia lui Arflane fu rana proaspătă de pe antebraţ. Încruntîndu-se, o arătă cu degetul.

— Cum s-a întîmplat?

Urquart scoase un mîrîit şi făcu un pas înapoi în cabina puţin mai mare decît un dulap, dar înţesată de lucruri. Cufărul ocupa tot peretele despărţitor, restul spaţiului fiind rezervat cuşetei. Atît pe aceasta din urmă cît şi pe podea erau împrăştiate blănuri. Harponul stătea sprijinit de perete, dominînd

cabina. Deasupra cufărului zăcea un cuţit, iar lîngă el un vas plin cu sînge.

În acea clipă, Arflane ştiu adevărul – Urquart îşi sacrifica sîngele în onoarea lui Ice Mother. Constituia un obicei dispărut aproape complet în ultimele generaţii. Cînd un bărbat rostea cuvinte hulitoare sau jignea în orice fel pe Ice Mother, el îşi lăsa sîngele să-i curgă pe gheaţă, oferind divinităţii o părticică din căldura şi viaţa sa. Arflane se întrebă ce grozavă blasfemie comisese Urquart – deşi, fără îndoială, era ceva legat de isteria nopţii precedente.

Arflane aruncă o privire iscoditoare spre vasul cu sînge. Urquart ridică din umeri, părînd să-şi fi recăpătat stăpînirea de sine.

Căpitanul se rezemă de peretele despărţitor.

— Ce s-a întîmplat noaptea trecută? întrebă el cît mai degajat. Ai hulit-o pe Ice Mother?

Urquart îi întoarse spatele şi începu să se îmbrace cu hainele-i lustruite de blană.

— Am fost lipsit de putere, mormăi el. M-am înjosit fiindu-mi frică de duşman.

— Nu ne-a făcut nici un rău, declară Arflane.

— Ştiu răul pe care ni-l oferea, replică Urquart. Am procedat aşa cum am crezut de cuviinţă. Sper că-i destinul. Îşi legă curelele hainei şi se îndreptă spre hublou, deschizîndu-l; ridică apoi vasul şi aruncă sîngele prin deschizătură pe gheaţa de dedesubt.

Închizînd hubloul, aruncă vasul deasupra cufărului, traversă cămăruţa şi îşi înşfacă harponul. Rămase apoi nemişcat, cu faţa la fel de imobilă ca întotdeauna, aşteptînd ca Arflane să-i facă loc să treacă.

Acesta rămase unde se afla.

— Te-am întrebat din spirit de camaraderie, Urquart. zise Konrad. Dacă mi-ai povesti despre noaptea trecută...

— Dumneata trebuie *să ştii,* bombăni Lance-Lungă. Dumneata eşti alesul, nu eu. Harponierul se referea evident la Ice Mother, dar Arflane nu se dumirise încă. Oricum, era limpede că Urquart nu intenţiona să spună nimic altceva. Arflane se întoarse şi porni de-a lungul coridorului. Urquart îl urma aplecat puţin de spate pentru a nu se lovi cu capul de bîrnele tavanului. Ieşiră pe punte. Urquart se îndreptă spre provă fără a scoate un

cuvînt şi începu să se caţere pe tachelajul arborelui trinchet. Arflane îl urmări cu privirea pînă ce ajunse pe vergile superioare, cu harponul bine fixat pe braţ; agăţîndu-se de tachelaj, privi fix înapoi spre munţii de foc atît de îndepărtaţi.

Arflane gesticula nerăbdător, ofensat de aerul morocănos al celuilalt, şi se îndreptă spre puntea de comandă.

Spre scară, corabia fusese curăţită de orice urmă de cenuşă, în schimb expediţia de vînătoare nu se întorsese încă. Arflane dorea să le fi dat instrucţiuni mai clare, specificîndu-le să revină înainte de lăsarea nopţii. Nu se aşteptase însă la vreo dificultate în localizarea ochiurilor de apă. Oamenii plecaseră cu o barcă rapidă cu pînze; *Ice Spirit* se vedea obligată acum să-i aştepte şi, cum era puţin probabil ca ei să navigheze noaptea, însemna că şi dimineaţa următoare avea să fie pierdută. Arflane urma să preia cartul de la miezul nopţii, deci trebuia să fie apt de muncă. Imediat după ce clopotul bătu de patru ori indicînd prima jumătate de cart, decise că sosise momentul să recupereze din somn.

Seara era liniştită şi înainte de a se îndrepta spre cabina sa, făcu un tur rapid pe punte. Se auzeau cîteva sunete înfundate provenind de la cei ce efectuau diverse lucrări, cîteva conversaţii purtate cu voci joase – nimic nu tulbura atmosfera de pace de la bordul navei.

Ajuns pe puntea provă, Arflane privi în sus. Urquart se afla încă acolo, atîrnînd de tachelaj de parcă ar fi fost transformat într-o statuie de gheaţă. Era mai dificil să-l înţeleagă pe straniul harponier decît crezuse. În prezent însă era prea ostenit pentru a se mai sinchisi de aşa ceva. Se întoarse pe puntea de comandă şi intră în cabina sa. Curînd adormi.

16
Atacul

Arflane se trezi automat în momentul cînd clopotul bătu de şapte ori; mai avea jumătate de oră pînă la schimbul cartului. Se spălă, se îmbrăcă şi se pregăti să iasă pe uşa exterioară. În clipa aceea auzi o bătaie în uşa ce dădea pe culoarul dintre punţi.

— Intră, spuse brusc.

Mînerul se răsuci şi Ulrica Ulsenn apăru în faţa sa. Faţa îi era puţin îmbujorată, dar privirea sinceră. Konrad începu să zîmbească şi-şi deschise larg braţele să o cuprindă, însă ea clătină din cap, închizînd în acelaşi timp uşa.

— Soţul meu pune la cale, împreună cu Petchnyoff, să te omoare, Konrad. Îşi duse mîna la frunte. Fără să vreau l-am auzit vorbind cu Petchnyoff în cabina sa. Planul este să te ucidă şi să-ţi îngroape corpul în gheaţă în această noapte.

Îl privi cu fermitate.

— Am venit să te previn, spuse ea, aproape sfidător. Arflane îşi încrucişa braţele pe piept şi zîmbi.

— Mulţumesc. Petchnyoff ştie că îmi vine în curînd rîndul de cart. Fără îndoială vor încerca să-şi ducă la îndeplinire planul cînd îmi voi face rondul pe punte. Chiar mă întrebam dacă le-a trecut prin minte... Ei bine... Se îndreptă spre cufăr, scoase centura de care atîrna teaca cu cuţitul de spintecat balene şi o încătărămă. Poate că astfel se va termina totul. În cele din urmă...

— Îl vei ucide? întrebă ea calmă.

— Sînt doi. Aşa-i cinstit.

Făcu un pas spre ea, dar Ulrica se dădu înapoi. Konrad întinse o mînă şi o apucă pe ceafă, trăgînd-o spre el. Ea se lăsă, fără tragere de inimă, apoi îşi petrecu braţele în jurul mijlocului său în timp ce el îi mîngîia părul. O auzi oftînd adînc şi sfîşietor.

— Nu m-am aşteptat să meargă atît de departe, declară Arflane după cîteva momente. Credeam că are un anumit sentiment al onoarei.

Ea îşi ridică privirea, cu ochii în lacrimi.

— I-ai luat totul. L-ai umilit prea mult...

— Nu din răutate. Autoapărare.

— Aşa spui tu, Konrad. Ridică din umeri.

— Poate că da. Dar dacă m-ar fi provocat în public, l-aş fi refuzat. Îl pot ucide cu uşurinţă, totuşi aş fi renunţat la şansă. Acum însă...

Ea gemu şi smulgîndu-se din braţele sale, se aruncă pe cuşetă, acoperindu-şi faţa.

— În ambele cazuri, ar fi o crimă, Konrad. Tu l-ai adus în situaţia asta!

— Singur s-a adus. Rămîi aici!

Părăsi cabina şi păşi uşor pe punte; comportarea îi era în aparenţă normală, în timp ce aruncă priviri cercetătoare în jur. Se întoarse şi urcă pasarela spre puntea de comandă. Aici se găsea doar Manfred Rorsefne care-l salută, dînd bucuros din cap.

— L-am trimis jos pe Hinsen acum o oră. Părea obosit.

— Frumos din partea dumitale, spuse Arflane. Ştii dacă s-au întors cei din expediţia de vînătoare?

— Încă nu.

Distrat mormăi ceva, privind spre tachelaj.

— Cred că mă voi retrage şi eu spre cabina mea, declară Rorsefne. Noapte bună, căpitane.

— Noapte bună. Arflane îl urmări cum coboară pe puntea mijlocie şi dispare dedesubt.

Noaptea era foarte liniştită. Vîntul bătea slab şi producea puţin zgomot. Arflane auzi cum marinarul de cart pe partea superioară a punţii provă tropăie din picioare să se dezmorţească.

Mai era o oră pînă ce trebuia să efectueze cel de-al doilea rond. Bănuia că atunci va fi momentul ales de Ulsenn şi Petchnyoff ca să-şi ducă la îndeplinire planul. Pătrunse în timonerie. Fiind la ancoră, nu era timonier de cart; fără îndoială, constituia unul din motivele pentru care cei doi îşi aleseseră acea noapte pentru atentat; nu avea să existe nici un martor.

Arflane coborî pe puntea mijlocie privind spre pupă la vîlvătaia îndepărtată, dar încă vizibilă a munţilor de foc. Îi aduse aminte de Urquart; aruncă o privire în sus; harponierul era tot agăţat de tachelajul arborelui trinchet. Nu trebuia să se aştepte la nici un ajutor din partea lui Lance-Lungă în această noapte.

Zgomote ciudate se auziră în depărtare; căpitanul o luă la fugă spre balustradă şi scrutînd cu atenţie întunericul, distinse o serie de siluete alergînd disperate spre corabie. Pe măsură ce se apropiau, recunoscu cîţiva oameni din expediţia de vînătoare. Urlau incoerent. Konrad se repezi la cea mai apropiată ladă cu accesorii de intervenţie şi forţîndu-i capacul, scoase o scară de frînghie pe care, cu o mişcare rapidă, o aruncă peste bord; făcîndu-şi mîinile căuş în jurul gurii urlă către întinderea de gheaţă.

— La bord, pe aici!

Primul dintre marinari sosi în fugă şi apucînd scara începu să urce. Arflane îl auzi gîfîind din greu. Aplecîndu-se, îl ajută să încalece balustrada; omul era extenuat, hainele îi erau sfîşiate, iar sîngele îi curgea dintr-o tăietură adîncă la mîna dreaptă.

— Ce s-a întîmplat? întrebă cu o nuanţă de urgenţă în glas.

— Barbarii, domnule. N-am mai văzut niciodată aşa ceva. Nu seamănă de loc cu oamenii adevăraţi. Au o tabără lîngă copcile cu apă caldă. Ne-au zărit înainte de a-i vedea noi. Au folosit... *focul,* domnule.

Arflane îşi strînse buzele şi-l bătu pe spate.

— Du-te jos şi alertează toţi oamenii.

Pe cînd vorbea, o fulgerare de foc străbătu noaptea şi se stinse direct în gîtul marinarului de cart pe puntea inferioară provă. Arflane îşi dădu seama că era o săgeată incendiară. Omul scoase un ţipăt ascuţit şi încercă să se apere de flăcări cu mîinile-i înmănuşate, apoi se răsturnă pe spate şi căzu mort pe punte.

Noaptea fu luminată de un val de săgeţi. Marinarii de pe punte se aruncară la pămînt cuprinşi de o teroare de nedescris, consecinţă a fricii născute cu secole în urmă. Săgeţile căzute pe punte ardeau fără să producă pagube, însă cîteva nimeriră pînzele; o parte din velele strînse fură cuprinse de vîlvătăi. Marinarii urlau pe măsură ce hainele lovite de săgeţi le luau foc.

Un om trecu pe lîngă Arflane, cu trupul o torţă vie. Pe întreaga navă izbucniră mici focare de incendiu.

Arflane se repezi pe puntea de comandă şi începu să agite furios clopotul de alarmă, urlînd în acelaşi timp prin portavoce:

— Toată lumea pe punte! Aduce-ţi armele! Pregătiţi-vă pentru apărarea corăbiei!

Din locul unde se afla, zărea barbarii. Siluetele erau umane, însă complet acoperite cu păr alb-argintiu; altminteri, păreau goi. Unii duceau un fel de vase cu tăciuni aprinşi; toţi aveau pe spate tolbe cu săgeţi şi purtau în mîini arcuri de os, a căror bătaie părea destul de lungă.

Pe măsură ce marinarii înarmaţi cu arcuri, harpoane şi cuţite de spintecat balene năvăleau în grabă pe punte, Arflane ordonă arcaşilor să ochească barbarii ce transportau vasele cu tăciuni. Pe punte, Petchnyoff conducea o echipă de oameni care, trecîndu-şi din mînă în mînă găleţi cu apă, încercau să stingă pînzele în flăcări.

Arflane se aplecă peste balustrada punţii de comandă, adresîndu-i-se lui Fydur ce trecea încărcat cu un braţ de arcuri şi o duzină de tolbe cu săgeţi:

— Dă-mi şi mie unul, nostrom!

Omul se opri, alese un arc şi o tolbă şi le aruncă căpitanului care le prinse cu îndemînare. Arflane îşi aruncă tolba la spate şi punînd o săgeată în arc, întinse coarda. Ţinti un barbar cu un vas cu tăciuni şi-l văzu căzînd pe gheaţă, cu săgeata ieşindu-i din gură.

O săgeată fulgeră în direcţia sa. Simţi un şoc uşor în clipa cînd i se înfipse în umărul stîng, dar dacă fusese produs de durere nu-şi putea da seama datorită panicii. Flăcările îl făceau să-şi piardă sîngele rece. Cu o mînă tremurătoare smulse săgeata şi o aruncă departe; bătu cu palma haina cuprinsă de flăcări, pînă ce acestea se stinseră. Apoi fu obligat să se apuce strîns cu mîna dreaptă de balustradă să-şi menţină echilibrul; simţea că îi vine rău.

După cîteva momente îşi ridică arcul şi potrivi altă săgeată în coardă. Pe gheaţă se mai vedeau doi sau trei purtători de vase cu tăciuni, iar barbarii păreau să bată în retragere. Arflane luă la ochi unul din cei trei dar greşi ţinta; cu toate acestea, omul fu ucis de o săgeată venită din altă parte. Săgeţile continuau să curgă din noapte; cele mai multe nu mai erau

aprinse. Siluetele argintii ale barbarilor constituiau excelente ţinte, fapt ce determină ca tot mai mulţi să cadă loviţi de răzbunătoarele săgeţi ale arcaşilor lui Arflane.

Atacul venise dinspre babord; un presentiment îl făcu pe Arflane să se întoarcă spre tribord.

Nebăgaţi în seamă, aproape o duzină de barbari în blănuri albe reuşiseră să escaladeze puntea pe care o traversau acum; ochii lor roşii scînteiau, iar gurile le erau deformate în rînjete animalice. Arflane îl săgeta pe unul şi se aplecă să ridice portavocea să-şi prevină oamenii. Lăsă să-i cadă arcul, îşi scoase cuţitul şi sări peste balustradă pe puntea de dedesubt.

Unul din barbari îl ţinti cu o săgeată, însă nu îl nimeri.

Arflane îl izbi în faţă cu masivul mîner al armei pe care răsucind-o apoi, o repezi în direcţia altui adversar, simţind cum lama ascuţită pătrunde în gîtul duşmanului. Alţi marinari îi veniră în ajutor, atacîndu-i pe barbarii ale căror arcuri nu le mai erau de folos la o distanţă atît de mică.

Arflane îl zări lîngă el pe Manfred Rorsefne, rînjind cu gura pînă la urechi.

— E mai bine aşa, ei, căpitane?

Arflane se aruncă asupra barbarilor, înjunghiindu-l neîndemînatic pe unul în piept şi doborîndu-l la pămînt. În jur, marinarii, superiori ca număr, îi măcelăreau pe ceilalţi barbari.

Zgomotul bătăliei se stinse treptat; nici un inamic nu mai rămăsese în viaţă pe punte. Undeva în dreapta lui Arflane, un om urla de durere.

Era Petchnyoff. Fusese străpuns de două săgeţi incendiare, în abdomen şi în zona inimii. Mici flăcări îi mai jucau încă pe haine iar faţa îi era înnegrită de foc. Până să ajungă Arflane lîngă el, secundul decedase.

Arflane se reîntoarse pe puntea de comandă.

— Ridicaţi toate pînzele! Plecăm!

Oamenii începură să se caţere în mare grabă pe catarge pentru a desfăşura pînzele rămase încă întregi. Alţii dădură drumul la odgoanele de amarare şi corabia se mişcă din loc. Un ultim val de săgeţi zăngăni lovindu-se de punte. Formele albicioase ale barbarilor dispăreau în depărtare, pe măsură ce uriaşa navă cîştiga viteză.

Arflane aruncă o privire în spate, respirînd greoi şi ţinîndu-se de umărul rănit. Deşi durerea abia o mai simţea, era totuşi

înţelept să-şi îngrijească rana. Hinsen se apropie traversînd puntea.

— Preia comanda, domnule Hinsen. Mă duc jos.

La uşa sa, Arflane ezită şi răzgîndindu-se, îşi continuă drumul pentru a ajunge în culoarul unde se aflau cabinele pasagerilor. Pe moment nu vroia s-o vadă pe Ulrica, aşa că străbătu holul întunecat pînă celei ocupate de Ulsenn. Încercă mînerul. Uşa era încuiată. Se lăsă pe spate şi-şi repezi cu toată forţa piciorul înainte, mişcare care-i produse o durere ascuţită în umărul rănit. Îşi dădu seama că rana era mai adîncă decît crezuse.

Ulsenn se răsuci pe călcîie în clipa cînd Arflane intră înăuntru. Omul stătuse în picioare lîngă hublou privind afară.

— Ce ţi-a venit să...

— Te arestez, spuse Arflane cu o voce voalată de durere.

— Pentru ce? Ulsenn se încorda. Eu...

— Complot cu scopul de a mă ucide.

— Minţi.

Arflane nu intenţiona să pomenească numele Ulricăi, aşa că declară:

— Mi-a spus Petchnyoff.

— Petchnyoff e mort.

— Mi-a mărturisit înainte de a muri. Ulsenn ridică din umeri cu un gest patetic.

— Atunci Petchnyoff a minţit. Nu există nici o dovadă.

— Nici n-am nevoie. Sînt căpitanul corăbiei.

Faţa lui Ulsenn se încreţi, ca şi cum ar fi fost pe punctul să izbucnească în plîns. Părea complet înfrînt. Ridică din nou din umeri, de data aceasta de disperare.

— Ce mai vrei de la mine, Arflane? întrebă el, cu un aer obosit.

Pentru o clipă, Arflane îi privi cu o milă în care se amesteca şi propria sa vinovăţie. Lordul se uita la el aproape implorator.

— Unde-i soţia mea?

— E nevătămată.

— Vreau s-o văd.

—Nu.

Ulsenn se aşeză pe marginea cuşetci şi-şi ascunse faţa în palme.

Arflane părăsi cabina şi închise uşa. Se îndreptă spre scara ce dădea pe punte şi chemă doi marinari.

— Cabina lordului Ulsenn este a treia pe dreapta. E arestat. Puneţi o bară de-a curmezişul uşii şi păziţi-o pînă ce veţi fi schimbaţi din post. Aştept aici pînă ce aduceţi materialele de care aveţi nevoie.

După ce supraveghe operaţia şi bara fu montată la locul ei iar uşa bine zăvorită, Arflane porni spre propria-i cabină.

Ulrica adormise pe cuşeta sa. O lăsă acolo unde zăcea şi îndreptîndu-se spre cabina ei, îi împacheta lucrurile într-un cufăr pe care-l tîrî după aceea pe culoar sub privirile curioase ale marinarilor de gardă din faţa uşii lui Ulsenn. Băgă cufărul în cabină şi-l aşeză lîngă al său; îşi scoase hainele şi-şi cercetă umărul. Sîngerase din plin, dar între timp rana se închisese. Dimineaţă avea să se simtă mai bine.

Se întinse lîngă Ulrica.

17
Durerea

Dimineaţă, durerea din umăr se accentuase; se crispa şi deschise ochii.

Ulrica se sculase deja; răsucind cepul de la marele butoi cu apă, udă o bucată de cîrpă. Cu faţa palidă şi trasă, se întoarse la cuşetă şi începu să-i tamponeze umărul inflamat. Dar nu făcea decît să-i sporească durerea.

— Mai bine l-ai căuta pe Hinsen. Ştie cum se tratează o rană.

Ea dădu din cap fără o vorbă şi încercă să se ridice. Arflane îi apucă braţul cu mîna dreaptă.

— Ulrica. Ştii ce s-a întîmplat noaptea trecută?

— Un raid barbar, nu-i aşa? răspunse ea cu o voce voalată. Am văzut focurile.

— Mă refeream la soţul tău, la ceea ce-am făcut...

— L-ai ucis. Şi de data aceasta vocea suna monoton.

— Nu. Nu m-a atacat aşa cum plănuise. Raidul a avut loc prea devreme. Se găseşte în cabina sa- închis acolo pînă la sfîrşitul călătoriei.

Ea zîmbi puţin ironic.

— Eşti îndurător, declară în cele din urmă şi întorcîndu-sc, părăsi cabina. După un timp se întoarse împreună cu Hinsen şi acesta făcu cele necesare. Ulrica îl ajută să bandajeze umărul lui Arflane. Infecţiile erau rare în ţinuturile de gheaţă, însă era nevoie de o bucată de vreme ca rana să se vindece.

— Treizeci de oameni au murit noaptea trecută, domnule, îi raportă Hinsen, şase au fost răniţi. Drumul va fi mai greu din această cauză.

Arflane mormăi aprobator.

— Vorbim mai tîrziu, domnule Hinsen. Avem nevoie de sfatul lui Fydur.

— E unul din morţi, alături de Petchnyoff.

— Înţeleg. Atunci dumneata devii secund, iar Urquart al doilea ofiţer. Găseşte pe cineva pe care să-l numim nostrom.

— M-am gîndit la cineva, domnule. Rorchenof. A fost nostrom pe *Ildiko Ulsenn.*

— În regulă. Unde-i domnul Urquart?

— În tachelajul arborelui trinchet. A stat acolo în timpul luptei şi tot acolo-i şi-n prezent. Nu răspunde, domnule. Dacă nu aş fi observat că respiră, aş fi gîndit că a îngheţat.

— Vezi dacă reuşeşti să-l aduci jos. Dacă nu, mă voi ocupa eu de el mai tîrziu.

— Am înţeles, să trăiţi. Hinsen ieşi din cabină. Ulrica stătea lîngă cufărul ei, privindu-l gînditoare.

— De ce eşti atît de deprimată? întrebă el, răsucindu-şi capul pe pernă şi privind-o direct în faţă.

Ea ridică din umeri, oftă şi se aşeză pe cufăr, încrucişîndu-şi mîinile pe piept.

— Mă întreb cît din toate acestea reprezintă opera noastră.

— Ce vrei să spui?

— Janek, felul cum s-a comportat. Oare nu noi l-am forţat să acţioneze în modul în care a făcut-o, aşa încît, pînă la urmă tot noi să considerăm că am procedat corect? Nu noi l-am împins în această situaţie?

— De la început nu l-am vrut la bord. Cunoşti asta.

— Dar nu avea de ales. A fost obligat să ni se alăture ca urmare a propriilor noastre acţiuni.

— Nu l-am rugat să-mi pună la cale asasinarea.

— Dar l-ai forţat să ajungă pînă acolo. Îşi încleşta cu putere mîinile. Nu ştiu.

— Ce vrei să fac, Ulrica?

— Să nu mai faci nimic altceva.

— Sîntem împreună.

— Da.

Arflane se ridică şi se aşeză comod.

— Ce s-a întîmplat, s-a-ntîmplat, declară el aproape în defensivă. Cum mai putem noi schimba ceva?

Afară vîntul urla şi zăpada era viscolită, izbindu-se de geamul hubloului. Corabia se balansa în ritmul mişcării tălpicelor pe gheaţa zgrunţuroasă; umărul lui Arflane pulsa de durere. Mai

tîrziu, Ulrica veni şi se întinse lîngă el – şi ascultară împreună cum afară furtuna devenea din ce în ce mai puternică.

Percepînd parcă forţa zăpezii viscolită asupra feţii şi corpului său, Arflane se simţi mai bine după ce părăsi cabina, tîrziu după-amiază, şi se caţără cu oarecare dificultate pe pasarela alunecoasă spre puntea de comandă unde se afla Manfred Rorsefne.

— Cum te simţi, căpitane? îl întrebă acesta. Vocea îi era distantă, dar şi agreabilă.

— Bine. Unde-s ofiţerii?

— Domnul Hinsen e undeva sus, iar Urquart a coborît dedesubt. Eu supraveghez puntea. Mă simt ca un profesionist.

— Cum se comportă corabia?

— Bine, în condiţiile actuale. Rorsefne arătă cu degetul spre greementul parţial ascuns vederii de voalul de zăpadă.

Umbre întunecate, înveşmântate în blănuri, se mişcau pe crucete. Se strîngeau terţarolele de la vele.

— Ţi-ai ales un echipaj bun, căpitane Arflane. Cum se simte verişoara mea? întrebarea fu pusă pe un ton nepăsător, însă lui Arflane nu-i scăpă sensul.

Viteza corăbiei începu să se reducă. Înainte să îi răspundă lui Manfred Rorsefne, Arflane aruncă o privire spre timonerie.

— E bine. Ştii ce s-a întîmplat?

— Am anticipat totul. Rorsefne zîmbi calm şi-şi înălţă capul pentru a privi fix drept în sus.

— Ai... Arflane fu incapabil să formuleze întrebarea. Cum?

— Nu-i treaba mea, căpitane, îl întrerupse Rorsefne. La urma urmei, dumneata ai puteri depline asupra tuturor celor ce navighează pe schooner. Ironia era clară. Rorsefne îl salută din cap şi părăsi puntea de comandă, coborînd cu atenţie pasarela.

Arflane ridică din umeri, privindu-l cum înaintează prin zăpada aşezată pe puntea mijlocie. Vremea se înrăutăţea în loc să se îmbunătăţească; venea iarna şi ei se îndreptau spre nord. Cu un echipaj redus cu o treime, aveau să intre de-a binelea în încurcătură dacă nu vor reuşi să se îndrepte cu cea mai mare viteză spre New York. Ridică din nou din umeri; se simţea extenuat mental şi fizic şi depăşise de mult starea în care putea să se lase pradă unei simple nelinişti.

În clipa cînd se stinse şi ultima rază de lumină, Urquart apăru de sub punte şi privi în sus în direcţia căpitanului. Lance-Lungă părea să-şi fi recăpătat sîngele rece; cumpănindu-şi harponul în mînă, urcă pasarela clătinîndu-se, ca să se oprească lîngă balustrada de care se rezema Arflane. Părea să găsească o plăcere aproape senzuală în muşcătura vîntului şi a zăpezii pe faţă şi pe corp.

— Trăieşti cu femeia, căpitane? întrebă el cu un aer absent.

— Da.

— Te va distruge. Urquart scuipă în contra vîntului şi se întoarse cu spatele. Am eu grijă să se cureţe tambuchiurile.

Urmărindu-l pe Urquart în timp ce acesta supraveghea activitatea de pe punte, Arflane se întrebă brusc dacă avertis-mentele harponierului nu erau inspirate din simplă gelozie faţă de legătura sa cu femeia care, în definitiv, îi era soră vitregă. Acest lucru putea să explice şi puternicul său resentiment faţă de Ulsenn.

Arflane rămase afară vreme de încă o oră, înainte să coboare în cele din urmă sub punte.

18
Ceata

Pe măsură ce corabia înainta spre nord, toamna se transforma rapid în iarnă. Vremea se înrăutăţi în decursul următoarelor săptămîni, motiv pentru care extenuatului echipaj al schoonerului îi venea din ce în ce mai greu să-l manevreze eficient. Numai Urquart părea teribil de hotărît să se asigure că *Ice Spirit* se menţinea pe cursul stabilit, realizând şi cea mai mare viteză posibilă. Totuşi, din cauza viscolelor aproape constante, nava înainta încet, iar New York-ul se afla încă la cîteva sute de mile.

În cea mai mare parte a timpului era imposibil de distins ceva în faţă; cînd nu ningea, ceţurile şi pîclele – atît de dense încît vizibilitatea era mai mică de doi iarzi - înlănţuiau marea corabie în faldurile lor. În cabina lui Arflane, amanţii se înghesuiau unul în celălalt, uniţi la fel de mult de suferinţa cît şi de pasiunea lor. Manfred Rorsefne fusese singurul ce se ostenise să-l viziteze pe Janek Ulsenn; îl înştiinţa pe Arflane că prizonierul îşi suporta soarta cu dîrzenie, dacă nu chiar cu bună dispoziţie. Căpitanul nu comentă câuşi de puţin ştirea. Taciturn din fire, se închisese în sine în ultimul timp, încît erau zile cînd nu vorbea deloc, zăcînd nemişcat pe cuşetă de dimineaţă pînă seara. În astfel de momente nu voia nici să mănînce, iar Ulrica obişnuia să stea cu el, cu capul rezemat de umărul său, ascultînd zgomotul făcut de zdruncinăturile pe gheaţă, trosnetul vergilor şi fîşîitul uşor al zăpezii aşternute pe puntea de deasupra capetelor lor. Cînd sunetele erau amortizate de ceată, era ca şi cum cabina ar fi plutit despărţită de restul corăbiei. Erau clipele în care Arflane şi Ulrica simţeau cum reînvie în ei pasiunea şi făceau dragoste cu atîta violenţă, de parcă nu le-ar mai fi rămas nici măcar o secundă de trăit. După aceea Arflane ieşea pe puntea învăluită într-un linţoliu de ceaţă, pur şi simplu ca să stea acolo nemişcat şi să afle de la Hinsen, Urquart sau Manfred Rorsefne distanţa pe care o străbătuseră. Devenise o figură

sinistră pentru oamenii din echipaj şi nici chiar ofiţerii, cu excepţia lui Urquart, nu se simţeau în apele lor în prezenţa sa. Toţi observaseră cum Arflane părea să fi îmbătrînit; faţa ii era ridată şi umerii căzuţi. Rareori privea pe cineva drept în faţă; prefera să fixeze cufundat în gînduri fie zăpada care cădea de sus, fie ceaţa. Din cînd în cînd, vădit fără să-şi dea seama, scotea un oftat adînc însoţit de o mişcare, aproape un tic nervos - scuturarea promoroacei din barbă sau bătaia cu vârful degetelor în balustradă. Atunci cînd Hinsen şi Rorsefne se interesau de soarta căpitanului, Urquart părea să-l trateze cu dispreţ şi să-l ignore. Dinspre partea sa lui Arflane îi era totuna dacă îi vedea pe Hinsen sau Rorsefne, însă pe Urquart făcea eforturi evident să-l evite ori de cîte ori putea. În cîteva ocazii, aflîndu-se pe puntea de comandă şi zărindu-l pe Lance-Lungă apropiindu-se, coborîse în grabă pasarela înainte ca cel de-al doilea ofiţer să ajungă în dreptul său. În general, Urquart nu părea să-i remarce retragerea strategică, dar o dată fu văzut zîmbind lugubru cînd uşa cabinei lui Arflane se trîntise înainte ca harponierul să urce pe puntea de comandă.

Hinsen şi Rorsefne stăteau adesea de vorbă. Rorsefne era singurul de la bord căruia Hinsen îi putea mărturisi propria nelinişte. Atmosfera dintre oameni nu era una de tensiune, ci mai mult una de apatie, reflectată şi în înaintarea sporadică a corăbiei.

— Adesea mi se pare că ne vom opri de-a binelea, declară Hinsen, şi că ne vom trăi restul vieţii într-un veşnic giulgiu de ceaţă. Totu-i atît de nesigur...

Rorsefne aprobă din cap plin de simpatie, Tînărul nu părea atît de deprimat, ci mai degrabă nepăsător în ceea ce le privea soarta.

— Curaj, domnule Hinsen. Totul va fi bine. Ascultă-l pe Urquart. Destinul nostru este să ajungem în New York...

— Aş vrea ca acelaşi lucru să le spună căpitanul oamenilor, replică posomorît Hinsen. Aş vrea să le spună ceva, orice!

Rorsefne dădu aprobator din cap; faţa îi devenise gânditoare, lucru ce i se întîmpla din an în Paşte.

19
Lumina

În dimineaţa de după discuţia dintre Hinsen şi Rorsefne, Arflane fu trezit de ciocănituri în uşa cabinei sale. Se ridica încet, împingând blănurile peste corpul adormit al Ulricăi. Îşi puse haina şi jambierele şi ridică zăvorul.

În faţa lui se afla Rorsefne; în spatele acestuia ceaţa şerpuia în vîrtejuri, strecurîndu-se în cameră. Braţele tînărului erau încrucişate pe piept; capul i se aplecase într-o parte iar expresia îi era trufaşă.

— Pot să-ţi vorbesc, căpitane?

— Mai tîrziu, mîrîi Arflane, aruncînd o privire spre cuşeta unde Ulrica se mişca deja.

— E important, spuse Manfred, făcînd un pas înainte. Arflane ridică din umeri şi se dădu înapoi pentru a-l lăsa să intre, în clipa în care Ulrica deschise ochii şi-i văzu pe amîndoi. Încruntă din sprîncene.

— Manfred...

— Bună dimineaţa, verişoară, spuse Rorsefne. Vocea avea o nuanţă de umor pe care nici Arflane şi nici Ulrica nu o înţelegeau. Îl priviră precauţi.

— Am vorbit astăzi dimineaţă cu domnul Hinsen, începu Rorsefne, îndreptîndu-se spre locul unde, alături de cel al Ulricăi, se afla cufărul lui Arflane. Crede că vremea se va îmbunătăţi curînd. Se aşeză pe cufăr.

— Dacă are dreptate, atunci viteza se va mări imediat.

— De ce ar crede aşa ceva? întrebă Arflane fără a manifesta vreun interes real.

— Ceaţa pare să se risipească. De cîteva zile a nins foarte puţin, aerul e mai uscat. Bănuiesc că domnul Hinsen e îndeajuns de experimentat ca să interpreteze corect aceste semne.

Arflane aprobă din cap, întrebîndu-se care era de fapt adevăratul motiv al vizitei lui Rorsefne. Ulrica se răsucise,

îngropîndu-şi faţa în blana cu care erau acoperite pernele şi trăgîndu-şi cuverturile peste gît.

— Ce-ţi face umărul? se interesă Rorsefne.

— Bine, mormăi Arflane.

— Nu pari sănătos, căpitane.

— N-am nimic, declară Arflane, aflat acum în defensivă. Îşi îndreptă puţin corpul adus de spate şi se îndreptă încet spre bazinul de lîngă butoiaşul cu apă. Răsucind cepul, umplu bazinul şi începu să-şi spele faţa-i ridată.

— Morala lasă de dorit la bord, continuă Rorsefne.

— Aşa se pare.

— Urquart îi ţine pe oameni ocupaţi cu diverse treburi, dar au nevoie de cineva cu mai multă experienţă pentru a-i face să dea tot ce pot din ei, rosti semnificativ Rorsefne.

— Urquart pare să se descurce foarte bine, spuse Arflane.

— Aşa şi este, însă nu la asta mă refeream.

Surprins de francheţea implicaţiei vorbelor lui Rorsefne, Arflane se întoarse, ştergîndu-şi faţa cu mîneca.

— Nu-i treaba dumitale!

— Într-adevăr, ai dreptate. Fără discuţie că e treaba căpitanului să rezolve problemele corăbiei. Unchiul meu ţi-a dat dumitale comanda deoarece s-a gîndit că eşti singurul care ar avea vreo şansă să ducă pe *Ice Spirit* la New York.

— Asta s-a întîmplat de mult, încercă să abată discuţia Konrad.

— Tocmai îţi reîmprospătam memoria, căpitane.

— Asta-i tot ce dorea unchiul dumitalc? Aş zice că a prevăzut foarte exact ce se va întîmpla în timpul călătoriei. Doar că nu mi-a oferit-o pe propria sa fiică, Rorsefne, chiar înainte de a muri! Pe cuşetă Ulrica îşi îngropa şi mai adînc capul în perne.

— Ştiu, dar nu cred că a înţeles întru totul caracterul tău ori al ei. A prevăzut ce urma să se întîmple în mod firesc. Nu s-a gîndit că Janek ne va însoţi în călătorie. Mă îndoiesc că unchiul meu cunoştea înţelesul conceptului de conştiinţă în sens personal. Nu era în stare să priceapă cum vinovăţia poate duce la apatie şi autodistrugere.

Arflane replică pe un ton defensiv:

— Începi prin a discuta situaţia moralei la bord, acum vorbeşti despre ce simt eu şi Ulrica. De fapt pentru ce ai venit?

— Toate sînt legate între ele, o ştii şi dumneata foarte bine, căpitane. Rorsefne se ridică. Deşi mai scund în realitate, părea să-l domine pe Arflane. Eşti bolnav, dar boala dumitale e de natură psihică şi emoţională. Oamenii înţeleg acest lucru, chiar dacă sînt prea taciturni ca să rostească adevărul răspicat. Ducem o lipsă acută de personal. Cînd avem nevoie de un om care să facă treabă cît doi, ne dăm seama că el abia reuşeşte să-şi ducă la bun sfîrşit îndatoririle sale obişnuite de dinaintea atacului. Îl respectă pe Urquart şi se tem de el. E străin. Le trebuie un om cu care să se asemene într-un anume fel. Dumneata erai acela. Acum încep să gîndească că eşti la fel de ciudat ca şi Urquart.

Arflane îşi frecă fruntea.

— Ce importanţa mai are? Corabia de-abia poate să înainteze pe aşa vreme. Ce te aştepţi să fac, să mă duc pe punte şi să le inspir atîta încredere încît să înceapă că cînte în loc să bombăne, aşteptînd ridicarea ceţii? Ce-ar rezolva asta? Ce acţiune este *necesară?* Nici una.

— Ţi-am spus că Hinsen crede că vremea se îmbunătăţeşte, repeta cu răbdare Rorsefne. În plus, ştii din proprie experienţă ce importanţă are modul de comportare al căpitanului, indiferent de situaţia dată. N-ar trebui să dai la iveală atît de multe din propria-ţi fire acolo sus pe punte, căpitane. Arflane începu să-şi lege curelele hainei; degetele i se mişcau încet. Clătină din cap şi oftă din nou.

Rorsefne făcu un pas spre el.

— Fă un tur pe corabie, căpitane Arflane. Vezi dacă marinarul din tine e mulţumit de condiţia în care se află. Velele sînt strînse, punţile sînt pline de zăpadă murdară, tambuchiurile nu sînt asigurate, tachelajele prost prinse. Corabia e la fel de bolnavă ca şi dumneata. Şi e pe punctul să putrezească încetul cu încetul!

— Lasă-mă, te rog, spuse Arflane, întorcîndu-i spatele. N-am nevoie de predici morale din partea dumitale. Dacă ţi-ai da seama de problemă...

— Nu-mi pasă. Grija mea se îndreaptă spre corabie, spre cei pe care îi transportă şi spre misiune. Verişoara mea te-a iubit pentru că erai mai bun decît Ulsenn. Aveai tăria pe care ştia că el nu o posedă. Astăzi nu eşti cu nimic mai bun. Ai pierdut dreptul la dragostea ei. Nu simţi acest lucru?

Rorsefne se îndrepta spre uşă, o deschise cu un gest brusc şi ieşi cu paşi mari, trîntind-o în urma sa.

Ulrica şedea pe cuşetă şi-l privea pe Arflane cu o expresie întrebătoare.

— Eşti de aceeaşi părere?

— Nu ştiu. E mai complicat...

— Adevărat, murmură cu amărăciune Arflane. Îl cuprindea mînia, şi ea părea să insufle o nouă vitalitate mişcărilor sale în timp ce cutreiera cabina, strîngîndu-şi celelalte haine.

— Are dreptate să-ţi reamintească de datoriile funcţiei de căpitan, reflectă ea.

— E doar un pasager, o încărcătură nefolositoare, şi nu are nici un drept să-mi reproşeze ceva!

— Vărul meu este un bărbat inteligent. Mai mult decît atît... te place, te simpatizează...

— Nu prea se vede... Critică fără să înţeleagă.

— Procedează aşa cum consideră că ar trebui să facă - pentru binele tău. Nu-i pasă de sine. Nu i-a păsat niciodată. Pentru el viaţa e doar un joc pe care simte ca trebuie să-l joace pîna la sfîrşit. Jocul trebuie suportat şi nu se aşteaptă să se bucure de el.

— Nu mă interesează caracterul vărului tău. Vreau să mă lase în pace.

— Vede cum te distrugi singur, şi cum mă distrugi pe mine, zise ea cu o anumită forţă în glas. E mai mult decît îţi dai tu seama.

Tulburat, Arflane făcu o pauză.

— Atunci şi tu crezi la fel?

— Da.

Se aşeză brusc pe marginea cuşetei. O fixă cu privirea; ea i-o întoarse, cu ochii plini de lacrimi. Konrad întinse mîna şi o mîngîie pe faţă. Ulrica îi luă mîna şi i-o sărută.

— Oh, Arflane, ce s-a întîmplat...?

Bărbatul nu scoase nici un cuvînt, în schimb se aplecă şi atrăgînd-o spre el, o sărută pe buze.

După o oră se ridică din nou şi rămase în picioare lîngă cuşetă, privind îngîndurat podeaua.

— De ce este vărul tău aşa de îngrijorat în privinţa mea?

— Nu ştiu. Te-a plăcut întotdeauna. În plus, zîmbi ea, s-ar putea să fie preocupat şi de propria sa siguranţă, dacă consideră că nu-ţi conduci cum se cuvine conabia.

Konrad aprobă din cap.

— A avut dreptate venind aici, declară el în cele din urmă. Am greşit înfuriindu-mă atît de tare. Am fost slab. Nu ştiu ce să fac, Ulrica. Trebuia oare să fi acceptat comanda acestei expediţii? Să fi permis ca sentimentele faţă de tine să mă influenţeze într-atît? Trebuia să-l fi lăsat liber pe soţul tău?

— Acestea sînt întrebări personale, replică ea blînd, care, în afara noastră nu mai privesc pe nimeni de pe corabie – şi nici modul cum e ea condusă.

— Chiar nu-l privesc? îşi ţuguie buzele. Mi se pare că da. Îşi îndreptă umerii. Cu toate acestea, Manfred a avut dreptate. Ai dreptate. Ar trebui să-mi fie ruşine...

Ea arată cu degetul spre hublou.

— Priveşte. Se înseninează. Să mergem pe punte.

În aer mai persistau doar şuviţe înguste de ceaţă şi o lumină blîndă începea să străpungă norii de deasupra. Corabia se deplasa încet folosind doar o treime din pînze.

Arflane şi Ulrica străbătură puntea ţinîndu-se de mînă.

Cenuşiul şi albul catargelor şi tachelajului, galbenul pieselor de fildeş - toate erau atenuate de razele soarelui. Din cînd în cînd se auzea fie o bufnitură înfundată, cînd tălpicele treceau peste vreo neregularitate din gheaţă, fie vocea estompată a vreunui marinar de pe tachelaj ce-şi striga colegul; în aer plutea un miros călduţ. Chiar şi aspectul neîngrijit al punţilor părea să confere corăbiei o înfăţişare ponosită, părăsită; faptul nu-l afectă pe Arflane aşa de mult precum se aşteptase. Soarele începu să pătrundă rapid printre nori, risipindu-i, pînă ce de lîngă balustrada punţii de comandă se distinse, undeva departe, orizontul. Traversau o întindere de gheaţă mărginită de o linie neîntreruptă de gheţari de un tip nemaivăzut pînă atunci de Arflane. Înalţi, inegali şi negri. În toate direcţiile gheaţa părea împestriţată cu lumini gălbui, pe măsură ce norii se dispersau şi apărea cerul de un albastru pal.

Ulrica îl apucă de mînă şi arătă spre tribord. Plonjînd din cerul aproape înseninat, ca şi cum ar fi fost eliberate de împrăştierca norilor, se apropia un stol de păsări, formele lor întunecate răsucindu-se în vreme ce distanţa se micşora.

— Uită-te la culorile lor! exclamă ea surprinsă.

Arflane zări, în lumina ce cădea direct pe ele, penajul lor lucitor şi rămase la rîndul lui uluit. Culoarea predominantă era verdele ţipător. Nu mai văzuse aşa ceva în toată viaţa sa; animalele cunoscute aveau nuanţele corpului palide, să le permită să supravieţuiască în teritoriile de gheaţă. Stolul sclipitor dispăru în curînd, îndreptîndu-se spre gheţarii întunecaţi profilaţi la orizont. Arflane privi fix în urma lor, întrebîndu-se de ce îl afecta apariţia lor – şi întrebîndu-se de unde veneau.

O voce răsună în spatele său.

— Ridicaţi pînzele! Toată lumea sus!

Aparţinea lui Urquart.

Arflane îşi retrase blînd mîna din cea a Ulricăi şi se îndreptă în pas vioi spre puntea de comandă. Urcă pasarela şi luă portavocea din mîinile harponierului luat prin surprindere.

— În regulă, domnule Urquart. Preiau comanda, rosti el cu un oarecare efort.

Lance-Lungă scoase un mic lătrat din gîtlej şi-şi culese harponul de unde-l lăsase lîngă timonerie! Coborî şchiopătînd pasarela şi-şi reluă locul pe puntea pupă, întorcîndu-i complet spatele lui Arflane.

— Domnule Hinsen! Arflane încercă să-şi pună în voce întreaga tărie şi siguranţă de sine de care era capabil, adresîndu-se secundului aflat lîngă unul din bocaporţii de la provă. Vrei să-l chemi pe nostrom?

Hinsen confirmă ordinul printr-o mişcare a mîinii şi strigă către cineva aflat în hobanele superioare ale arborelui mare. Omul începu să coboare şi apoi se îndreptă împreună cu Hinsen spre puntea de comandă. Era înalt şi bine făcut, cu o barbă îngrijit aranjată, la fel de roşie ca cea a lui Arflane.

— Eşti Rorchenof, nostrom pe *Ildiko Ulsenn,* ei? întrebă Arflane după ce cei doi se prezentară pe puntea pupă, imediat sub locul unde se afla căpitanul.

— Da, domnule, dar asta a fost înainte să mă apuc de vînătoarea de balene. Vocea îi trăda personalitatea; vorbea aproape provocator, cu o urmă de mîndrie în glas.

— Bine. Deci cînd ordon să se ridice toate pînzele, vei şti ce-am vrut să spun. Avem şansa să mărim viteza. Vreau vergile înţesate de toate pînzele de care mai dispui.

— `ţeles, să trăiţi! Rorchenof înclină din cap.

Hinsen îl bătu pe umăr şi şeful de echipaj se îndepărtă să-şi ocupe locul pe punte. Apoi secundul aruncă o privire nesigură spre Arflane, ca şi cum nu ar fi avut prea multă încredere în noua sa hotărîre.

— Fii gata, domnule Hinsen! Arflane urmări cum Rorchenof îşi adună oamenii şi-i trimite pe tachelaje. Curînd grijelele erau pline de marinarii în plină căţărarc. Cînd văzu că erau pregătiţi, Arflane duse la gură portavocea.

— Toate pînzele sus! strigă el. Toate, de sus pînă jos şi de la provă la pupa!

Curînd întreaga corabie era dominată de o puzderie de pînze umflate şi nava îşi dublă, apoi împătri viteza în cîteva minute, săltînd peste gheaţa strălucitoare.

Hinsen păşi trăgîndu-şi greoi piciorul de-a lungul punţii şi începu să lege o funie prost matisată. După ridicarea ceţii, observase că multe parîme fuseseră prost legate şi că trebuiau neapărat rezolvate înainte de căderea nopţii.

Puţin mai tîrziu, pe cînd se chinuia cu un al treilea nod, Urquart se apropie şi rămase lîngă el, privindu-l.

— Ei bine, domnule Urquart, căpitanul e din nou el însuşi, eh? făcu el urmărind cu atenţie reacţia celuilalt.

Un zîmbet uşor lumină faţa harponierului. Aruncă o privire în sus spre cerul purpuriu şi galben. Vizibilitatea îi era împiedicată de uriaşele vele ce se întindeau, umflate şi lucioase precum pîntecul unei balene femelă ghiftuită. Corabia se deplasa extrem de rapid, aşa cum nu mai făcuse de la coborîrea platoului. Părţile ei de fildeş şi metal sclipeau, iar pînzele reflectau lumina. Nu mai era însă maiestuoasa corabie ce ridicase odată pînzele în Friesgalt. Prea multe grămezi de zăpadă murdară se înălţau la bord, bocaporţii nu se mai închideau la fel de etanş, în timp ce bărcile nu mai atîrnau perfect aliniate în gruie.

Urquart ridică o mînă înmănuşată şi degetele sale roşii şi osoase mîngîiară cîrligele ascuţite ale harponului. Zîmbetul misterios îi mai juca încă pe buze, dar nu făcu nici o încercare de a-i răspunde lui Hinsen. Cu un semn brusc din cap arătă către puntea de comandă şi privind într-acolo. Hinsen îl văzu pe Manfred Rorsefne stînd lîngă căpitan. Era evident că Rorsefne tocmai ajunsese acolo, deoarece îl observară dîndu-i un ghiont

prietenesc pe spate lui Konrad şi rezemîndu-se degajat de balustradă, pentru a-şi răsuci capul în toate direcţiile în timp ce inspecta corabia.

Hinsen încruntă din sprîncene, incapabil să ghicească ce încerca să-i sugereze Urquart.

— Ce are de-a face Rorsefne cu toate acestea?

— Dacă-mi ceri părerea, atunci află că lui ar trebui să-i mulţumim pentru că Arflane şi-a recăpătat vechea stare de spirit.

Urquart scuipă pe o grămadă de zăpadă pe cale de-a se topi.

— Amîndoi conduc acum corabia. Arflane se aseamănă cu una din acele jucării pentru copii, făcute din pui de focă. Treci o coardă prin muşchii gurii, tragi de ea şi creatura zîmbeşte sau îşi încreţeşte fruntea. Fiecare din ei deţine cîte o coardă. Unul o manevrează sus, celălalt jos. Uneori schimbă corzile între ei.

— Te referi la Ulrica Ulsenn şi Manfred Rorsefne?

Gînditor, Urquart îşi trecu palma peste masivul mîner al harponului.

— Cu ajutorul lui Ice Mother, va scăpa de sub influenţa lor, declară el. Datoria noastră e să facem tot ce putem.

Hinsen se scarpină în creştet.

— Aş vrea să te înţeleg mai bine, domnule Urquart. Vrei să spui că Arflane îşi va păstra de azi înainte buna dispoziţie?

Urquart ridică din umeri şi se îndepărtă cu acelaşi pas lung şi săltăreţ ca totdeauna.

20
Pasarile verzi

În ciuda atmosferei încordate de la bord, corabia realiza o excelentă viteză, apropiindu-se tot mai mult de lanţul de gheţari, în spatele lui se afla New York-ul; cursul se stabilise acum la est prin nord, ceea ce însemna că sfîrşitul călătoriei era aproape. Vremea bună se menţinea, deşi lui Arflane îi părea improbabil să rămînă astfel pe întreg parcursul drumului ce-l mai aveau de străbătut pînă la New York.

Alunecînd peste cîmpiile albastre de gheaţă, sub un cer calm şi senin, *Ice Spirit* îşi continua înaintarea ocolind cu siguranţă fisurile şi depăşind grupurile de barbari ce se zăreau în depărtare. Nomazii înveşmântaţi în blănuri argintii nu-i puseră nici o clipă în primejdie, aşa încît drumul se desfăşură fără peripeţii.

Urquart îşi reluă vechiul loc pe puntea de comandă alături de căpitan, chiar dacă relaţiile dintre cei doi nu mai erau aceleaşi de odinioară; se întîmplaseră prea multe pentru ca oricare din ei să mai simtă acelaşi spirit de camaraderie.

Lăsînd două urme negre simetrice în gheaţă şi zăpadă, schoonerul îşi croia drum spre gheţari cu toate pînzele umflate, cu punţile uzate degajate de zăpadă şi bine curăţate.

Primul care observă cîrdul fu Urquart. Se afla undeva departe spre tribord, dar nu încăpea nici o îndoială despre ce era vorba. Urquart îşi agită harponul în direcţia balenelor şi Arflane, punîndu-şi mîna streaşină la ochi, distinse cu greu nişte forme negre pe albastrul deschis al gheţii.

— Nu-i o rasă pe care s-o cunosc, declara Arflane şi Urquart aproba din cap. Ne-ar prinde bine nişte carne proaspătă, continuă căpitanul.

— Desigur, mormăi Urquart, jucîndu-se cu unul din cerceii săi de os. Să-i spun timonierului să schimbe cursul, căpitane?

Arflane decise că, în afara motivelor de ordin practic, meritau să se oprească pentru a oferi oamenilor o diversiune. Aprobă din cap şi Urquart intră cu paşi mari în timonerie să preia cîrma de la matelotul de cart.

Ulrica apăru pe punte şi-i aruncă o privire lui Arflane. El îi zîmbi şi-i făcu semn cu mîna să i se alăture. Femeia simţea antipatia lui Urquart, fapt pentru care arareori urca pe puntea de comandă; de astă-dată se decise oarecum în silă şi avu o ezitare văzîndu-l pe harponier. Privi o clipă spre pupă, apoi se apropie de Arflane.

— E vorba de Janek, Konrad. Pare bolnav. Am vorbit astăzi cu paznicii. Mi-au spus că nu mănâncă.

Arflane rîse.

— Probabil se flămânzeşte de ciudă, declară el. Totuşi, văzând expresia ei îngrijorată, adăugă: Ei bine, trec să-l văd cînd voi avea posibilitatea.

Corabia se răsuci, apropiindu-se de cîrdul de balene. Era o specie mult mai pitică decâ cele cunoscute de Arflane, cu capul mai mic în raport cu corpul şi de o culoare gălbui-cafenie. Multe făceau salturi pe gheaţă, propulsîndu-sc cu ajutorul unor înotătoare dorsale neobişnuit de mari. Cu toate acestea nu păreau periculoase; Konrad gîndi că nu peste mult timp vor avea carne proaspătă.

Urquart înapoie cîrma timonierului şi se îndreptă spre provă; înşfăcînd un colac de frînghie dintr-o ladă şi legînd un capăt de inelul harponului, şi-l înfăşură pe celălalt în jurul mijlocului. Alţi marinari se îngrămădeau în apropierea sa şi el le arătă cu degetul cîrdul. Oamenii dispărură punte sub să-şi ia propiile arme.

Urquart traversă puntea spre balustradă şi se caţără cu grijă pe ea, proptindu-şi picioarele de îngustul şănţuleţ practicat în carena exterioară. În clipa cînd nava se clătină, aproape că fu azvîrlit peste bord.

Ciudatele balene începură să se împrăştie din faţa provei împodobite cu cranii a uriaşului schooner care, în scîrţîitul tălpicelor, trecu la urmărirea cîrdului principal.

Rînjind, Urquart stătea agăţat cu o mînă de balustrada exterioară, cu cealaltă cumpănindu-şi harponul. O simplă alunecare, o mişcare bruscă a corăbiei şi ar fi alunecat cu uşurinţă, fiind aruncat sub tălpice.

Ice Spirit înainta paralel cu un mascul masiv ce executa salturi frenetice, dar care-şi schimbă direcţia în clipa cînd ochii săi mici zăriră vasul apropiindu-se. Urquart îşi duse înapoi harponul, apoi îl aruncă sub un anume unghi, nimerind animalul în ceafă. Corabia depăşi creatura. Coarda legată de harpon se întinse; animalul se ridică, sărind pe înotătoarele din spate, rostogolindu-se şi răsucindu-se, muşcînd în gol. Dinţii balenei erau mult mai mari decît bănuise Arflane.

Pîrghia se derula rapid, ameninţînd să-l smulgă pe Urquart din poziţia sa precară, în vreme ce nava începea să se răsucească.

Alţi vînători atîrnau acum cu o mînă de balustradă, pregătindu-şi harpoanele; corabia se apropia din nou de cîrd. Vînătoarea continua în tăcere; nu se auzeau decît zgomotele produse de vas şi plescăitul înotătoarelor pe gheaţă.

Chiar în momentul cînd Arflane fu sigur că Urquart avea să fie smuls de pe balustradă de frînghie, Lance-Lungă desprinse capătul de la brîu şi-l legă de cel mai apropiat stîlp. Privind înapoi, Arflane zări balena muribundă zbătîndu-se, tîrîtă în urma corăbiei de harponul lui Urquart. Ceilalţi marinari îşi azvîrliră şi ei armele, însă cei mai mulţi ratară ţinta, lipsindu-le precizia diavolească a lui Urquart. Cîteva balene fură străpunse şi curînd mai mult de o duzină erau tîrîte pe gheaţă la remorca navei, cu trupurile sîngerînd şi zdrobindu-se de moarte în contactul cu asperităţile gheţii.

Încetinind, corabia se răsuci din nou; marinarii se pregăteau să ridice la bord capturile. Ancorele de gheaţă fură aruncate. Schoonerul se opri şi oamenii coborîră înarmaţi cu uriaşele cuţite de spintecat.

Urquart îi însoţi, împrumutând un cuţit de la unul din vânători. Arflane şi Ulrica rămaseră lîngă balustradă, privind la oamenii ce hăcuiau corpurile, la braţele ce se ridicau şi coborau metodic spintecînd prada şi împrăştiindu-i sîngele pe alba întindere de gheaţă pe care soarele la apus, de un roşu sîngeriu, făcea să se alungească siluetele vînătorilor. Mirosul picant al sîngelui se ridica în aerul serii, amintindu-le de clipa cînd făcuseră dragoste pentru prima dată.

Manfred Rorsefne li se alătură, zîmbind spre marinarii înveşmântaţi în blănuri ca şi cum ar fi zîmbit unor copii ocupaţi cu joaca. Nu exista nici unul care să nu fie acoperit cu un strat

gros de sînge de la mînă pînă la umăr; mulţi erau îmbăiaţi de-a binelea în el, lingîndu-şi-l cu nesaţ de pe buze.

Rorsefne arătă cu degetul silueta înaltă a lui Urquart. Harpo-nicrul îşi smulse harponul din pradă şi făcu un semn misterios în aer cu mâna dreaptă.

— Urquart al dumitale pare să se găsească în elementul său, căpitane Arflane, zise el. Iar ceilalţi jubilează, aşa-i? Am fost norocoşi zărind cîrdul.

Arflane încuviinţă din cap, urmărind cum Urquart spintecă balena. În mişcările cu care harponierul hăcuia creatura moartă era ceva atît de primitiv şi fundamental, încît Arflane se gîndi încă o dată cît de mult semăna el cu un semizeu al gheţii, un reprezentant de altădată al panteonului lui Ice Mother.

Rorsefne se mai uită cîteva minute la măcelul dinainte, apoi se îndepărtă, murmurând o scuză. Aruncîndu-i o singură privire, Arflane ghici că tînărului nu-i prea plăcea scena.

Înainte de căderea nopţii, carnea fusese desprinsă de pe oase, iar untura şi grăsimea pusă în butoiaşe ridicate la bord cu ajutorul unor scripeţi. Pe gheaţa pătată rămaseră doar scheletele animalelor măcelărite, umbrele lor desenînd stranii modele în lumina soarelui pe cale să apună.

Prcgătindu-se să coboare sub punte, Arflane surprinse o mişcare cu coada ochiului. Scrutînd cu atenţie cerul de un roşu întunecat, zări un stol de păsări. Zburau repede; erau aceleaşi păsări verzi pe care le întîlniseră cu cîteva zile mai devreme. Semănau cu albatroşii, cu ciocuri mari, curbate şi cu aripile lungi; după cîteva cercuri, se aşezară pe oasele de balenă, ochii lor rotunzi ca mărgelele cercetînd gheaţa însângerată înainte de a ţopăi şi a înghiţi cu lăcomie rămăşiţele de carne şi grăsime, lăsate în urma lor de vânători.

Ulrica îl apucă strîns de mînă pe Arflane, evident la fel de tulburată de privelişte. Una din aceste păsări-gunoier, cu o bucată de intestin atîrnîndu-i din cioc, îşi întoarse capul, părînd să-i privească în cunoştinţă de cauză, apoi îşi întinse aripile şi-şi luă zborul peste întinderea de gheaţă.

De data aceasta păsările veniseră dinspre nord. Cînd le văzuse pentru prima oară Arflane, zburau de la sud la nord. Se întrebă unde li se aflau cuiburile. Poate că în şirurile de gheţari din faţă, pe unde trebuiau să treacă ca să ajungă la destinaţie.

Gîndul îl indispuse; nu avea să fie uşor de străbătut îngusta trecătoare însemnată pe harta lui Rorsefne.

Soarele apuse; păsările continuau să se îndoape, siluetele lor defilînd maiestuos printre oasele de balenă, precum figurile unor soldaţi cuceritori inspectînd cadavrele învinşilor.

21
Naufragiul

În zori avu loc o coliziune. Konrad Arflane tocmai îşi părăsea cabina cu intenţia de a-l vedea pe Janck Ulsenn şi a decide dacă acesta era într-adevăr bolnav, cînd un şoc puternic zgudui întreaga corabie şi el fu aruncat la podea cu faţa în jos.

Se ridică cu sîngele curgîndu-i din nas şi se întoarse în grabă la Ulrica; ea şedea în cuşetă, iar pe faţă i se citea îngrijorarea.

— Ce s-a-ntîmplat, Konrad?

— Mă duc să văd.

Alergă pe punte. Peste tot zăceau oameni. Unii căzuseră de pe tachelaje şi fără nici un dubiu erau morţi; restul erau doar ameţiţi şi încercau deja să se ridice în picioare.

În lumina palidă a soarelui privi spre provă, dar nu văzu nici un obstacol. Fugi spre bompresul decorat cu un craniu de balenă pentru a privi cu atenţie în jos. Tălpicele din faţă se prinseseră într-o crevasă puţin adîncă, invizibilă de sus. Nu era greşeala marinarilor de veghe că nu o observaseră. Avea probabil zece picioare lăţime şi doar un iard sau cam aşa ceva adîncime, însă aproape că reuşise să distrugă corabia. Arflane coborî pe o funie pînă la marginea crăpăturii să inspecteze tălpicele.

Nu păreau prea grav avariate. Lama uneia crăpase şi o mică bucată se rupsese, zăcînd acum pe fundul crevasei. Ruptura nu-i afecta funcţionalitatea.

Crevasa se termina doar la o distanţă de cîţiva iarzi de tribord. Avuseseră pur şi simplu ghinion să traverseze prin punctul acela. Schoonerul putea fi tras înapoi, tălpicele răsucite, şi călătoria reluată fără nici un fel de probleme. Capul lui Hinsen apăru peste balustrada provei.

— Ce s-a întîmplat?

— Nu-ţi face griji, domnule Hinsen, deşi oamenii vor avea ceva de muncit astăzi dimineaţă. Va trebui să scoatem de aici corabia. Spune-i nostromului să ridice velele pătrate inferioare. Le vor fi de ajutor dacă prind destul vînt.

— Am înţeles, să trăiţi. Faţa secundului dispăru. Arflane începu să urce în mîini pe frînghie; Urquart se apropie de balustradă şi-l ajută să se caţăre la bord. Cumplitul harponier arătă în tăcere cu degetul spre nord-vest. Arflane privi într-acolo şi scoase o înjurătură.

Vreo cincizeci de barbari se îndreptau călări spre ei – pe nişte animale foarte asemănătoare cu urşii; stăteau pe spatele lat al fiarelor, cu picioarele întinse în faţă, ţinînd frîiele prinse de capetele animalelor. Înarmaţi cu suliţe din os şi săbii, îmbrăcaţi în blănuri, păreau oameni obişnuiţi, nu creaturile stranii pe care le întîlniseră cu cîtva timp în urmă.

Arflane se năpusti spre punte şi zbieră prin portavoce, chemînd oamenii la arme pentru a face faţă atacului.

Primii barbari ajunseră lîngă corabie. Unul strigă ceva, cu un accent ciudat, repetînd la infinit cîteva cuvinte. În cele din urmă, Arflane înţelese ce striga omul.

— Aţi omorît ultimele balene! Aţi omorît ultimele balene! Pe măsură ce se apropiau de corabie, călăreţii se dispersau, hotărîţi evident să atace din toate direcţiile. Sub capişoane, Arflane întrezări pentru o clipă nişte feţe slăbănoage, cu nasul coroiat, apoi suliţele începură să clănţănească pe punte.

Primul val nu răni pe nimeni. Arflane ridică în fiecare mînă cîte o suliţă bine cioplită şi le aruncă spre barbarii ce se mişcau cu rapiditate. Rată ambele ţinte. Suliţele nu erau destinate acestui tip de luptă şi barbarii mai degrabă îi plictiseau pe marinari decît le puneau viaţa într-un pericol adevărat.

Curînd însă călăreţii se apropiară şi Arflane zări un marinar prăbuşindu-se mort înainte să lanseze săgeata din arc.

Încă doi membri ai echipajului fură ucişi de suliţe bine ţintite, dar revanşa nu se lăsă aşteptată din partea celor aflaţi pe punţile corăbiei. Mai mult de jumătate din barbari căzură străpunşi de săgeţi de pe spatele animalelor, înainte ca atacatorii să se retragă, regrupindu-şi forţele pentru un nou atac dinspre babord.

Arflane înşfăcase şi el un arc şi aştepta următorul atac împreună cu Hinsen şi Manfred Rorsefne. Puţin mai departe,

lîngă balustradă, se afla Urquart. Lîngă el erau frumos rînduite jumătate de duzină de suliţe de os; Lance-Lungă se hotărîsc să renunţe temporar la harponul său, de două ori mai mare şi mai greu decît armele barbarilor.

Picioarele puternice ale creaturilor-urs începură să se mişte repede şi barbarii năvăliră asupra corăbiei, scoţînd urlete sălbatice. O ploaie de suliţe căzu şuierînd asupra punţilor; un nor de săgeţi le răspunse. Doi barbari muriră loviţi de suliţele bine ţintite de Urquart şi alţi patru fură răniţi. Mulţi alţii căzură atinşi de săgeţi. Arflane se întoarse rînjind satisfăcut spre Hinsen, însă secundul murise tras în ţeapă de o suliţă de os care-l străpunsese dintr-o parte într-alta. Ochii omului erau deschişi şi sticloşi; rămase un timp în picioare, mîna care strîngea cu putere balustrada se relaxa treptat şi el se rostogoli pe punte.

Rorsefne murmură la urechea lui Arflane:

— Se pare că Urquart e rănit.

Konrad aruncă o privire spre locul unde se aflase acesta aşteptîndu-se să-l vadă căzut la podea. Harponierul tocmai îşi smulsese o suliţă din braţ şi sărea peste balustradă, urmat de un grup de marinari scoţînd ţipete cumplite.

Barbarii se regrupau iarăşi, deşi numai cinci dintre ei rămăseseră neatinşi. Cîţiva atîrnau în şei, împănaţi cu cîte o duzină de săgeţi.

Urquart îşi conducea ceata la atac, urlînd cît îl ţineau puterile către puţinii supravieţuitori. Uriaşul său harpon era ridicat ameninţător în mîna dreaptă, două suliţe erau bine fixate în mîna stingă. Barbarii ezitară; unul îşi scoase sabia. Apoi toţi îşi întoarseră ciudaţii "cai" şi se precipitară peste întinderea de gheaţă, departe de figura triumfătoare a unui Urquart ce continua să urle şi să gesticuleze în urma lor.

Raidul se terminase – mai puţin de zece oameni fuseseră răniţi şi numai patru, inclusiv Hinsen, ucişi. Arflane privi spre corpul ofiţerului mai în vîrstă şi oftă. Nu le purta ranchiună barbarilor. Dacă înţelesese corect strigătele, vînătoarea lor de balene le răpise complet posibilităţile de supravieţuire.

Rorchenof, noul nostrom, se apropie dea lungul punţii şi Arflane îi făcu semn să vină lîngă el. Văzînd corpul lui Hinsen, bărbatul clătină posomorît din cap, privindu-l puţin iritat pe Arflane, ca şi cum l-ar fi învinuit pentru atacul barbarilor.

— Era un bun marinar, domnule.

— Era, nostromule. Ia o echipă şi îngroapă morţii în crevasa de dedesubt. Astfel vom cîştiga ceva timp. Fă-o imediat, da?

— 'nţeles, să trăiţi!

Aruncînd o privire în spate, Arflane îl văzu pe Urquart şi pe oamenii săi hăcuindu-i pe barbarii răniţi cu aceeaşi plăcere cu care măcelăriseră balenele cu o scară înainte. Ridică din umeri şi se întoarse în cabina sa.

Ulrica era acolo. Îi povesti ce s-a întîmplat. Păru uşurată, apoi îl întrebă:

— Ai vorbit cu Janck? Te duceai la el astăzi dimineaţă.

— O fac chiar acum. Ieşi din cabină şi porni pe coridor. La uşă era un singur paznic; nu avea nici un rost să posteze mai mulţi. Făcu semn omului să deschidă lacătul ce fixa bara de uşă. Ruptă, aceasta se deschise înăuntru şi Arflane îl văzu pe Ulsenn întins pe cuşetă, palid, dar aparent într-o condiţie mulţumitoare.

— Mi se raportează că nu mănînci prea mult. Nu intră în cabină, ci se rezemă de bară ca să îi vorbească.

— Nu prea am nevoie de multă hrană aici, replică rece Ulsenn, privindu-l fără să clipească. Ce face soţia mea?

— Bine, răspunse Arflane.

Ulsenn zîmbi amar. În expresia sa nu mai exista nici urmă din slăbiciunea pe care o cunoscuse Arflane. Detenţia părea să-i fi întărit starea de spirit.

— Doreşti ceva? întrebă Arflane.

— Chiar aşa, căpitane, dar nu cred că ai fi dispus să mi-o oferi.

Arflane înţelese tîlcul cuvintelor. Înclină scurt din cap şi trase uşa, închizând el însuşi lacătul.

Pînă cînd schoonerul reveni din nou pe cursul corect, oamenii obosiră de-a binelea. O atmosferă ca de vis se lăsase peste corabie la venirea zorilor, şi Arflane ordonă ridicarea tuturor pînzelor.

Nava începu să se deplaseze spre şirul de gheţari ale căror detalii deveniseră acum vizibile.

Curburile şi proeminenţele munţilor de gheaţă străluceau în lumina soarelui, reflectînd şi transformând culorile cerului, producînd o subtilă varietate de nuanţe, de la galben pal la

albastru, de la un verde intens ca de marmoră la negru sau purpuriu. Curînd distinseră trecătoarea, o deschidere îngustă între piscuri gigantice. Conform cu harta lui Rorsefne, era nevoie de zile întregi pentru a o traversa.

Arflane privi cu atenţie cerul, cu o expresie îngrijorată pe chip. Vremea se anunţa proastă, deşi furtuna putea foarte bine să-i ocolească. Ezită, întrebîndu-se dacă să intre sau nu în defileu; ridică apoi din umeri. New York-ul aproape că se vedea; nu dorea să mai piardă timpul. Odată trecuţi prin pasul respectiv, călătoria era ca şi terminată. Oraşul se afla la mai puţin de o sută de mile de lanţul de gheţari.

Pe măsură ce se deplasau printre dealurile joase încadrînd trecătoarea, Arflane ordonă strîngerea celor mai multe pînze şi trimise şase oameni de veghe la provă, pentru a semnala orice obstacol celor patru timonieri de cart.

Senzaţia ireală de vis se intensifica pe măsură ce *Ice Spirit* era împinsă de vînt tot mai aproape de estompatele stînci de gheaţă. Strigătele marinarilor de veghe la provă năşteau ecouri prin lanţul de munţi, ceea ce făcea ca întreaga lume să pară plină de voci fantomatice şi batjocoritoare.

Konrad Arflane stătea cu picioarele larg depărtate pe puntea de comandă, mîinile-i înmănuşate strîngînd cu putere balustrada. În dreapta lui se afla Ulrica Ulsenn, cu faţa calmă şi fără expresie, înveşmîntată în blănurile ei cele mai bune; lîngă ea, Manfred Rorsefne, singurul care nu părea afectat de dificilele momente; în stînga lui Arflane, Urquart, cu harponul pe braţ, scruta cu ochi ageri şi nerăbdători munţii din faţă.

Corabia intră în trecătoarea largă, navigînd printre stînci semeţe aflate la mai puţin de un sfert de milă pe ambele părţi. Terenul era neted; viteza vasului se mări în clipa cînd tălpicele atinseră gheaţa fără nici un fel de asperităţi. Din cauza zgomotului, o bucată de gheaţă se dislocă de pe versantul unei stînci la tribord. Se prăvăli, rostogolindu-se şi sfărîmîndu-se jos, unde se dezintegra într-un nor uriaş.

Arflane se apleca şi i se adresă lui Rorchenof, ce privea îngrijorat împrejurimile de pe puntea pupă.

— Nostrom, anunţă-i pe oamenii de veghe să vorbească cît mai încet posibil, altfel ne vom trezi îngropaţi de vii cît ai clipi din ochi.

Rorchenof încuviinţă morocănos şi plecă să anunţe marinarii de la provă. Părea tulburat.

Însuşi Arflane simţea că avea să se liniştească numai după ce vor fi ajuns de cealaltă parte a trecătorii. Era copleşit de măreţia munţilor. Decise că pasul era destul de lat pentru a permite mărirea vitezei fără prea mare pericol.

— Toate pînzelc sus, domnule Rorchenof! ordonă el brusc. Nostromul primi ordinul cu surprindere, dar nu puse nici o întrebare.

Cu pînzele sus, *Ice Spirit* se năpusti înainte printre pereţii simetrici ai canionului, trecînd pe lîngă formaţiuni stranii de gheaţă săpate de vînt, toate strălucind în nuanţe întunecate.

De jur împrejur, gheaţa semăna cu o întindere ameninţătoare de sticlă neagră.

Spre seară, corabia fu scuturată de o serie de trepidaţii; mişcările ei deveniră dezordonate.

— Tălpicele, domnule! strigă Rorchenof. Trebuie să fi fost avariate mai mult decît am crezut.

— Nu-i nimic, nostrom, replică liniştit Arflane, privind fix înainte.

Se făcea din ce în ce mai frig şi vîntul începuse să sufle; cu cît aveau să iasă mai repede din trecătoare, cu atît mai bine.

— Am putea să derapăm cu uşurinţă, domnule, şi ne vom zdrobi de stînci. Sau ne vom trezi cu una din ele surpîndu-se peste noi şi îngropîndu-ne cu totul.

— Eu sînt acela care cîntăresc pericolul, nostrom.

Cei trei aflaţi lîngă Arflane pe puntea de comandă îl priviră curios, însă nu rostiră nici un cuvînt.

Rorchenof se scarpină în cap, dădu din mîini şi se îndreptă spre provă.

Corabia se clătina periculos, cerul se întuneca treptat iar enormele stînci păreau să-i înconjoare din toate părţile; totuşi Arflane nu făcu nici o încercare să micşoreze viteza, nava continuînd să alerge cu toate pînzele sus.

Înainte de căderea nopţii, Rorchenof se apropie de puntea de comandă urmat de vreo douăzeci de marinari.

— Căpitane Arflane!

Konrad Arflane îi privi senin. Corabia se cutremura sub o serie de lovituri scurte şi dese, timonierii stăpînind cu greu jocul tălpicelor frontale.

— Ce s-a-ntîmplat, nostrom?

— Putem arunca ancorele, domnule, şi să reparăm tălpicele? În ritmul ăsta vom fi ucişi cu toţii!

— Nu-ţi fie frică de aşa ceva, nostrom!

— Noi credem că da, domnule! Era o voce nouă – cea a unui marinar. Ceilalţi îl aprobară în cor.

— Înapoi la posturile voastre, zise calm Arflane. Mai aveţi încă pînă veţi înţelege esenţa acestei expediţii.

— Înţelegem destul cînd ne sînt ameninţate vieţile, domnule căpitan, strigă un alt marinar.

— Sînteţi în siguranţa, le spuse Arflane.

Pe măsură ce luna se ridica sus, vîntul urla tot mai tare, umflînd pînă la refuz pînzele şi mărind şi mai mult viteza corăbiei. Nava se hurducăia şi se zdruncina pe gheaţa netedă a canionului, trecînd ca fulgerul pe lîngă stîncile albe şi strălucitoare ale unor piscuri pierdute în întuneric.

Rorchenof privea înnebunit în jur; o prăpastie se detaşă ameninţător extrem de aproape şi corabia trecu razant pe lîngă ea, în sunetele înfundate şi neregulate ale tălpicelor.

— E o nebunie! urlă el. Daţi-ne bărcile de salvare! Puteţi duce vasul unde doriţi, noi coborîm!

Urquart îşi agită harponul.

— Ţi-l dau pe ăsta dacă nu te întorci la postul tău. Ice Mother ne protejează, ai încredere!

— Ice Mother! Rorchenof scuipă pe jos. Sînteţi nebuni toţi patru! Noi vrem să ne întoarcem!

— Nu ne putem întoarce! strigă Urquart şi începu să rîdă sălbatic. Nu-i loc să ne întoarcem în trecătoare, nostrom!

Roşcatul şef de echipaj îşi flutură ameninţător pumnul în direcţia harponierului.

— Atunci aruncaţi ancorele! Opriţi nava şi daţi-ne bărcile ca să ne întoarcem acasă. Voi n-aveţi decît să vă continuaţi drumul.

— Avem nevoie de voi ca să manevrăm corabia, explică Arflane pe un ton rezonabil.

— Aţi înnebunit – aţi înnebunit cu toţii! urlă Rorchenof în culmea disperării. Ce s-a-ntîmplat cu această corabie?

Manfred Rorsefne se apecă peste balustradă.

— Te-au lăsat nervii, asta-i tot, nostrom. Nu noi sîntem nebuni, dumneata eşti pur şi simplu isteric.

— Dar tălpicele trebuie reparate...

— Sînt de părere că nu, interveni Arflane, rînjind spre Urquart şi cuprinzînd-o pe după umeri pe Ulrica pentru a o sprijini în clipa cînd nava se clătină sub el.

Vîntul şuiera de-a lungul canionului, întinzînd atît de tare pînzele încît părea că dintr-o clipă într-alta avea să le smulgă din legături. *Ice Spirit* îşi continua goana prin trecătoare, canarisindu-se puternic, lipsind puţin să nu se lovească de pereţii neregulaţi ai stîncilor.

Rorchenof se răsuci pe călcîie în tăcere, conducîndu-şi oamenii sub punte.

Rorsefne se încruntă.

— Vom mai avea probleme cu ci, căpitane Arflane.

— Posibil. Arflane se apucă de balustradă cînd timonierul reuşi cu greu să evite o stîncă la babord. Privi spre timonerie şi le adresă cîteva cuvinte de îmbărbătare celor ce se luptau înăuntru cu cîrma. Aceştia îl priviră cu frică.

Cîteva clipe mai tîrziu, Rorchenof apăru din nou pe punte. Şi el şi oamenii săi agitau harpoane şi cuţite.

— Nebunilor, urlă Arflane. Nu-i momentul să vă răzvrătiţi. Corabia trebuie manevrată.

Rorchenof se adresă oamenilor de pe hobane:

— Strîngeţi pînzele, băieţi!

Scoase apoi un urlet şi se dădu înapoi clătinîndu-se cu masivul harpon al lui Urquart înfipt în piept; se prăbuşi pe punte şi pentru un moment ceilalţi se opriră, holbîndu-se cuprinşi de groază la liderul lor muribund.

— Suficient, interveni Arflane. Înapoi la posturile voastre!

Corabia făcu o mişcare laterală bruscă şi de undeva de jos se auzi un zăngănit cînd lanţurile de transmisie ale cîrmei nu reuşiră să cupleze imediat tălpicele. Stîncile de gheaţă apărură brusc chiar lîngă ei şi se îndepărtară de îndată ce timonierii obligară nava să-şi schimbe direcţia.

Marinarii se năpustiră zbierînd spre puntea de comanda. Arflane o apucă de umeri pe Ulrica, o împinse în timonerie şi închizînd uşa după ea se întoarse tocmai la timp pentru a-i vedea pe Urquart şi Rorsefne sărind peste balustradă şi lunînd-o la fugă în jos.

Simţindu-se trădat, Arflane se pregăti să-i întîmpine pe răzvrătiţi. Numai că era neînarmat.

Corabia părea în totalitate la discreţia vîntului şuierător. Vîrtejuri de zăpadă biciuiau tachelajele şi greementul, iar schoonerul se balansa pe tălpicele avariate. Arflane stătea singur pe puntea de comandă, în vreme ce marinarii răsculaţi începură să urce cu grijă pasarela. Konrad aşteptă pînă ce primul om aproape că se aruncă asupra lui, îl izbi drept în faţă şi smulgîndu-i cuţitul din mînă, îi zdrobi ţeasta cu mînerul.

O pînză de zăpadă se întinse pe puntea de comandă înţepând ochii oamenilor. Arflane zbiera ca un apucat, tăind şi spintecând în dreapta şi-n stînga. Apoi, pe măsură ce marinarii se prăbuşeau cu feţele însîngerate şi braţele sfîrtecate, în spatele lor reapărură Urquart şi Rorsefne.

Urquart îşi recuperase harponul iar Rorsefne era înarmat cu un arc şi un cuţit. Cu sînge rece, începură să tragă în spatele răzvrătiţilor. Aceştia se răsuciră, derutaţi.

Corabia se clătină puternic. Rorsefne fu aruncat într-o parte; Urquart reuşi cu greu să se prindă de o grijea. Cei mai mulţi dintre marinari fură azvîrliţi în toate direcţiile, iar Arflane alunecă în jos pe pasarelă; se apucă de balustradă, fără să lase să-i scape din mînă cuţitul.

Încă o dată corabia fu zguduită de o serie rapidă de şocuri. Arflane se ridică cu preţul unor mari eforturi; haina îi era ruptă şi barba răvăşită. Cu o mînă se ţinea de balustradă, cu cealaltă gesticula spre marinari.

— Rorchenof v-a înşelat, urlă el. Acum vedeţi şi voi de ce trebuie să ieşim cît mai repede din trecătoare. Dacă n-o facem, corabia e sortită pieirii!

Un marinar îşi săltă cît putu mai sus capul, ochii sticlindu-i la fel de sălbatic ca cei ai lui Arflane.

— De ce? De ce, căpitane?

— Zăpada! Dacă sîntem prinşi de viscol, devenim orbi şi neajutoraţi! Gheaţa desprinsă de pe stînci va bloca trecerea. Zăpada se va strînge în mormane şi va face deplasarea imposibilă. Dacă nu ne va strivi, atunci vom rămîne împotmoliţi!

Deasupra capului său, o pînzâ se smulse din ochiurile cu bolţ şi începu să fluture cu un bubuit asurzitor, izbindu-se de catarg. Urletul vîntului se înteţi; corabia fu aruncată într-o parte

spre stîncă, păru să rîcîie peretele înainte de a aluneca din nou spre mijlocul defileului.

— Dar dacă navigam mai departe, ne izbim de stînci şi vom fi omorîţi! strigă alt marinar. Şi ce cîştigăm cu asta?

Arflane rînji şi-şi desfăcu larg braţele; ochii îi scînteiau şi haina i se răsucea ca un vîrtej în jurul trupului.

— O moarte rapidă în locul uneia chinuitoare – dacă avem cu adevărat ghinion. Dacă avem noroc în schimb, iar voi ştiţi că eu sînt norocos, atunci pînă în zori ieşim de aici... şi pînă la New York e cale doar de cîteva zile!

— *Erai* norocos, căpitane, replică marinarul. Dar se spune că nu mai eşti cîtuşi de puţin alesul lui Ice Mother... Se spune că te-ai întors împotriva voinţei ei. Femeia...

Arflane rîse grosolan.

— Va trebui să aveţi încredere în norocul meu. Este tot ce aveţi. Jos armele, băieţi.

— Fie ca vîntul să ne ducă prin trecătoare. E singura noastră şansă. Vocea îi aparţinea lui Urquart.

Deşi nu convinşi pe deplin, oamenii începură să-şi coboare armele.

— V-aţi folosi mai bine timpul dacă vă urcaţi pe hobane şi aveţi grijă de pînze, urlă Manfred Rorsefne pentru a acoperi geamătul vîntului.

— Dar tălpicele... începu un marinar.

— Ne batem noi capul cu ele, declară Arflane. Înapoi la lucru, băieţi. Vă promit că odată ieşiţi din trecătoare, nu voi lua nici o măsură împotriva voastră. Trebuie să muncim împreună... ori să murim împreună!

Marinarii începură să se risipească, cu feţele nişte măşti ale fricii şi îndoielii.

Ulrica se strecură cu greu pe uşa timoneriei şi de-a lungul punţii înclinată periculos, ca să se încleşteze strîns de braţul lui Arflane. Vîntul îi biciuia hainele şi zăpada îi irita faţa.

— Eşti sigur că oamenii se înşeală? N-ar fi bine...?

Konrad rînji şi ridică din umeri.

— N-are nici o importanţă, Ulrica. Du-te jos şi odihneşte-te cît mai poţi. Vin şi eu mai tîrziu. Corabia se aplecă din nou într-o parte şi el alunecă pe podea, luptîndu-se din răsputeri să se întoarcă lîngă ea şi să o ajute să urce pe punte.

După ce o văzu în siguranţă, începu să-şi croiască drum spre provă, aplecat să înfrunte vîntul; zăpada îi biciuia faţa, orbindu-l pe jumătate. Ajuns la provă, încercă să scruteze terenul din faţa sa, dar nu distinse decît crîmpeie de stîncă de ambele părţi; corabia se clătina şi se răsucea tot mai mult pe tălpicele avariate. Se sui pe bompres şi se întinse pe el, agăţîndu-se cu o mînă de funia velastraiului; cu cealaltă, mîngîie uşor uriaşele ţeste ale balenelor, apăsîndu-şi degetele pe contururile craniilor, orbitelor şi fălcilor rînjite, ca şi cum acestea i-ar fi putut transmite într-un anume fel vigoarea pe care ele o posedaseră odinioară.

Nu mai ningea atît de puternic şi drept în fată văzu siluetele negre ale blocurilor de gheaţă. Păreau să se unească – ca şi cum bazele lor s-ar fi deplasat, încercînd să prindă în capcană corabia. Era pur şi simplu o iluzie, dar una tulburătoare.

Şi brusc îşi dădu seama ce se întîmpla de fapt. Trecătoarea se îngusta cu adevărat în acel punct. Probabil că stîncile alunecaseră, iar trecerea devenise în prezent o simplă crăpătură.

Ice Spirit nu avea să reuşească să se strecoare pnn ea.

Se răsuci disperat pe bompres, conştient numai de corabia canarisită ce nu-şi micşora de loc viteza, coborî şi se împletici de-a curmezişul punţii pînă ce ajunse la garnitura de etanşare a pivotului de direcţie; apucînd ciocanul greu începu să lovească în bolţul dispozitivului de siguranţă. Urquart se răsuci spre el şi Arflane zbieră:

— Aruncă ancorele! Pentru numele lui Ice Mother, omule, aruncă ancorele!

Urquart se avîntă înapoi pe punte. Adunînd oamenii, îi trimise să scoată buloanele ce menţineau ridicate lamele masivelor ancore.

Cu inima cît un purice, Arflane îşi ridică privirea. Erau prea aproape de porţiunea de drum îngustat; puţin probabil să mai existe vreo şansă de a salva corabia.

Bolţul se deplasa. Mişcîndu-şi cu frenezie braţele, lovea necontenit cu ciocanul.

Brusc dispozitivul se eliberă. Se auzi un scîrţîit în clipa cînd tălpicele se răsuciră spre interior, acţionînd ca nişte pluguri; nava începu să se rotească şi să se zguduie violent.

Arflane o luă la fugă pe punte; făcuse tot ce se putea – acum singura sa grijă era salvarea Ulricăi.

Ajunse în cabină tocmai cînd vasul sălta, pradă parcă unui orgasm monstruos. Ulrica era înăuntru, iar lîngă ea soţul ei.

— L-am eliberat, zise ea. Arflane mormăi:

— Haideţi sus pe punte. Sînt puţine şanse ca vreunul din noi să supravieţuiască la ceea ce urmează.

O izbitură violentă; zguduirile navei se potoliră treptat, încetînd complet cînd masivele ancore se prinseră în gheaţă, oprindu-i înaintarea.

Căţărîndu-se pe punte, Arflane văzu cu uimire că se aflau doar la zece iarzi de punctul în care corabia s-ar fi izbit de pereţii stîncilor sau ar fi fost zdrobită între ei.

Şi totuşi mişcarea lui *Ice Spirit nu* încetase.

Enormul schooner începu să se răstoarne încet, în clipa cînd tălpicele de la bord cedară complet sub solicitare, frîngîndu-se în bucăţi cu pocnituri stridente. Corabia se prăbuşi într-o parte cu un vuiet îngrozitor, răsucindu-se pe măsură ce velele prindeau vîntul şi azvîrlindu-şi grămadă echipajul în balustrada babordului.

Arflane o înşfacă pe Ulrica şi îşi înfăşură o frînghie în jurul mîinii.

Singura sa preocupare era sa părăsească corabia, salvîndu-se amîndoi. Se lăsă să lunece pe frînghie şi sări pe gheaţa dură, trăgînd femeia, în ciuda vîntului, cît mai departe de navă. Prin viscol distingea vag stîncile şi silueta masivă a schoonerului.

Îl auzi zdrobindu-se de un perete al trecerii. Apoi mai auzi un alt zgomot – cel al unei bucăţi de gheaţă care, desprinsă de undeva de sus, aluneca la vale.

Reuşi în cele din urmă să găsească un adăpost temporar: o proeminenţă lîngă peretele cel mai îndepărtat al pasului. Gîfîind, se opri şi privi înapoi spre corabia sfărîmată. Nu-şi putea da seama în nici un chip dacă ceilalţi reuşiseră să sară; cînd pînza de zăpadă se destrăma din cînd în cînd, transformîndu-se în vîrtejuri, vedea cîte o figură singuratecă materializîndu-se lîngă balustrada. O singură dată o voce răzbătu pînă la el prin vîntul năprasnic. Semăna cu cea a lui Ulsenn.

— A dorit această epavă! A dorit-o!

Era ca ţipătul fără de sens al unei păsări. După care vîntul îşi intensifică şuieratul, înăbuşind-o cu totul în clipa cînd o imensă avalanşă de gheaţă se prăvăli peste corabie.

Cei doi se înghesuiră unul în altul sub proeminenţă, privind cum *Ice Spirit* era zdrobit de uriaşele blocuri, zvîrcolindu-se precum o creatură muribundă, cu carena sfărîmată şi catargele rupte, desfăcîndu-se în bucăţi mai repede decît şi-ar fi putut închipui vreodată Arflane, descompunîndu-se într-un nor de aşchii de gheaţă şi zvîrlind zăpada în sus, spre enormii pereţi crestaţi ai munţilor de gheaţă.

În timp ce privea, Arflane începu să plîngă, ca şi cum distrugerea corăbiei semnifica sfîrşitul tuturor speranţelor. O atrase pe Ulrica spre el şi o cuprinse în braţe mai mult spre a se consola pe sine însuşi decît pentru a-şi linişti iubita.

22
Ultima calatorie

Dimineaţa ninsoarea se oprise, dar cerul era înnorat şi cenuşiu deasupra piscurilor întunecate ale gheţarilor. Furtuna se potolise de îndată ce *Ice Spirit* fusese sfărîmat, ca şi cum distrugerea corăbiei constituise singurul ei scop.

Traversînd mormanele neuniforme de gheaţă şi zăpadă pentru a se îndrepta spre locul unde trecătoarea se îngusta şi unde se odihnea mare parte din epavă, Arflane şi Ulrica îi întîlniră pe Rorsefne şi Ulsenn. Nici unul nu era grav rănit, în schimb erau extenuaţi iar hainele le erau sfîşiate. Cîţiva marinari stăteau lîngă grămada de sticlă fibroasă şi metal, de parcă ar fi sperat că vasul s-ar fi putut reface singur în chip magic. Urquart, aflat realmente în interiorul epavei, se mişca precum o cioară printre mortăciuni.

Era o zi friguroasă şi sumbră; tremurau cu toţii, aburii produşi de răsuflările lor rămînînd parcă în aer, albi şi denşi. Privind în jur, nu vedeau decît corpuri ciopîrţite; cea mai mare parte a marinarilor fuseseră ucişi, iar cei şapte supravieţuitori îl priveau cu o mutră acră pe Arflane, punînd dezastrul pe seama imprudentei sale.

Atitudinea lui Ulsenn faţă de Arflane şi Ulrica era distantă şi neutră. Se mulţumi doar să-i salute din cap în timp ce mergeau împreună spre epavă. Rorsefne zîmbea şi fredona pentru sine o melodie, ca şi cînd ar fi gustat o glumă bună.

Arflane se întoarse spre el, arătînd cu degetul spre îngusta deschizătură dintre stînci.

— Nu era pe hartă, nu-i aşa? Vorbi tare, în defensivă – atît spre folosul marinarilor cît şi al celorlalţi.

— Nici măcar o menţiune, încuviinţă Rorsefne zîmbind precum un actor amuzat de felul cum îşi rostea propriile replici. Stîncile trebuie să se fi deplasat între timp. Am auzit de astfel de

întîmplări. Ce facem acum, căpitane? Nici o barcă de salvare n-a rămas întreagă. Cum ne întoarcem acasă?

Arflane îi aruncă o privire cruntă.

— Acasă?

— Vrei să spui că ne continuăm drumul? întrebă cu o voce voalată Ulsenn.

— E lucrul cel mai înţelept pe care-l putem face, replică Arflane. Pînă la New York mai sînt doar vreo cincizeci de mile, în timp ce pînă acasă cîteva mii...

Urquart ridică în sus cîteva bucăţi mari de fildeş, provenind evident din capacele rupte ale bocaporţilor.

— Schiuri, explică el. Cu ele am putea ajunge la New York într-o săptămînă, sau chiar mai puţin.

Rorsefne rîse.

— Eşti neobosit ! Sînt de partea ta, căpitane!

Ceilalţi nu scoaseră nici un cuvînt; nu mai era nimic altceva de adăugat.

După două zile, traversaseră trecătoarea şi începură călătoria pe întinderea nesfîrşită de gheaţă din spatele lanţului de gheţari. Vremea era în continuare nefavorabilă; zăpada cădea sporadic, iar frigul le pătrunsese pînă-n măduva oaselor. Bucăţi de fildeş recuperate din epavă le serveau drept schiuri, iar harpoanele drept beţe; în spate fiecare ducea raniţe cu provizii.

Erau peste măsură de osteniţi şi vorbeau între ei extrem de rar, chiar şi pe durata popasurilor. Urmau un curs calculat cu ajutorul unei mici busole găsită de Manfred Rorsefne printre lucrurile împrăştiate din fostul său cufăr de călătorie.

Pentru Arflane spaţiul nu devenise decît o eternă cîmpie albă, iar timpul încremenise. Faţa, mîinile şi picioarele îi erau arse de ger, barba i se acoperise cu particule de gheaţă, ochii îi erau roşii şi afundaţi în orbite. Înainta mecanic pe schiuri, urmat de toţi ceilalţi ce se mişcau şi ei ca nişte automate. Gîndeau doar atunci cînd îşi aduceau aminte să mănînce şi să se protejeze cît puteau mai bine de ger; vorbirea se transformase în monosilabe – şi aceasta numai cînd unul din ei se hotăra să se oprească sau să schimbe direcţia.

Din obişnuinţă, Arflane stătea împreună cu Ulrica, însă nici unul nu mai simţea nimic pentru celălalt.

În aceste condiţii ar fi fost posibil ca drumul să se prelungească la nesfîrşit, pînă ce aveau să moară unul cîte unul – şi bineînţeles, fără să mai descopere vreodată New York-ul. Chiar şi moartea le-ar fi părut doar o trecere treptată de la o stare de lucruri la alta, întrucît frigul era atît de cumplit încît nu mai simţeau nici măcar durerea. Doi dintre marinari muriră; ceilalţi îi lăsară acolo unde căzuseră. Singurul care nu părea afectat de oboseală era Urquart. După moartea marinarilor, făcu asupra lor semnul lui Ice Mother înainte să pornească mai departe.

Nici unul nu-şi dăduse seama că busola era dereglată şi că de fapt se deplasau pe imensa întindere albă pe o traiectorie curbă, departe de presupusa amplasare a New York-ului.

Barbarii semănau în general cu cei ce-i atacaseră după uciderea balenelor. Toţi erau înveşmîntaţi în blănuri albe şi încălecau nişte creaturi albe cu înfăţişare de urs. Îşi pregătiseră deja săbiile şi suliţele, în timp ce-şi struneau animalele ca să blocheze înaintarea micului grup.

De-abia atunci îi zări Arflane. Se înălţă în schiuri, scrutînd cu ochii săi roşii feţele rînjite, cu trăsături de vultur, ale călăreţilor. Cu un aer obosit îşi ridică harponul în poziţie de apărare, dar greutatea lui era prea mare pentru puterile sale secate.

Urquart fu acela care scoase brusc un urlet şi lansă un harpon, apoi şi celălalt, trăgîndu-şi simultan cuţitul din teaca de pe umăr; doi barbari se prăbuşiră din şei.

Conducătorul lor latră un ordin, făcîndu-le semn cu mîna; aceştia se năpustiră asupra grupului cu suliţele ridicate. Arflane îşi împinse înainte harponul pentru a o apăra pe Ulrica, însă fu aruncat înapoi de o lovitură sălbatică peste faţă şi-şi pierdu echilibrul. Urmă o nouă lovitură – de această dată la cap – şi-şi pierdu cunoştinţa.

23
Ritualurile lui Ice Mother

Ca urmare a loviturii primite, capul îl durea şi faţa i se contracta spasmodic. Încheieturile mîinilor îi erau legate la spate. Arflane zăcea pe gheaţă într-o poziţie incomodă. Deschise ochii şi distinse tabăra barbarilor.

Corturile din piei uscate de animale erau întinse pe cadre rigide de os; animalele de călărie se aflau într-un ţarc amplasat pe o latură a taberei. Printre corturi se mişcau cîteva femei. În mod evident, locul respectiv nu constituia aşezarea lor permanentă; Arflane ştia că cei mai mulţi barbari erau nomazi. Oamenii stăteau grupaţi în jurul conducătorului, personajul pe care-l văzuse mai devreme Arflane. Individul vorbea şi arunca priviri înspre prizonierii ce fuseseră legaţi împreună şi care zăceau răstigniţi pe gheaţă. Întorcîndu-şi capul, Arflane văzu cu uşurare că Ulrica era teafără; ea îi zîmbi slab. Tot acolo se mai găseau şi Manfred Rorsefne, Janek Ulsenn cu ochii complet închişi, şi încă trei marinari, privindu-i fix pe barbari cu nişte expresii jalnice întipărite pe chipuri.

Nici urmă de Urquart; confuz Arflane se întrebă dacă nu cumva îl omorîseră. După cîteva momente îl văzu însă apărînd dintr-un cort, însoţit de un om obez şi scund şi îndreptîndu-se cu paşi mari spre grupul principal. Într-un fel sau altul, Urquart părea să le fi cîştigat încrederea. Arflane se simţi uşurat; cu puţin noroc, harponierul avea să găsească o cale să-i elibereze.

Conducătorul barbarilor, un tînăr chipeş, cu pielea cafenie, eu nasul coroiat şi cu nişte ochi inteligenţi şi aroganţi, gesticula spre Urquart în timp ce acesta străbătea mulţimea alături de individul mic de statură. Urquart începu să vorbească. Arflane deduse că harponierul pleda pentru vieţile prictenilor săi şi se minună cum de reuşise Lance-Lungă să intre în graţiile nomazilor. Cu siguranţă că înălţimea sa neobişnuită şi înfăţişarea sa

primitivă îi impresionase la fel de mult ca pe toţi ceilalţi care-l întîlniseră vreodată. În plus, fusese singurul ce îi atacase pe barbari; probabil îi admiraseră curajul. Indiferent de motiv, nu mai exista nici o îndoială că ascultau gravi, în vreme ce harponierul vorbea, fluturîndu-şi arma în direcţia captivilor.

În cele din urmă, trei dintre ei – conducătorul, obezul şi Urquart - se îndepărtară de ceilalţi luptători şi se apropiară de Arflane şi de restul grupului.

Tînărul conducător era îmbrăcat de sus pînă jos într-o blană fină, albă; pe cap purta un capişon. Era proaspăt ras şi păşea sprinten, cu spatele ţeapăn şi cu mîna-i încleştată pe mînerul săbiei de os. Grăsanul purta o blană roşcată pe care Arflane nu reuşi s-o identifice; se trase de mustăţile lungi şi unsuroase, încruntîndu-se gînditor. Faţa lui Urquart era lipsită de orice expresie.

Conducătorul se opri în faţa lui Arflane şi-şi puse mîinile în şolduri.

— Ha! Ha! Vă îndreptaţi spre nord, ca şi noi, eh? Sînteţi de colo, de undeva din spatele munţilor, zise el arătînd cu degetul spre sud. Vorbea cu un accent ciudat, cîntat.

— Da, încuviinţă Arflane, pronunţînd cu greu cuvintele din cauza buzelor tumefiate. Am avut o corabie – a naufragiat. Îl privi cu prudenţă pe tînăr, neştiind ce-i spusese Urquart.

— Sania mare cu blănuri pe stîlpi. Am văzut-o, cu multe zile în urmă. Într-adevăr... Tînărul zîmbi şi-i adresă lui Arflane o privire rapidă şi inteligentă. Sînt multe – pe vîrful unui deal mare – la o distanţă de multe luni, eh?

— Cunoşti platoul celor Opt Oraşe? Arflane era surprins.

Aruncă o privire spre Urquart, însă expresia acestuia era îngheţată. Sprijinit în harpon, privea fix în depărtare.

— Noi sîntem de undeva mult mai la sud decît tine, priete-ne, rînji conducătorul barbarilor. Lucrurile devin prea blînde pe acolo. Gheaţa dispare şi sub ea se află ceva nenatural şi moale. Am venit în nord, unde lucrurile mai sînt încă normale. Sînt Donal de Kamfor şi acesta este tribul meu.

— Arflane din Brershill, replică el ceremonios, încă derutat, neştiind cîte le dezvăluise Urquart în cursul întîlnirii.

— Chiar se topeşte gheaţa mai la sud? Manfred Rorsefne vorbi pentru prima dată. Dispare cu totul?

— Aşa-i, încuviinţă din cap Donal of Kamfor. Nimeni nu poate trăi acolo. Făcu un gest cu mîna. Lucruri... sînt împinse în sus... din acel material moale. Rău. Clătină din cap şi-şi scărpina faţa.

Arflane simţi cum îi vine rău la auzul cuvintelor. Donal rîse îndreptîndu-şi spre el degetul.

— Ha! Ha! Şi dumneata le urăşti! Încotro vă îndreptaţi?

Arflane încercă din nou să obţină vreun semn de la Urquart, dar acesta refuză chiar să-l privească în ochi. Nu era nimic de cîştigat din păstrarea secretului destinaţiei lor, şi poate adevărul aprindea imaginaţia barbarului.

— Spre New York.

Donal păru uluit.

— Spre curtea lui Ice Mother? Cu siguranţă că nimănui nu-i este permis a...

Urquart făcu un gest spre Arflane.

— El e acela. E alesul lui Ice Mother. Ţi-am spus că unuia dintre noi îi este sortit s-o întîlnească şi să ne pledeze cauza. Ea îl ajută să ajungă acolo. Cînd o va face, topirea gheţii va înceta.

Acum Arflane ghici cum de reuşise Urquart să-i convingă pe barbari. Erau fără îndoială mult mai superstiţioşi decît vînătorii de balene din cele Opt Oraşe. Totuşi, se vedea că Donal nu se lăsa uşor tras pe sfoară. Îl lovi cu cotul pe grăsan.

— Facem ceea ce a zis acest Urquart ca să verificăm adevărul, eh? întrebă el.

Grăsanul îşi muşcă buza inferioară privindu-l posomorît pe Arflane.

— Eu sînt preotul, murmură el drept răspuns. Eu decid. Donal ridică din umeri şi făcu un pas înapoi.

Preotul îşi îndreptă atenţia la început spre Ulrica, apoi spre Manfred Rorsefne. Aruncă o privire marinarilor şi lui Janek Ulsenn şi începu să se tragă iarăşi de mustaţă. Apropiindu-sc de Urquart, îl atinse cu un deget pe braţ.

— Ei sînt cei doi, eh? zise el, arătînd înspre Ulrica şi Rorsefne.

Urquart aprobă din cap.

— Bună marfă, declară preotul. Ai avut dreptate.

— Aparţin ramurii celor mai de vază conducători din cele Opt Oraşe. Nu există stirpe mai bună – şi sînt propriile mele rude de sînge. Vorbea aproape cu mîndrie. Totul va fi pe placul lui Ice

Mother şi ne va purta noroc. Arflane ne va conduce la New York unde vom fi bineveniţi.

— Ce tot vorbeşti, Urquart? întrebă neliniştit Arflane. Ce învoiala ai făcut cu ei?

Urquart începu să zîmbească.

— Una care ne va rezolva toate problemele. Acum ambiţia mea poate fi satisfăcută, Ice Mother calmată, iar povara ce te apasă va fi îndepărtată. În plus, cîştigăm ajutorul şi prietenia acestor oameni. E posibil, în sfîrşit, să fac ceea ce am plănuit în toţi aceşti ani. Ochii săi sălbatici ardeau cu o flacără tulburătoare. I-am fost credincios lui Ice Mother. Am slujit-o şi m-am rugat Ei. Ea te-a trimis – şi tu m-ai ajutat. Acum Ea îmi dă dreptul. Şi eu, la rîndul meu, i-l ofer pe Acela al Ei.

Arflane se cutremură. Vocea celuilalt era rece, calmă şi cumplită.

— Ce vrei să spui? Cum te-am ajutat?

— Ai salvat vieţile celor din clanul Rorsefne – tatăl meu, fiica şi nepotul lui.

— De aceea te-ai împrietenit cu mine. Credeam...

— Ţi-am ghicit destinul. Mi-am dat seama că eşti slujitorul lui Ice Mother, deşi la început n-o ştiai nici tu însuţi. Urquart îşi dădu gluga pe spate, dezvelindu-şi păru-i bizar şi cerceii de os. Le-ai salvat vieţile, Konrad Arflane, aşa încît să le am la dispoziţie după propriul meu plac. A sosit timpul să mă răzbun pe progeniturile tatălui meu. Regret doar faptul că nu-i şi el aici.

Arflane îşi aduse aminte de funeraliile din Friesgalt şi de ciudata comportare a lui Urquart, cînd acesta aruncase atît de brutal blocul de gheaţă pe coşciugul bătrînului Pyotr Rorsefne.

— De ce-l urăşti?

— A încercat să mă ucidă. Vocea lui Urquart era distantă, iar privirea pierdută în depărtare. Mama mea a fost soţia unui hangiu - şi amanta lui Rorsefne. Cînd m-a dus la el cerîndu-i să mă protejeze, cum spunea obiceiul, a dat ordin servitorilor să mă abandoneze în voia soartei undeva pe gheaţă. Ea însăşi mi-a spus povestea mult mai tîrziu. Am fost găsit de echipajul unui bric ce se ocupa cu vînătoarea de balene şi am devenit mascota lor. Povestea a circulat prin taverne şi a ajuns la urechile mamei mele, care şi-a dat seama ce anume se întîmplase de fapt. M-a căutat şi în cele din urmă m-a găsit – după ce împlinisem şaisprezece ani. De atunci pun la cale răzbunarea împotriva

întregii familii Rorsefne. Au trecut mai mult de douăzeci de ani din clipa aceea. Sînt un copil al gheţii, un favorit al lui Ice Mother. Dovada că-i aşa, stă faptul că mai trăiesc şi astăzi. Ochii lui Urquart străluceau tot mai puternic.

— Asta le-ai spus acestor oameni ca să-i determini să te-asculte! şuieră Arflane, încercînd rezistenţa curelelor ce-i imobilizau încheieturile mîinilor. Erau însă bine strînse.

Ignorîndu-l pe Arflane, Urquart făcu cîţiva paşi înainte şi scoţînd din teacă lungul său cuţit, se aplecă să taie legăturile Ulricăi şi ale lui Manfred. Ulrica zăcea nemişcată, cu faţa palidă şi cu o expresie de uluire şi groază în ochi. Chiar şi faţa lui Manfred se întunecase. Nici unul nu schiţă vreun gest de a se ridica.

Întinzînd mîna, Urquart săltă în picioare femeia care tremura toată, apoi băgîndu-şi în teacă cuţitul, îl apucă pe Rorsefne de poalele hainei sale sfîşiate. Manfred rămase drept şi nemişcat, într-o atitudine demnă. Ceva se mişcă în spatele lui Konrad. Întoarse capul şi văzu că mîinile lui Ulsenn erau libere. Tăind legăturile celor doi, Urquart îl eliberase fără să vrea. Donal arătă cu degetul în tăcere spre Ulsenn, dar Urquart ridică dispreţuitor din umeri.

— Nu va întreprinde nimic.

Arflane se holba neîncrezător la cumplitul harponier.

— Urquart, ţi-ai pierdut minţile. Nu-i poţi ucide!

— Ba bine că nu, replică calm Urquart.

— Trebuie s-o facă, adăugă grăsanul preot. Aşa cere înţelegerea încheiată. Am avut ghinion la vînătoare şi ne trebuie un sacrificiu în cinstea lui Ice Mother. Sacrificatul trebuie să fie cineva de stirpe aleasă. Zîmbi sardonic şi-l arătă cu degetul pe Donal. De ăsta avem nevoie – e tot ce ne-a mai rămas. Dacă Urquart duce la îndeplinire ritualul, atunci voi sînteţi liberi să mergeţi unde vreţi. Dacă doriţi, venim şi noi cu voi.

— E nebun! Arflane încercă cu disperare să se ridice în picioare. Ura i-a înceţoşat mintea!

— Nu cred că-i aşa, răspunse liniştit preotul. Şi chiar dacă ar fi, pentru noi n-are nici o importanţă. Cei doi vor muri, dumneata nu. Ar trebui să fii recunoscător.

Arflane se zbătea neputincios pe gheaţă; se ridică pe jumătate, apoi se prăbuşi din nou.

Donal îi întoarse spatele ridicînd din umeri, şi se îndepărta urmat de preotul care-i împingea înaintea sa pe Ulrica şi pe Manfred Rorsefne. Ultimul venea Urquart. Ulrica îi aruncă o privire lui Arflane. Expresia de teroare îi dispăruse din ochi, fiind înlocuită de una de un teribil fatalism.

— Ulrica! strigă Konrad.

Urquart spuse fără a-l privi pe Arflane.

— Sînt pe punctul să îţi tai legăturile. Îţi plătesc datoria pe care o am faţă de tine -   te eliberez!

Arflane urmărea în tăcere pregătirile barbarilor pentru ritual; ridicarea unor cadre de os şi legarea captivilor pe ele, aşa încît să fie imobilizaţi cu puţin deasupra gheţii, cu mîinile şi picioarele desfăcute. Urquart spintecă cu o mînă de expert hainele lui Manfred - ca şi cum ar fi jupuit o focă - pînă ce tînărul rămase gol. Într-un anume fel constituia o faptă milostivă, frigul urmînd să-l paralizeze foarte repede. Arflane se cutremură în clipa cînd Urquart se apropie de Ulrica şi începu aceeaşi operaţiune; curînd şi ea rămase goală.

Arflane îşi epuizase forţele încercînd să se ridice în picioare. Dar chiar dacă ar fi reuşit, tot n-ar fi putut să facă nimic, încheieturile mîinilor fiindu-i strîns legate cu curele. În plus, drept precauţie, doi paznici fuseseră postaţi în apropierea sa.

Urmări plin de groază cum Urquart îşi propteşte cuţitul lîngă testiculele lui Manfred Rorsefne; auzi urletul de durere al acestuia în clipa în care Urquart îi reteză bărbăţia. Sîngele începu să şiroiască pe coapsele tînărului şi Rorsefne se prăbuşi înainte, cu capul atîrnînd inert în piept. Cu mîinile înroşite de sînge, Urquart îşi flutură în aer trofeul înainte de a-l arunca. Arflane îşi aduse aminte de vechile obiceiuri sălbatice ale propriului său popor, însă un astfel de ritual nu mai fusese practicat de secole.

— Urquart! Nu! zbieră Arflane cînd harponierul se îndreptă spre Ulrica. Nu!

Celălalt nu părea să-l fi auzit. Toată atenţia sa era îndreptată spre Ulrica care, cu ochii nebuni de frică, încerca fără succes să se retragă din faţa cuţitului ce-i ameninţa sînii.

Apoi Arflane zări o siluetă sărind lîngă el, smulgînd o suliţă din mîna unui paznic şi străpungîndu-l cu ea. Figura se răsuci cu

rapiditate să taie legăturile lui Arflane cu vîrful ascuţit, în timp ce celălalt paznic se întorcea uluit. Însă Arflane era deja în picioare, degetele sale încleştînd gîtul omului şi rupîndu-i-l cu o mişcare fulgerătoare.

Ulsenn rămase gîfîind lîngă Arflane, nehotărît ce să facă cu suliţa însîngerată. Ridicînd-o pe cealaltă, scăpată de paznic, Arflane se repezi spre Urquart. Nimeni nu observase ce se întîmplase.

În clipa următoare preotul scoase un strigăt din locul unde se afla şi arătă cu degetul spre Arflane. Cîţiva barbari se aruncară spre el, dar Donal îi opri. Urquart se răsuci cu o expresie de surprindere în privire şi dădu cu ochii de Arflane.

Arflane se repezi asupra lui cu suliţa, însă harponierul făcu un pas lateral şi lovitura nu-şi atinse ţinta. Suliţa fu cît pe-aici să se înfigă în corpul Ulricăi. Ţinînd cuţitul ridicat, Urquart respira din greu; capul i se răsuci spre locul unde zăcea aruncat masivul său harpon, pregătit pentru a-i termina definitiv pe cei doi după săvîrşirea ritualului.

Arflane lovi dezordonat cu suliţa, atingîndu-i pe Urquart în braţ. Acesta încă nu se mişca, deşi buzele păreau să rostească o întrebare mută.

Arflane alergă spre locul unde zăcea harponul aducător de moarte şi-l ridică de jos.

Urquart îi urmărea muşcările, clătinind incredul din cap.

— Arflane...?

Apucînd arma cu amîndouă mîinile, Arflane o împlîntă în pieptul masiv al lui Lance-Lungă. Urquart căscă gura respirînd cu greutate şi apucînd de mîner, încercă să-şi scoată harponul din trup.

— Arflane, gîfîi el. Arflane. Nebun ce eşti! Ai ucis tot ce... Se dădu înapoi, ochii împăienjeniţi de durere holbîndu-se încă neîncrezători; lui Arflane i se păru că omorîndu-l pe Urquart, distrusese tot ceea ce considerase vreodată a fi de valoare.

Harponierul gemu; ornamentele de fildeş zăngăneau în timp ce corpul îi era cuprins de spasme. Căzu pe o parte, încercă să se ridice, apoi se prăbuşi mort pe gheaţă.

Arflane se răsuci să-i înfrunte pe barbari, dar nici unul nu se mişca din loc. Preotul se încruntă şovăitor.

Ulsenn se repezi înainte.

— Doi! strigă el. Doi de stirpe nobilă. Urquart era vărul tînărului şi fratele femeii!

Barbarii murmurară privind întrebători spre preot şi conducător. Donal se ridică, frecîndu-şi bărbia proaspăt rasă.

— Da. Doi sînt doi. Cinstit. În plus, ne-am distrat mai bine aşa. Rîse uşor. Eliberaţi femeia. Îngrijiţi bărbatul dacă mai trăieşte. Mîine ne îndreptăm spre reşedinţa lui Ice Mother!

Ulrica plînse ca un copil în timp ce îi erau tăiate legăturile ce o ţintuiseră de cadrul de os. Arflane o cuprinse blînd în braţe şi o înveli în blănurile sfîşiate. Se simţea ciudat de calm trecînd prin faţa corpului înţepenit al lui Urquart şi îndreptîndu-se spre cortul unde îi conducea preotul. Era urmat de Ulsenn care purta corpul fără cunoştinţă al lui Manfred Rorsefne.

După ce Ulrica adormi şi rana lui Manfred Rorsefne fu legată sumar, Arflane şi Janck Ulsenn rămaseră împreună în aerul închis al cortului. Se făcuse noapte, dar nici unul nu încercă să se odihnească. Meditau asupra legăturii create între ei în decursul ultimelor ore – deşi în adîncul inimilor ştiau că ea nu putea să dureze prea mult timp.

24
New York

Două săptămîni le trebui să ajungă la New York, răstimp în care Manfred Rorsefne - al cărui sistem nervos se dovedi incapabil să reziste şocului – muri liniştit şi fu îngropat în gheaţă. Konrad Arflane, Ulrica şi Janek Ulsenn călătoreau în grup împreună cu Donal şi preotul cel gras; cei trei învăţaseră să călărească fără probleme urşii uriaşi. Se deplasau încet, barbarii luîndu-şi cu ei corturile şi femeile. Vremea era surprinzător de bună.

Zărind turnurile zvelte ale New York-ului, se opriră uluiţi. Arflane simţi că Pyotr Rorsefne fusese extrem de imprecis în descrierea lor. Erau magnifice şi străluceau.

Călăreţii se opriră răzleţiţi; urşii zgîrîiau nervoşi gheaţa, percepînd parcă sentimentele diverse încercate de stăpînii lor în faţa oraşului de metal, sticlă şi piatră, înălţat pînă la nori. Turnurile scăpărau; mile şi mile de gheaţă strălucitoare reflectau schimbătoarele lor culori. Arflane îşi aminti legenda şi se întrebă cît de înalte trebuiau ele să fi fost în realitate, dacă se întindeau la fel de mult sub gheaţă precum deasupra ei. Şi totuşi, în sinea lui era neliniştit - de ce, nu ştia. Poate că, la urma urmei, nu dorea să cunoască adevărul. Poate că nu dorea s-o întîlnească pe Ice Mother pentru că păcătuise de prea multe ori împotriva Ei pe durata călătoriei.

— Ei bine, exclamă prompt Donal. Să mergem mai departe.

Porniră încet spre oraşul cu nenumărate ferestre ce străpungea gheaţa cîmpiei. Pe măsură ce se apropiau, Arflane realiză ce anume îl tulburase. O căldură artificială radia din acel loc, o căldură capabilă să topească gheaţa. Cu siguranţă acesta nu putea fi oraşul lui Ice Mother! Acum o simţeau cu toţii şi se priveau posomorîţi. Se opriră din nou. În faţa lor se ridica oraşul, simbolizînd toate visurile şi speranţele lor – iar el luase brusc forma unei ameninţări subtile.

— Nu-mi place deloc, mîrîi Donal. Căldura asta... e mult mai cumplită decît cea care venea din sud.

Arflane încuviinţă din cap.

— Dar cum de e aşa de cald? De ce nu s-a topit gheaţa?

— Să ne întoarcem, spuse Ulsenn. Ştiam că va fi o prostie să venim aici.

Instinctiv, Arflane fu de acord; însă el pornise pentru a ajunge la New York. Făgăduise să accepte orice credinţă i-ar fi oferit oraşul. Aşa încît trebuia să meargă mai departe; omorîse oameni şi distrusese o corabie ca să ajungă aici şi acum, la mai puţin de o milă depărtare, nu avea voie să se întoarcă. Clătină din cap şi-şi îndemnă ursul. Din spatele său se ridică un murmur.

Înălţîndu-şi mîna, arătă spre semeţele turnuri.

— Haideţi, să mergem s-o salutăm pe Ice Mother! Animalul porni în goană; în urma sa, barbarii măriră şi ei fuleul pînă ce cu toţii galopau spre imensul oraş într-o şarjă sălbatică, pe jumătate isterică, rîndurile lor rupîndu-se şi alungindu-se, ţipetele cu care se încurajau reciproc găsindu-şi ecoul printre turnuri. Gluga Ulricăi fu smulsă de vînt; părul despletit îi flutura pe spate, în timp ce se agăţa cu toate puterile de şa. Arflane rînji; barba i se răsfira în vînt. Chipul lui Ulsenn era imobil; stătea aplecat în şa, de parcă ar fi mers la moarte.

Turnurile erau strîns grupate unele lîngă celelalte, spaţiul dintre cele situate la exterior abia permiţîndu-le să pătrundă în oraş. Odată ajunşi în marea pădure de metal şi sticlă, înţeleseră că era ceva mult mai artificial cu acel loc decît căldura care emana dinăuntru.

Labele ursului alunecară pe suprafaţa de dedesubt, iar Arflane strigă uimit:

— Dar asta nu-i gheaţă!

Materialul fusese cu şiretenie confecţionat pentru a simula gheaţa în cel mai mic detaliu; stînd însă pe el, se putea observa deosebirea. Privind în jos, se distingeau formele nedesluşite ale turnurilor ce coborau adînc, tot mai adînc în întuneric.

Donal urlă:

— Ne-ai indus în eroare, Arflane!

Brusca revelaţie îl şocase pe Arflane la fel de mult ca şi pe ceilalţi. Scutură din cap.

Ulsenn îşi îmboldi înainte ursul şi-şi flutură pumnul sub nasul lui Arflane.

— Ne-ai atras într-o capcană! Am ştiut de la început!

— M-am conformat hărţii lui Pyotr Rorsefne – asta a fost tot!

— Locul ăsta e nefast, spuse ferm preotul. O simţim cu toţii. Nu mai contează cum am fost înşelaţi, trebuie să plecăm de aici cît mai putem.

Arflane împărtăşea sentimentele preotului. Ura atmosfera oraşului.

Se aşteptase să o găsească pe Ice Mother şi în loc găsise ceva ce părea să întruchipeze tot ceea ce i se opunea.

— Foarte bine, declară el. Ne întoarcem. Dar chiar pe cînd rostea cuvintele, îşi dădu seama că terenul de sub ei se deplasa în jos; întreaga cîmpie se scufunda încet sub nivelul gheţii înconjurătoare. Cei aflaţi la margine reuşiră să-şi îmboldească greoaiele animale şi să scape; cei mai mulţi fură însă cuprinşi de panică pe măsură ce oraşul cobora treptat în ceea ce părea să reprezinte un uriaş puţ săpat în gheaţă. Umbrele aruncate de marginile sale enorme cădeau asupra grupului înspăimîntat.

Arflane surprinse felul în care Donal şi Ulsenn îl priveau fix şi realiză că el urma să constituie ţapul ispăşitor.

— Ulrica, strigă el, întorcîndu-şi ursul pentru a se afunda în grămada de turnuri; femeia se ţinea aproape de el. Lumina se micşoră treptat, în timp ce ei galopau prin labirintul întor-tocheat; în spatele lor se auzeau barbarii, conduşi de Ulsenn şi Donal, căutîndu-i. Instinctiv Konrad ştiu că, în panica care-i cuprinsese, aveau să-l măcelărească – probabil şi pe Ulrica; trebuia deci să-i ţină cît mai departe. Avea de înfruntat două pericole, şi amîndouă păreau insurmontabile. Nu putea spera să-i învingă pe barbari, şi nu putea să oprească scufundarea oraşului.

Într-unul din turnuri se vedea o intrare pe unde se filtra o lumină plăcută. Disperat, îşi obligă ursul să treacă prin ea; Ulrica îl urmă.

Se trezi într-un coridor de unde plecau în jos rampe – undeva spre partea inferioară a clădirii. Pe rampe distinse cîteva figuri îmbrăcate din cap pînă-n picioare în haine roşii, perfect strînse pe corp, cu feţele acoperite complet de un soi de măşti.

Auzind sunetele produse de ghearele urşilor pe coridor, ele priviră în sus; una rîse şi-i arătă cu degetul.

Posomorît, Arflane forţă animalul să pornească în jos pe rampa cea mai apropiată. Aruncă o privire înapoi şi văzu că Ulrica, după o scurtă ezitare, îl urma la rîndul ei. Viteza coborîrii deveni periculoasă; de două ori ursul aproape că alunecă peste marginea rampei şi de cîteva ori aproape că-şi pierdu echilibrul în şa. Cînd ajunseră la nivelul turnului inferior, indivizii mascaţi dispăruseră.

În clipa cind Ulrica i se alătură privind cu o teamă respectoasă la straniile instrumente de pe pereţi, Konrad realiză că oraşul nu se mai mişca. Se holbă la lucrurile bizare: aparate de un anume tip. Unele semănau cu vechile cronometre şi busole, pe altele clipeau nişte litere ce nu semnificau nimic pentru el. Dar în acel moment, unica sa preocupare era să găsească o ieşire, cu toate că nu părea să existe vreuna. Aceasta să fi fost oare, la urma urmei, reşedinţa lui Ice Mother? Erau oare creaturile îmbrăcate în roşu duhuri? De undeva se auzi iarăşi un rîset uşor, apoi ecoul unui ţipăt. Îl văzu pe Ulsenn coborînd rapid rampa, fluturînd în mînă un cuţit de spintecat balene; Arflane n-avea decît o suliţă.

Konrad se răsuci să privească în ochii Ulricăi. Ea îi susţinu privirea, apoi şi-o coborî într-un fel de încuviinţare mută.

Arflane îşi îndemnă ursul spre Ulsenn, care se repezi la el cu cuţitul. Bloca lovitura cu suliţa şi, în contact cu lama, aceasta se frînse, lăsîndu-l efectiv fără apărare. Ulsenn încercă neîndemînatic să-l lovească la gît. Nu nimeri şi-şi pierdu echilibrul. Arflane îi înfipse coada ruptă în grumaz.

Ulrica privea în tăcere; Ulsenn îşi duse mîna la rană, apoi se prăbuşi încet de pe spatele ursului.

— S-a terminat şi cu el, rosti Ulrica.

— Ţi-a salvat viaţa, spuse Arflane. Ea aprobă din cap.

— Dar acum s-a sfîrşit.

Începu să plîngă. Arflane îi aruncă o privire jalnică întrebîndu-se de ce îl omorîse tocmai atunci pe Ulsenn şi nu mai înainte, cînd el nu avusese încă şansa să îşi dovedească curajul. Poate tocmai de aceea: Ulsenn devenise un adevărat rival.

— Frumoasă vărsare de sînge, străine! Bine aţi venit în New York.

Se răsuciră pe călcîie. O secţiune a peretelui dispăruse. În locul ei şedea o figură subţirică. Craniul exagerat de lung era acoperit cu o mască roşie. Prin deschizăturile materialului, doi ochi străluceau veseli.

Cu o mişcare instinctivă, Arflane îşi ridică suliţa.

— Acesta nu-i New York. E un oraş funest. Insul rîse uşor.

— Este într-adevăr New York-ul, deşi nu oraşul original prezent în legendele voastre. Acela a fost distrus cu aproape două mii de ani în urmă. Actualul se ridică lîngă amplasamentul iniţial al aşezării. Şi îi este superior în multe privinţe. Aţi fost martorii unuia din avantaje.

Arflane îşi dădu seama că transpira. Îşi slăbi curelele hainei.

— Cine eşti?

— Dacă te interesează cu adevărat, atunci îţi voi spune, replică mascatul. Urmaţi-mă.

25
Adevarul

Arflane dorise să cunoască adevărul şi de aceea fusese de acord cu planul iniţial al lui Rorsefne; dar acum, pe măsură ce privea cercetător de jur împrejurul camerei luminoase, ţinînd-o de mînă pe Ulrica, simţea că adevărul se va dovedi altceva decît putea el să accepte. Omul cu mască roşie părăsise încăperea. Pereţii străluceau orbitor. La capătul cel mai îndepărtat al camerei se ivi un străin aşezat într-un scaun. Purta aceleaşi haine roşii, însă părea aproape un pitic. Un umăr îi era mai ridicat decît celălalt.

— Sînt Peter Ballantine, zise el curtenitor. Pronunţia îi era îngrijită, de parcă ar fi vorbit o limbă recent învăţată. Luaţi loc, vă rog.

Arflane şi Ulrica se aşezară cu precauţie pe banchetele capitonate. Tresăriră brusc cînd scaunul bărbatului alunecă înainte pînă la o distanţă de unul sau două picioare faţă de ei.

— Vă voi explica totul, reluă bărbatul. Voi fi concis. După ce termin îmi veţi putea pune întrebări.

Lumea decăzuse, iar în vest s-a întronat o stare maladivă, oamenii îşi pierdeau voinţa şi în cele din urmă mijloacele de supravieţuire. O societate deosebită de stoici s-a dezvoltat în bazele polare ale Zonei Internaţionale Antarctice, unde trăiau echipe de cercetători ruşi, americani, scandinavi şi din alte ţări, şi în Camp Century, oraşul înfiinţat de americani sub calota de gheaţă a Groenlandei. Natura, dezechilibrată de o serie de războaie în Africa şi Asia, începu cu rapiditate să-şi formeze o peliculă protectoare de gheată pe suprafaţa distrusă a planetei. Ceea ce a grăbit instalarea glaciaţiunii au fost în primul rînd bombele (Ei au denumit-o "Noaptea Nucleară", povesti Ballantine). Oamenii din cele două tabere polare au comunicat prin radio o bucată de vreme, radiaţia fiind prea puternică pentru a risca un contact personal. Dintr-un motiv sau altul,

obligaţi de condiţiile lor separate de viaţă, grupurile de supravieţuitori au ales modalităţi diferite de adaptare la schimbările intervenite. Oamenii din Antarctica au învăţat să trăiască cu gheaţa, folosindu-şi resursele ca să construiască corăbii capabile de a străbate suprafaţa Pămîntului fără combustibil; şi-au ridicat aşezări unde puteau locui fără a avea nevoie de instalaţii speciale de încălzire. Pe măsură ce gheaţa acoperea planeta, se deplasau treptat din Antarctica spre ecuator, pînă ce în final au ajuns pe platoul Matto Grosso - în opinia lor, un loc ideal pentru o aşezare permanentă. Adaptîndu-se la noile condiţii, ei au neglijat însă propriile studii, iar în decurs de cîteva sute de ani, credinţa în Ice Mother a înlocuit logica celei de-a doua legi a termodinamicii, care demonstrase ceea ce oamenii acum credeau din instinct – că pe viitor avea să domnească o gheaţă eternă. Poate că adaptarea celor din Antarctica a constituit o reacţie mai sănătoasă decît cea a compatrioţilor lor din Arctica, care au încercat să se îngroape tot mai adînc în cavernele lor subterane, căutînd mijloace ştiinţifice de supravieţuire a vechiului mod de viaţă familiar.

Unul din ultimele mesaje trimise de oamenii din Arctica celor din Antarctica cuprindea şi informaţia că cei din nord atinseseră stadiul tehnologic de a fi în stare să-şi mute complexul habitaţional mai departe spre sud, intenţionînd să-l amplaseze în locul New York-ului. S-au oferit să-i ajute pe cei din Antarctica, dar aceştia au refuzat. Şi-au demontat radiourile pentru a da alte folosinţe pieselor. Se obişnuiseră cu noul mod de viaţă.

Aşa că locuitorii Arcticii şi-au perfecţionat ştiinţa şi condiţiile de trai – rezultatul îl reprezintă oraşul New York. Pe cît de repede înaintase gheaţa, pe atît de repede începuse de asta dată să se retragă.

— Vor trece cel puţin două sute de ani pînă la dezvelirea unor suprafeţe mai importante de teren, explică Peter Ballantine. Cu toate acestea, animalele sălbatice încep să revină din zonele estice şi vestice care nu au fost niciodată complet cuprinse de gheţuri.

Arflane şi Ulrica primiră informaţiile aproape fără vreo expresie. Arflane simţea cum se pierde încetul cu încetul – corpul şi mintea îi erau ca paralizate.

— Primim cu plăcere vizitatori, în special din cele Opt Oraşe, continuă Ballantine.

Konrad îl privi fix.

— Minţi. Gheaţa nu se topeşte. Sînt erezii…

— Sînt doar cunoştinţe ştiinţifice. Ce-i rău în a le prezenta?

Arflane rosti încet:

— Eu cred în gheaţa eternă, în doctrina care anunţa că totul se va răci, că numai mila lui Ice Mother ne permite să trăim.

— Dar vezi cu siguranţă cît de greşită e concepţia, continuă blînd Ballantine. Societatea voastră a creat aceste idei pentru a supravieţui. În prezent nu mai are însă nevoie de o mitologie atît de riguroasă...

— Înţeleg, zise Arflane. Descurajarea care-l cuprinsese era imposibil de depăşit; se părea că întreaga lui viaţă, din clipa cînd îl salvase prima dată pe Rorsefne, avusese drept ţintă locul acesta. Renunţase treptat la vechile principii, se lăsase cuprins de emoţii de om slab, întreţinuse legături adultere cu Ulrica şi se implicase prea mult în viaţa altora; totul se petrecuse ca şi cum, uitînd regulile stabilite de Ice Mother, el însuşi crease într-un anume fel New York-ul. Ştia că ideea era absurdă, însă nu şi-o putea scoate din minte. Dacă ar fi trăit conform codului său, Ice Mother i-ar fi alinat suferinţa în acest moment; dacă l-ar fi ascultat pe Urquart, ultimul discipol adevărat al lui Ice Mother, şi ar fi mers alături de el, ar fi descoperit New York-ul pe care se aşteptau să-l găsească. Numai că pe Urquart îl omorîse, salvîndu-i viaţa Ulricăi. "Ai ucis tot ce…" fuseseră ultimele cuvinte rostite de harponier înainte de a muri. De-abia acum înţelegea Arflane ce dorise să spună Lance-Lungă. Urquart încercase să-i schimbe cursul vieţii, însă destinul îl dusese implacabil către Peter Ballantine şi logica acestuia, către o viziune a Pămîntului în care Ice Mother era pe moarte, dacă nu chiar deja moartă. Dacă ar reuşi să o găsească...

Ulrica Ulsenn îi atinse mîna.

— Are dreptate, de aceea se schimbă locuitorii celor Opt Oraşe. Simt ce se întîmplă în lume. Se adaptează aşa cum fac şi animalele, chiar dacă cele mai multe dintre ele – balenele de uscat şi altele asemeni lor – nu vor reuşi să o facă la timp.

— Adaptarea balenelor la uscat a fost stimulată artificial, interveni cu oarecare mîndrie Ballantine. A fost un experiment, de care întîmplător a beneficiat poporul vostru.

Arflane oftă din nou, simţindu-se complet demoralizat. Îşi frecă fruntea acoperită cu sudoare şi trase de curelele hainei, urînd căldura din cameră. Se întoarse şi o privi pe Ulrica Ulsenn, clătinînd uşor din cap şi bătînd-o afectuos pe mînă.

— Ai primit totul cu bucurie. Reprezinţi ceea ce reprezintă ei. Şi tu întruchipezi viitorul.

Ea se încruntă.

— Nu te înţeleg, Konrad. Eşti prea misterios.

— Îmi pare rău. Îşi mută privirea, îndreptînd-o asupra lui Ballantine ce aştepta liniştit, aşezat în scaunul său mobil. Eu sînt trecutul, îi spuse străinului. Bănuiesc că vă daţi seama de aceasta.

— Da, rosti cu simpatie Ballantine. Te respect, dar…

— Dar trebuie să mă distrugi.

— Bineînţeles că nu.

— E de datoria mea să gîndesc aşa, oftă Arflane. Sînt un om simplu. Un om de modă veche.

Ballantine îi spuse:

— Vă vom oferi o locuinţă să vă odihniţi. Chicoti. Prietenii voştri barbari încă dau tîrcoale la suprafaţa oraşului ca nişte păduchi speriaţi. Ne vom da întreaga silinţă să îi ajutăm. Specialiştii noştri în hipnoză le vor fi fără îndoială mai de folos decît o simplă conversaţie.

26
Spre Nord

A doua zi, Peter Ballantine se plimbă cu Ulrica Ulsenn în grădinile artificiale ale oraşului. După ce aruncase o privire asupra lor, Arflane refuzase să intre înăuntru. Acum stătea pe un coridor privind fix la maşinile care, după spusele lui Ballantine, reprezentau inima oraşului.

— Exact aşa cum strămoşii voştri s-au adaptat la gheaţă, aşa trebuie să vă readaptaţi voi la dispariţia ei. Aţi venit aici în mod instinctiv, deoarece aţi identificat nordul cu ţara voastră de baştină. Firesc. Dar acum trebuie să mergeţi iarăşi spre sud, spre binele vostru şi al copiilor voştri. Trebuie să transmiteţi poporului vostru cunoştinţele pe care vi le-am dat; va trece o bucată de vreme, însă treptat le vor accepta. Altminteri veţi pieri, întorcîndu-vă la sălbăticie.

Ulrica încuviinţă din cap. Privea cu o plăcere crescândă multitudinea de flori viu colorate, le adulmeca cu uimire mirosurile cu nările ei fine, neobişnuite însă cu astfel de parfumuri. Capul i se învîrtea; cu ochi strălucitori, îi zîmbi uşor lui Ballantine.

— Îmi dau seama că Arflane e tulburat, continuă Ballantine. Atitudinea sa dovedeşte o adâncă vinovăţie – şi e inutil. Aceste inhibiţii au avut un scop ce nu mai există în prezent. De aceea trebuie să vă întoarceţi, să le spuneţi ce aţi învăţat.

Ulrica îşi desfăcu manile şi arătă spre flori.

— Vor înlocui ele gheaţa?

— Ele şi multe altele. Copiii tăi şi ai lui Arflane le-ar putea vedea dacă vor dori să călătorească chiar mai departe spre sud. Ar putea trăi într-o regiune unde totul creşte în mod natural. Zîmbi, mişcat de bucuria copilărească ce i-o produsese grădina.

— Trebuie să-l convingi.

— Va înţelege, zise ea încrezătoare. Ce s-a întîmplat cu barbarii? Donal şi restul grupului?

— A trebuit să folosim metode mai puţin subtile şi probabil mai puţin durabile. Dar şi ei vor ajuta la răspîndirea noilor idei.

— Aş fi vrut ca Arflane să fie aici, declară Ulrica. Sînt sigură că i-ar fi plăcut.

— Posibil, replică Ballantine. Ne întoarcem la el?

Arflane se ridică în picioare cînd îi văzu apropiindu-sc.

— După ce terminaţi, aş vrea să fiu dus din nou la suprafaţă, spuse el distant.

— N-am intenţia să te reţin. Vă las împreună.

Părăsi culoarul. Arflane se îndreptă spre apartamentul ce-i fusese pus la dispoziţie. Mergea încet, însoţit de Ulrica.

— Cînd ne întoarcem în Friesgalt, Konrad, ne putem căsă-tori, spuse Ulrica luîndu-l de braţ. Vei deveni Supremul Lord al Corăbiilor. Titlul îţi va permite să-ţi îndrumi poporul spre viitor, aşa cum Ballantine vrea să procedăm. Konrad, vei deveni un erou, o legendă.

— N-am încredere în legende, îşi retrase el mîna cu blîndeţe.

— Konrad?

Clătină din cap.

— Tu te întorci la Friesgalt, îi spuse el.

— Ce vei face? Trebuie să vii cu mine.

— Nu.

Făcu o mişcare de parcă ar fi vrut s-o îmbrăţişeze, apoi se controlă.

— Dragostea noastră a fost imorală. Pentru asta am plătit. S-a terminat. Se încruntă, ca şi cum şi-ar fi auzit vocea pentru prima dată. Continuă aproape amuzat. Acum aparţin lui Ice Mother. Are toată loialitatea mea.

Ea îi sărută umărul. Porni înapoi spre grădină.

Epilog

Oraşul se ridica încet la suprafaţă. Furtuna bîntuia pe întinderea de gheaţă. Vîntul şuiera printre turnurile înalte. Peter Ballantine o ajută pe Ulrica să se urce în cabina elicopterului ce urma s-o ducă cea mai mare parte a drumului înapoi spre Friesgalt.

Un freamăt confuz străbătu grupul barbarilor. Apoi ei încălecară pe animalele lor şi conduşi de Donal se îndreptară spre sud, de-a curmezişul cîmpiei. Donal avea o nouă învăţătură de propovăduit.

Arflane îi urmări plecînd. Avea schiuri în picioare, două lăncii în mîinile înmănuşate, viziera îi era ridicată, iar în spate purta o raniţă grea.

Ulrica îl privi din maşina zburătoare.

— Konrad...

El îi zîmbi.

— La revedere, Ulrica.

— Nu te înţeleg. Unde te poţi duce?

El făcu un gest spre depărtare.

— Spre nord. În căutarea lui Ice Mother.

Cînd elicele elicoperului începură să se învîrtă, se răsuci pe schiuri, înfipse lăncile în gheaţă şi îşi făcu vînt înainte. Pe măsură ce căpăta iuţeală, se apleca tot mai mult pe schiuri, începuse să ningă.

Elicopterul se ridică nesigur în aer, apoi se îndreptă spre sud. Ulrica privea fix pe geam silueta ce se deplasa în direcţie opusă. Devenea tot mai mică şi mai mică. Uneori era ascunsă de vîrtejurile de zăpadă, alteori se vedeau doar lăncile mişcîndu-se monoton în sus şi în jos, pe măsură ce viteza lui creştea. Curînd, ieşi din raza ei vizuală.

Sfîrşit